Abba Hillel Silver Collection Digitization Project

Featuring collections from the Western Reserve Historical Society and
The Jacob Rader Marcus Center of the American Jewish Archives

MS-4787: Abba Hillel Silver Papers, 1902-1989.
Series VIII: Scrapbooks, 1902-1964, undated.
Sub-series A: Clippings Scrapbooks, 1902-1964, undated.

Reel	Box	Folder
231	109	58

Clipping scrapbook, 1949 June-December.

Western Reserve Historical Society
10825 East Boulevard, Cleveland, Ohio 44106
(216) 721-5722
wrhs.org

American Jewish Archives
3101 Clifton Avenue, Cincinnati, Ohio 45220
(513) 487-3000
AmericanJewishArchives.org

MICROFILM EDITION
SCRAPBOOK 58

SCRAPBOOK [VOLUME XXIII] 1949

Zionist activities

Part 1 Jan. - Feb. 1949	Morgenthau - Montor controversy, United Jewish Appeal, 1949. ZOA and Jewish Agency take a stand. AHS resigns from Jewish Agency.
Part 2 Mar.-Apr.- May 1949	End of controversy; why AHS resigned. Unity in Zionist ranks sought. Israel Independence anniversary, May 4. ZOA convention, May 27, New York; Daniel Frisch elected president; internal rift healed.
Part 3 June-Dec. 1949	AHS and Ben Gurion disagree on U.S.Zionists and Israel. Address at anniversary of UN. Partition of Palestine, Dec.

WRHS

די לעהרען פון אונזער לעצטער ציוניסטישער קאָנווענשאָן

(אַ ריקבליק איבער דער נאָר וואָס אָפּגעהאַלטענער גרויסער קאָנסטרוקטיווער פאַרזאַמלונג אין ניו יאָרק)

פון דר. יצחק שוואַרצבאַרט

June 49

ווען עס האָט זיך פאַרענדיגט די דריי־טאָגיגע אימפּאָזאַנטע שעהנע און — איך וויל עס באַלד אונטערשטרייכען אין סאַמע אָנהויב — פּראָדוקטיווע און נוצליכע קאָנווענשאָן פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע אין אַמעריקא, מיט אַ שעהנעם באַנקעט פאַר דר. עמנואל ניומאַן, דעם געוועזענעם פּרעזידענט, האָב איך אונטערוועגס געקלעהרט וועגן דעם וואָס וועט אינטערעסירען דעם ברייטערען אידישען עולם.

דער אויבענאָן פון אַלע פּראָבלעמען איז און בלייבט פאַר אַ לאַנגער צייט די פראַגע אין וואָס פאַר אַ מאָס האָט די קאָנווענשאָן אַנטפּלעקט דעם ווילען און די פעהיגקייט פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע אין אַמעריקא צו אָרגאַניזירען פינאַנציעלע און עקאָנאָמישע כוחות אינערהאַלב פון די פאַראייניקטע שטאַאַטען לטובת מדינת ישראל? אַלע אַנדערע פּראָבלעמען, ווי וויכטיג זיי זאָלען ניט זיין, זיינען פאַר דער איצטיגער תקופה אונטערגעאָרדענט. דער ענטפער אויף דער דאָזיגער פראַגע איז אַ פּאָזיטיווער. צוויי באַזונדערע קאָמיסיעס האָבען זיך באַפאַסט מיט די דאָזיגע פּראָבלעמען. איך האָב מיך צוגעהערט צו זייערע באַראַטונגען. איך האָב ניט געהאַט דעם איינדרוק, אַז די פּלענער אויף דעם דאָזיגען גורל'האַפטען געביעט פון ציוניסטישער טעטיגקייט אין גלות זיינען דאָ שוין אין גאַנצען אויסגערייפט, אָבער סיי אין די רעדעס, סיי אין די באַשלוסען האָב איך געפהלט אַן אומרוה וועגען דעם רעזולטאַט פון דער דאָזיגער טעטיגקייט. דאָס באַוואוסטזיין פון פאַראַנטוואָרטונג, דער ווילען צו אָרגאַנירען די קאָנסטרוקטיווע אַרבייט איז דאָ, אָבער די פעהיגקייט צו טהאָן די דאָזיגע אַרבייט אין אַ גראַנדיעזען היסטאָרישען מאַסשטאַב און איינצושפּאַנען די אומגעהייערע מאַטעריעלע כוחות פון 5 מיליאָן אידען אין אַמעריקא אין די אויפגאַבען פון מדינת ישראל, האָבען זיך עד היום נאָך ניט סינטעטיש אַנטפּלעקט דאָ אין אַמעריקא. די אַרבייט האָט נאָך דעם כאַראַקטער פון אַ פליק־אַרבייט פון זוכען די נויטיגע וועגען. אָבער ווער עס האָט זיך צוגעהערט צו די רעדעס — און מען האָט ניט סתם גערעדט צו־פּיעל — ווער עס האָט אַ ביסעל באַהאַוונטקייט מיט דער פינאַנציעלער סיטואַציע דאָ, דער מוז קומען צום אויספיר, אַז די אָביעקטיווע כוחות פאַר דער דאָזיגער אויפבוי־אַרבייט זיינען דאָ בנמצא. ווען עס געהט דאָ אַ ביסעל ערגער, געברויכט מען שוין דאָס וואָרט קריזע, אָבער אויף מדינת ישראל געזאָגט אַזאַ קריזע ווי עס איז דאָ. די קאָנקרעטע באַשלוסען פון דער קאָנפערענץ זיינען געווען פאַרזיכטיג אויף דעם דאָזיגען געביעט, אָבער זיי אַנטהאַלטען אַ קלאָהרען ווילען צום איניציאַטיוו און עס וועט אָפּהענגען פון דעם אַדמיניסטראַטיווען אַפּאַראַט, צי די פינאַנציעלע און עקאָנאָמישע טעטיגקייט פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע אין אַמעריקא — שעהן און באַפרוכטענד שוין ביז איצט — וועט דעם דאָזיגען איניציאַטיוו פאַרוואַנדלען אין אַ גראַנדיעזער אמת'דיג אַמעריקאַנישער אויפבוי אַרבייט. דאָס וועט זיין נאָר מעגליך אויב אידען אין אַמעריקא וועלען אין עקאָנאָמישע פראַגען פון אויפבוי פון מדינת ישראל אויפהערען צו דענקען מיט באַגריפען פון „מיר" און „זיי." עס וועט זיין מעגליך נאָר דאַן, ווען אויף דעם געביט וועט זיך דאָס באַוואוסטזיין פון היסטאָרישער פליכט דאָ צונויפשמעלצען מיט דעם אומרוה פון אונזערע ברידער אין מדינת ישראל. דאָס וועט זיין מעגליך נאָר דאַן, ווען יעדע אידישע פאַמיליע דאָ, אָדער כמעט יעדע אידישע פאַמיליע דאָ און אין דער גאַנצער אידישער וועלט, וועט זך טאָג־איין טאָג־אויס פרעגען: וואָס האָבען מיר היינט אויפגעטהאָן פאַר מדינת ישראל? היינט מיין איך ניט אַ תקופה נאָר באמת יעדען טאָג, יעדע וואָך, יעדען חודש. די ציוניסטישע יוגענד — זי איז הערליך דאָ, זי וואַקסט, אָבער זי איז ליידער נאָך שוואַך — מוז ווערען דער טרייבענדער כוח אין יעדער פאַמיליע וואָס לאָזט דעם עלטערען דור ניט צורוה ביז ער וועט ניט דערפילען זיין פליכט לגבי מדינת ישראל. אָט פון דעם צושטאַנד איז די אידישע געזעלשאַפט אין די פאַראייניגטע שטאַאַטען פון אַמעריקא נאָך זעהר ווייט, אָבער איך האָב געהאַט דעם איינדרוק, אַז די גרויסע קאָנפערענץ פיהלט דאָס און דאָס קאָן ווערען אַן אָנדייט אויף בעסערונג להבא.

כדי דאָס זאָל מעגליך ווערען, מוזען דערפילט ווערען צוויי באַדינגונגען אַ חוץ דעם: די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע און באַוועגונג טאָר זיך ניט ליקווידירען. זי טאָר זיך ניט פאַרוואַסערען, זי מוז בלייבען באַשטעהן און אַריינציהען ניט־ציוניסטען, וואָס האַנדלען שוין ציוניסטיש אָבער זיי האָבען נאָך ניט דעם מוט אַריינצוגעהן אין דער ציוניסטישער באַוועגונג. דאָס איז איין באַדינג. און דער צווייטער איז אַ פּועל־יוצא פון דעם ערשטען. די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע פון אַמערקא טאָר זיך ניט באַנוגענען מיט איר איצטיגען מצב. נאָר זי מוז וואַקסען אויך אין כמות, תמיד וואַקסען.

וואָס איז געווען די שטעלונג פון דער קאָנפערענץ צו די דאָזיגע צוויי פּראָבלעמען? דאָס וועט אייך אַוודאי אויך אינטערעסירען. די ערשטע פראַגע האָט די קאָנווענשאָן פאַרענטפערט פּאָזיטיוו, אָהן וועלכע עס איז באַשרענקונגען. פאַר דער קאָנווענשאָן האָבען זיך דאָ געפיהרט אין דער פרעסע דיסקוסיעס און מאַנכע פון זיי גאַנץ אינטערעסאַנטע, וועגען דעם צי די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע זאָל זיך אויפלייזען, צי זי זאָל זיך פאַרוואַנדלען אין אַ פאַרבאַנד פון פריינד פון מדינת ישראל, אָדער צי זי זאָל בכלל אונטערגעהן אין אַ נייער אָרגאַניזאַציע פון אידישע קהילות אין אַמעריקא. די מאָטיווען פון די דאָזיגע פּראָיעקטען זיינען אָפּטמאָהל געווען ריינע און עהרליכע, אָבער מאַנכעסמאָהל האָט זיך אַריינגעמישט אין די מאָטיווען דער אייביג באַקאַנטער פחד פאַר קלאָהרע סיטואַציעס, דער זעלבער פחד, פון וועלכען טהעאָדאָר הערצל האָט געהאַט אַזוי פיעל אויסצושטעהן מצד דער דעמאָלסטדיגער אידישער געזעלשאַפט. די ציוניסטישע קאָנווענשאָן האָט אין אַלע איהרע שטימען מיט דעם גאַנצען ברען פון גלענצענדע רעדעס פון איהרע פיהרער, געגעבען אַ קלאָהרען ענטפער: ניין, קיין ליקווידאַציעס. נאָר פאַרטיפונג און המשך. די אויפגאַבע פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע האָט זיך ווייט ניט פאַרענדיגט און עס קאָנען נאָך קומען צייטען ווי זי וועט מוזען ווידער ערפילען די ראָלע פון דעם וועקער און עס וואָלט געווען אַ סך שוועהרער די אָרגאַניזאַציע ווידער צו גרינדען ווי צו פיהרען די ביז־איצטיגע ווייטער. דאָס איז געווען דער ענטפער פון דער קאָנווענשאָן.

און אויף דער צווייטער פראַגע האָט די קאָנווענשאָן אויך געגעבען אַ קלאָהרען ענטפער. די צאָהל פון אָרגאַניזירטע מיטגליעדער פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע פון אַמעריקא איז אין דעם לעצטען יאָהר געפאַלען. די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע פון אַמעריקא פאַרטיילט זיך אין 28 גרויסע פּראָווינצען און יעדע פון די דאָזיגע פּראָווינצען איז אָרגאַניזירט אין דיסטריקטען. עס איז אַ געוואַלדיגער אַפּאַראַט. אין די 48 שטאַאַטען פון אַמעריקא איז ניט פאַראַן קיין איינציגער אין

וועלכען עס זאָל ניט זיין בנמצא כאָטש אַ שפור פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע. לעצטענס, אין צוויי פון די 28 פּראָווינצען, איז די צאָהל פון אָרגאַניזירטע מיטגלידער געפאַלען נאָר מיט אַרום 7 פּראָצענט, און אין צוויי אַנדערע, גאָר קליינע, מיט איבער 40 פּראָצענט, און אין 24 אַנדערע וואַקעלט זיך דאָס פאַלען צווישען 18 און 38 פּראָצענט. די דאָזיגע ערשיינונג איז אַ באַוויין אַז אין דער תקופה פון התלהבות האָט מען געקאָנט לייכטער אַריינגעהמען אין דער אָרגאַניזאַציע אידען אויפ׳ן וועג פון געפיהל, אָבער איצט, נאָך דער עטאַבלירונג פון מדינת ישראל, הויבט זיך אָן די תקופה פון ניכטערקייט און עס איז פּסיכאָלאָגיש גאַנץ ערקלעהרליך, וואָס דאָס דריקט זיך אויס אין דער פאַרקלענערונג פון דעם אָרגאַניזירטען באַשטאַנד. צעהנדליגער יאָהרען לאַנג איז די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע פון אַמעריקא באַשטאַנען פון אַ פאָר צעהנדליג טויזענד אָרגאַניזירטע מיטגליעדער. דערפאַר באַדייט דער איצטיגער מצב אין פאַרגלייך מיט דער פאַרגאַנגענהייט ווייטער אַ גרויסער פאָרשריט, אָבער עס באַווייזט אויך, אַז אַן אָרגאַנישע ערציהונגס־טעטיגקייט און אַ אידעאָלאָגישע באַפעסטיגונג איז נויטיג, כדי צו אַנטוויקלען אַ שטענדיגען און אַ זיכערען וואוקס פון אָרגאַניזירטע מיטגליעדער פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע אין אַמעריקא. עס לעבען איבער 70 פּראָצ. פון דער אידישער באַפעלקערונג. די דער שוועהרפונקט ליגט, נאַטירליך, אין די פינף שטעדט, אין וועלכע קאָנווענשאָן האָט קלאָהר אונטערגעשטראָכען די דאָזיגע — איך בין זיכער — פאָראיבערגעהענדיגע פאַרקלענערונג פון דער צאָהל פון אָרגאַניזירטע מיטגליעדער און זי האָט באַוויזען דעם ווילען צו אַנטוויקלען אַ סיסטעמאַטישע טעטיגקייט אין דער ריכטונג. מען קאָן, נאַטירליך, אָננעהמען, אַז דער ריס אין דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע האָט ניט וועניג גורם געווען צו דער פאַרקלענערונג פון דער צאָהל פון מיטגליעדער, ווייל אַ סך ציוניסטען האָבען זיך געזאָגט: מיר וועלען נמאס די דאָזיגע מחלוקות, און זיי זיינען אַוועק.

אַ דריטער פּראָבלעם, וועלכער איז זיכער נאָהענט צו אייער אינטערעס, איז דער פּראָבלעם פון דער יוגענד. נאָך 50 יאָהר פון עקזיסטענץ האָט די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע אין אַמעריקא נאָר צוויי הכשרה פּונקטען און אין דער אמת׳ען נאָר איינעם. איך וועל ביי אַן אַנדער געלעגענהייט שרייבען וועגען דעם דאָזיגען פּראָבלעם פון דער ציוניסטישער יוגענד אין אַמעריקא — עס לוינט זיך — אָבער היינט וויל איך נאָר פעסטשטעלען, אַז די ציוניסטישע יוגענד באַוועגונג אין אַמעריקא און בפרט די אַלגעמיינע ציוניסטישע, געפינט זיך ערשט ביים סאַמע אָנהויב פון אַ פּעריאָד, פון וועלכען מיר ערוואַרטען, אַז ער וועט ווערען אַ שטורם און דראַנג פּעריאָד. דער פּראָבלעם איז אַן אומגעהויער פאַרוויקעלטער און דווקא וועגען זיינע אַספּעקטען וועל איך שרייבען שפּעטער. איך האָב מיך צוגעהערט צו די באַראַטונגען פון דער יוגענד קאָמיסיע. עס איז ממש געווען אַ דערקוויקעניש צו זען די דאָזיגע הערליכע טיפען פון יוגענד פיהרער און צו הערען דעם ברענענדיגען התלהבות און שטאָלץ אין זייערע רעדעס און צו זעהן אַ געפיהל פון בושה, אַז די יוגענד באַוועגונג איז נאָך אַזוי שוואַך. און דאָס אַלץ פיהרט מיך צו דער איבערצייגונג, אַז מיר קאָנען דאָ ערוואַרטען אַ בעסערע אַנטוויקלונג. און אפשר וועט דער נייער פּרעזידענט מיט גרויסער ליעבשאַפט צוטרעטען צו דעם פּראָבלעם, ווייל ער האָט פאַרשטענדעניש פאַר איהם.

***

אויף דער לעצטער זיצונג פון דער קאָנווענשאָן איז געקומען צו אַ פאַרברידערונג. די הינטער־קוליסען פון דער דאָזיגער פאַרברידערונג וועל איך ליעבער לאָזען — הינטער די קוליסען. זאָלען מיר ליעבער אַרויפגעהן אויף דער ביהנע און זעהן וואָס עס איז געשעהן כלפּי חוץ. עס איז געווען אַ שעהנער מאָמענט. פאַר אונז אַלע, וואָס זיינען צוגעוואוינט צו שעהנע און דערהויבענדיגע עלעמענטען אויף ציוניסטישע קאָנגרעסען, פאַר אונז, וואָס האָבען דורכגעלעבט זאָרגען און שמחות אין אונזער הערליכער באַוועגונג, איז נאָך איין שעהנער מאָמענט ניט אַ זעלטענע איבערלעבונג. די ציוניסטישע באַוועגונג האָט אויף דעם מהלך פון פופציג יאָהר געגעבען אונז אַ סך שמחות. ד״ר סילווער, ד״ר גאָלדמאַן און ד״ר ניומאַן זיינען געווען די הויפּט־פאַרזאָנען פון דער דאָזיגער שעה פון פאַרברידערונג. די קאָנפערענץ האָט צוויי מאָל נאָכאַנאַנד געזונגען די התקוה און אין זאָל האָט זיך דערפיהלט ווי דער עולם גאָרט נאָך שפּעדישען פריעדען, און אַז ער וויל זיך ניט אידענטיפיצירען מיט רייסעגישען, וועלכע ברענגען צו פאַרביטערונג, צו שפּאַנונגען און גראָבען אונטער דאָס וואָס מיר אַלע האָבען אַזוי ליעב; דאָס אידישע פאָלק. עס איז געווען אַ שעהנער מאָמענט! אָבער מיר אַלע פיהלען, אַז שלום איז אַ באַגריף פון טיעפקייט.

איך האָב געהערט נאָך דער קאָנפערענץ שטימען, אַז דער גאַנצער „שלום״ איז נאָר אַ דעק־מאַנטעל פאַר אַ ווייטערדיגען קאַמף. אָבער איך גלויב, אַז דער שלום שאַפט אַ ביידערזייטיגע פאַרפליכטונג, און אַ פאַרפליכטונג איז סוף כל סוף אויך אַ פּאָזיטיווער עלעמענט און דערפאַר איז אַפילו אין אַ ניכטערער אַנאַליזע די קאָנפערענץ געווען אַ פּאָזיטיווער פאַקטאָר אויך אויף דעם וועג, איך אונטערשטרייך, אויף דעם וועג צו שלום.

עס איז געווען אַ וואונדערבאַרע סימפאָניע פון ציוניסטישער שטאַרקייט און ציוניסטישער אַנטשלאָסענהייט צו געהן ווייטער — באַרג אַרויף!

ד״ר אבא הלל סילווער האָט באַהערשט די קאָנווענשאָן. שטורעמס פון אַפּלאָוז האָבען איהם כמעט תמיד באַגריסט. עס איז געווען אין די דאָזיגע מאַניפעסטאַציעס עפּעס וואָס לאָזט זיך ניט אויסמעסטען, עפּעס וואָס איז שטאַרקער ווי קריטיק, אָדער אונטערשטיצונג, עפּעס וואָס עס ווערט געשאַפען נאָר דורך אַ פיהרער וואָס האָט פליגעל און וואָס באַרוישט און באַפליגעלט דאָס פאָלק.

ד״ר עמנואל ניומאַן איז באַגעגענט געוואָרען מיט עהרליכען רעספּעקט. אין דער שוועהרער, דערפאָלגרייכער תקופה פון זיין אַמט האָט ער תמיד געפּרואווט אויפהויבען צו זיך און צו זיין פאַראַנטוואָרטליכקייטס געפיהל די מאַסען. ער האָט קיינמאָהל ניט מקריב געווען פאַראַנטוואָרטונג פאַר פּאָפּולאַריטעט.

און ד״ר נחום גאָלדמאַן, דער נייער פאָרזיצער פון דעם אַמעריקאַנישען טייל פון דער עקזעקוטיווע, געוועהלט נאָך גאָר דראַמאַטישע געשעהענישען, האָט עס פאַרשטאַנען צו שטעלען די אויפגאַבען אין דעם אַמעריקאַנער ציוניזם אויף דער הויך פון אונזער גורל. ער האָט ריכטיק און קלוג אונטערשטראָכען, אַז דאָס וואָס פאַרבינדט אונז אין דער ציוניסטישער באַוועגונג, איז אָהן פאַרגלייך שטאַרקער, ווי דאָס וואָס שיידט אונז פאַנאַנדער פון צייט צו צייט. דאָס איז — אַזוי גלויב איך — דער גרויסער זיעג פון ציוניזם, וואָס האָט אונז ווידער צוזאַמענגעשמידט אין איין פאָלק. מיר זיינען היינט שוין אַזוי שטאַרק, אַז מיר קאָנען איבערלעבען מיינונגספאַרשיידענהייטען און אַפילו מחלוקת׳ען. די איינהייט וועט סוף כל סוף תמיד זיעגען.

און אַ וואָרט וועגען אונזער נייעם פּרעזידענט, דניאל פריש. ער איז אַ מאַן פון פאָלק. זיין אויג איז געריכטעט אויף אידישקייט אַלס אַ פונדאַמענט פון אונזער טעטיגקייט. ער האָט אין זיך אַן אָפּפערוויליגען הונגער צו סיסטעמאַטישער געפּלאַנטער, קאָנסטרוקטיווער אַרבייט און פעהיגקייטען צו שאַפען פריינד. די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע אין אַמעריקא האָט איהם דערפאַר געגעבען אַ גרויסען שאַנס, און איך בין זיכער, אַז ער וועט זי דערפילען און פאַרוואַנדלען אין אַ גרויסער דערגרייכונג. מיר אַלע ווילען איהם העלפען אין זיין גרויסער אויפגאַבע.

דניאל פריש האָט אָנגעהויבען דעם ערשטען טאָג פון זיין פּרעזידענטשאַפט אין אַ גליקליכער שעה — ער האָט פאַרשטאַרקט די בריק צו איינהייט. מיר אַלע האָפען, אַז ער וועט האָבען אַ גרויסען ערפאָלג.

Dr. A. H. Silver Wins Ovation in Final Report to Zionists

PD 6-1-49

BY MUNICIPAL JUDGE LEWIS DRUCKER

"One does not help to plant a garden and then walk away from it while the flowers are budding. A garden requires much tending, a good deal of gardening, patient nurturing and abundant weeding. I plan to remain as a faithful worker in the garden of Israel. I need a little rest now, but I shall always be available. I have never sought office, and when I was summoned six years ago and was given an assignment I worked until that mission was accomplished."

Twelve hundred delegates assembled in New York Sunday for the 52d convention of the Zionist Organization of America rose to their feet and thundered their delight at the continued loyal devotion to the cause of Israel thus expressed by their past president, Dr. Abba Hillel Silver of Cleveland.

They had read, he told them, why he had resigned from the Jewish Agency of Palestine. They were lifted to high emotional planes by his eloquence, they were delighted with his stinging satire. They were regaled by his keen humorous twists, they were intrigued by his finely spun phrases.

Cheered as Leader

They were also provoked as he hurled harsh invectives at those who had assailed him because they had disagreed with him. He stood there smiling, as they laughed. They cheered him as he finished and stood there, the valiant champion, a tireless fighter, a zealous advocate and a courageous leader.

There were many who felt tears in their eyes as he closed with these words of reminiscence and assurance:

"I shall continue to work in the future as I have in the past. You and I have walked many hard miles together; you and I have witnessed many discouraging hours together. May we continue to strive together in the future and be privileged to see triumphant days of Israel together as the road opens to greater vistas. I pledge you and the Zionists Organization of America my loyal devotion and complete co-operation."

With these closing words the veteran and now graying fighter for his convictions closed his report on the political actvities committee of the Z. O. A. for the past year.

Cohen Urges Scholarships

Rabbi Armond E. Cohen of the Park Snyagogue of Cleveland reported as chairman of the Israeli scholarship committee that in pursuance of the belief that there is need for a strong American Zionist organization to sustain the long-range interest of American Jewry in the economic, cultural, religious and philanthropic life of Israel—announced the 12 winners of a scholarship trip to Israel and a year's study at the Hebrew university in Israel.

Rabbi Cohen persuaded the convention that the Z. O. A. should undertake as one of its major projects the creation and establishment of a fund of $250,000 which should be used to provide annual scholarship awards to 96 deserving and competitively selected young men and women from the United States (on the basis of two from each state.) He feels these scholarships would be the cultural bridge of academic exchange between the youth of America and the youth of Israel.

Aims Outlined

Judge Simon H. Rifkind of New York, chairman of the commission on the future program and constitution of the World Zionist Organization, recommended and the convention agreed, that the aims of Zionism should be to safeguard the integrity and independence of the State of Israel as a free and democratic commonwealth by means consistent with the laws of the several countries whereof Zionists are nationals or inhabitants; to this end, that the Zionist movement render moral and material assistance to the people of Israel, promote the speedy migration to Israel of Jews desirous of settling therein, further their adequate preparation, economic absorption and cultural integration, and co-operate in lifting the standard of life in Israel.

The aims further were to assist in the organization of all Jewry to accomplish all these purposes by means of local and general institutions in conformity with local law and to strengthen Jewish sentiment and consciousness as a people and promote cultural creativity.

Immigration Soars

Judge Morris Rothenberg of New York, acting chairman of the United Palestine Appeal reported that from Jan. 1, 1949, to May 14, 1949, through the efforts of the government of Israel, the Jewish Distribution Committee, Histadrut and other agencies more than 390,000 Jews had been brought to Israel as compared to 217,000 that came to Israel from May 14, 1947, to May 15, 1948.

Daniel Frisch of New York, who taught Hebrew in the Talmud Torah schools of Cleveland more than 30 years ago, was elected president of the Z. O. A. Ezra Shapiro of Cleveland and Rabbi Leon Feuer of Toledo were elected vice-presidents and Rudolph G. Sonneborn of New York was elected chairman of the national administrative council. Mortimer May of Nashville was elected chairman of the national executive committee.

Purely Commentary

By PHILIP SLOMOVITZ

Detroit Jewish News 6-10-49

Study in Mass Action

There never has been a doubt, in the past four years or more, that Dr. Abba Hillel Silver is the most dominant factor in the ranks of General Zionists in America. It would be foolish to ask for proof, but for those who desired it, it was available in full measure at the convention of the Zionist Organization of America in New York last week.

At one point, Louis Lipsky was the victor in an effort to shelve a resolution which many of us considered damaging to the Zionist movement. An administration supporter moved to table Mr. Lipsky's motion for referral of a resolution for antonomy for the ZOA to the ZOA administrative committee. His effort failed and it appeared to us that even Mr. Lipsky's original motion would have been adopted. Then came the inevitable. Dr. Emanuel Neumann supported the resolution and Dr. Silver made a personal appeal for it on the ground that it constituted a vote of confidence in him and his supporters. Momentarily, sentiment shifted. It took a few moments for fully 80 per cent of the assembly to swing its weight in support of the Silver-Neumann requests.

All Dr. Silver needed to do at that convention—and that was true of the preceding four conventions—was to wave his hand and the delegates bowed to their mighty guide. Nowhere else have we witnessed such domination over a large public assembly.

• • •

Partisanship, Vindictiveness—and Peace!

Nowhere, for that matter, have we seen such decided partisanshpi and so many evidences of vindictiveness as at the last ZOA convention. It was not limited to Drs. Silver and Neumann. Their followers shared with them the resentment over what had happened in the Jewish Agency and the UJA some weeks ago.

Dr. Silver's attacks on Hadassah, the Agency leaders and the Mapai (he referred to Socialism) were bitter. He spoke for 105 minutes and—let it be repeated to his credit—it is never tiring to listen to him. Why deny, however, that the rancor that marked his address was disturbing?

But it did not last long. Ezra Shapiro, who dissented on behalf of the opposition, made his apology. (Dr. Silver referred to it as "a correction"). In the interests of peace and of divided spoils in the national executive, the attacks were overlooked. There were smiles on the faces of the leaders who finally, near midnight on May 29, appeared on the platform with a slate of officers. Peace, o peace, what concessions are made in thy name!

Now, Rudolf Sonneborn is in the administration—as chairman of the national administrative committee. Men who were not previously on speaking terms are sharing places on the national executive. Dr. Silver and Isaac Carmel were seen arm in arm. The lion and the lamb—together! And if the former opposition should acquire power and arouse displeasure, we may soon see the rise of a new oposition movement. That's how it is in mass movements. That's one of the enigmas of public life.

• • •

'If I Forget Thee'—and the Left Hand

The best story from Israel is that many Jews have become left-handed. The reason? It has happened . . . the consequence of the oath "If I forget thee, O Jerusalem, may my right hand forget its cunning."

Plea for Spiritual Values: Adequate support for the financial needs of the Union of American Hebrew Congregations and Hebrew Union College-Jewish Institute of Religion was urged by DR. ABBA HILLEL SILVER (speaking) at the combined dinner campaign meeting in New York. Dr. Silver declared that, althought we must continue our philanthropic endeavors for the displaced Jews of Europe and the upbuilding of Israel, that "the establishment of the State of Israel has in no way diminished the primary and continuing obligation and opportunity of Jewish life, the development of a more affirmative religious cultural life in the United States. The establishment of the State of Israel," he said, "was an act of historic necessity, but it does not represent the consummation of Jewish destiny. The profound meaning of Jewish history lies in Judaism. Increasingly, our energies and our resources should be poured into the permanent and positive spiritual and cultural institutions and enterprises of Judaism. Millions of Jews will live in Israel in the days to come; millions more will live outside of Israel. It is the religion of Judaism which will unite them, not any political bonds. For the sake of the Jews the world over, it is imperative that we replenish the spiritual and religious reservoirs of Jewish life—the synagogue, the religious school, the academies, the centers of Jewish learning and scholarship." Shown with Dr. Silver (left to right) are DR. JULIUS MARK of New York, senior rabbi of Temple Emmanu-El, who was the other principal speaker; MRS. ISAAC GILMAN, president of the Federation of Jewish Women's Organizations of New York; and SYDNEY W. ROOS, chairman of the New York Campaign.

6-10-49 Detroit Jewish News

49

June 16, 1949

TZIONISTISHE SHTIME

הבקר

ת״א, יום א׳, ט״ו סיון תש״ט, 12.6.49

העורך – י. הפסן

אין המערכת מחזירה כתבי יד שלא נתקבלו לדפוס

לשאלות השעה

פעולתנו המדינית באמריקה

יותר ויותר מתבררת העובדה, כי הפעולה המדינית שלנו בוושינגטון, ובארצות־הברית בכלל, לא רק שאינה סובלת הפסקה, אלא היא דורשת מאמצים נוספים. אין לסמוך על ההנחה, כי דעת־הקהל הכללית באמריקה היא תמיד לטובתנו, וכי מלכתחילה אנו יכולים לקבוע שבכל סכסוך שיהיה לנו עם מי־שהוא, או בכל בעיה מדינית שתתעורר בזירה הבינלאומית, — תהיה היא, דעת־הקהל הזאת, לצדנו. דעת־הקהל הזאת רגישה, כידוע, לכל סבל אנושי, ואפשר לחניח, כי לא מעט מן הסיוע המדיני שניתנה לנו על ידה בשנים האחרונות, בא בתור תגובו: על הסבל שנגרם לעם היהודי ע״י השואה הנאצית. אך גם סבלם של הפליטים הערבים עלול לעורר רגישות מעין זו ולהניע את דעת־הקהל הזאת לשנות את עמדתה כלפי מדינת ישראל, כאשר לא תהיה הסברה מפורטת על סיבות הסבל הזה ועל האמצעים הנחוצים להקל אותו. מאמצים בלתי־פוסקים של הסברה ותעמולה יפעולה מדינית בארצות הברית יהיו נדרשים מאתנו עוד זמן רב כדי להגן על השקפותינו ועל עמידתנו.

אין להשלות את עצמנו בדעה, כי אנשי „הבית הלבן״, למשל, הם ידידים מסורים, אשר כאילו נשבעו שבועת אמונים לנו, וכי המדיניות של ה„סטייט דפרטמנט״ תהיה תמיד מדיניות ידידותית לישראל, ביחוד אחרי אשר חלו חילופי־גברא בצמרת של הדפרטמנט הזה. אם לא נתמסך לאשליות כאלה לא נהיה כל כך מאוכזבים ומופתעים, אם מאת ממשלת אמריקה תגיע לפעמים אגרת בתובה בטון חריף עם דרישות הנראות בעינינו כבלתי־מוצדקות כל עיקר. מובן, שאותם דוברים מפלגתיים אצלנו המשננים לדרדקאות שלהם השכם והערב את סכנת האימפריאליזם של המשטר הקפיטליסטי והם מוכיחים, כי כל העזרה שניתנה עד היום מצד אמריקה לישראל היתה רק בכוונה תחילה להכין מלחמת־עולם נגד ברית המועצות, — יסתייעו באגרת זו של ה„סטייט דפרטמנט״, כדי להוקיע שוב את האימפריאליזם האנגלו־זקסי ולהרים; לעומת זה, על נס את סגולותיו של הגוש המזרחי, התומך בנו, בלי היסוסים ובלי סטיות. אבל המפלגות האחרות שאינן שותפות לדעות כאלה צריכות לראות את המצב כמו שהוא. בכל היחסים הבינלאומיים יש נקודות של אי־הבנה, ולא תיתכן כלל מדיניות כזו אשר לא תיתקל בקשיים פסיכולוגיים. חילוקי דעות והשקפות, או חוסר־ידיעה לפעמים, הם־הם המכריחים את המדינאים לפעילות.

ואנו חייבים לקבוע, כי דוקא מנסיוננו באמריקה נוכחנו עד כמה היתה יעילה ומועילה הפעולה וההסברה המדינית, לא רק של נציגינו הדיפלומטיים, כי אם ביחוד של דעת־הקהל היהודית בארצות הברית. אשר ברגעים של סכנת התגייסה למען ישראל. עלינו לציין בעיקר את פעולתו המדינית של „ועד החירום״, אשר הוקם ע״י ההסתדרות הציונית באמריקה ושעמד תמיד בפרץ להגנת האינטרסים שלנו. כדאי להזכיר רק את התאריכים הבולטים ביותר שהכריחו פעולה זו. כך, למשל, הופעלה דעת־הקהל האמריקנית נגד נסיונו של ה„סטייט דפרטמנט״ במארץ של השנה שעברה להפוך על פיה את החלטת אונ״א מנובמבר 1947 ולהכריז משטר־נאמנות בא״י במקום החלוקה לשתי מדינות. כחצי שנה לאחר כך, בספטמבר 1948, כאשר הודיעה ממשלת וושינגטון על תמיכתה המלאה בתכנית ברנאדוט: (שקרעה מארצנו שני שלישים של הנגב וגם את ירושלים) הופעל שוב הלחץ המדיני של יהדות אמריקה וגרם לנסיגתם של מתנגדינו. הלחץ הזה היה יעיל במיוחד הואיל שחל בתקופה של ערב בחירות הנשיא באמריקה. הפעילות המדינית הזאת הורגשה גם לפני חצי שנה, בינואר ש״ז, כאשר בריטניה עמדה להתערב במלחמה בישראל, אחרי סכסוך המטוסים על גבול מצרים. במקרה זה נענתה לונדון לשידולי וושינגטון, אשר מנעה אותה מאבנטורה מסוכנת. אך גם בוושינגטון היה צורך בשכנוע מצד הצבור היהודי בארצות־הברית כדי שייעשו הצעדים הראויים בלונדון.

נדמה לנו שלא נהיה מפריזים אם נגיד, כי ההתקפה המדינית החדשה הנעשית עתה עלינו ע״י ה„סטייט דפרטמנט״, — שלא היה מעולם ידידותי למאד כלפינו, — הוכשרה, במידה ידועה, ע״י ההכרה, כי פג כוחה של ההסתדרות הציונית באמריקה, וכי מצד יהודים עצמם ניכרת השאיפה לחסל את ההסתדרות הזאת וכל מכשירי התעמולה וההסברה שלה. החתירה תחת סמכותה של הסתדרות זו ותחת השפעת האישים העומדים בראשה, שהיו הלוחמים העיקריים למען מדינת ישראל ועצמאותה, — הבשילה עתה את פריה, במקום שלא ציפו לו כלל החותרים עצמם: בתוך המנגנון המדריך את המדיניות האמריקאית. ועכשו ה„סטייט דפרטמנט״ כאילו שוכנעו, שלא הסילברים והניומאנים, אישי המדיניות הציונית התקיפה, הבוחלים ב„שתדלנות״, רצויים הם לישראל, כי אם דוקא האנשים הלא־ציוניים, ובלבד שידעו לערוך מגביות ולאסוף כספים בשביל צרכי המדינה הצעירה. מעתה נפתחת הדרך לפני. פקידי ה„סטייט דפרטמנט״ לנהל את המדיניות שלהם, לפי הקוים שלהם. הלחץ הציוני, או הלחץ של דעת־הקהל היהודית באמריקה, המודרכת ע״י ציוניים, ייפסק ויתחסל, ואין צורך אפוא להתחשב בו. לעומת זאת קיים הלחץ המתמיד של אילי־הנפט, הלחץ של אישי המיסיון הנוצרי, של המוני הקתולים בארצות־הברית, ושל המדינות הערביות השונות. לחץ זה בעינו עומד, וגם ילך ויגבר, באשר לא יהיה לעומתו לחץ נגדי של הצבוריות היהודית.

זאת היא, אפוא, תוצאה נוספת של המדיניות שהתנהלה נגד השפעת ההסתדרות הציונית באמריקה. מלבדה ישנן, כמובן, תוצאות נפסדות אחרות, כמו הנזק שנגרם בעקיפין למגבית ולפל עבודת הבנין אצלנו; הפירודים שהוכנסו למחנה הציוני עצמו והעידוד שניתן לכל המתבוללים ולכל „הלא־ציוניים״, המתפארים בתארם זה, שהתחילו להאמין, כי הנה הגיעה שעתם להשתלט שוב על הצבור היהודי באמריקה. כדאי הדבר, שגם מחשבות עגומות אלה תתעוררנה בעקבות המלחמה הידועה, שהתנהלה על פי השראה מגבוה, ושהביאה לידי התפטרותם של מנהיגי ההסתדרות הציונית באמריקה מכהונותיהם בהנהלת הסוכנות היהודית. אולי תביאינה מחשבות אלה לידי חשבון־נפש רצוי במוקדם.

ד״ר י. שווארצבארד

דער שלום אין דער ז. א. איי. אין אמעריקע

(צווייטער אַרטיקל)

אויף דער לעצטער זיצונג פון דער קאָנפערענץ איז געקומען צו אַ פאַרברידערונג. די הינטער־קוליסן פון דער דאָזיקער פאַרברידערונג וועל איך ליבער לאָזן הינטער די קוליסן. זאָלן מיר ליבער אַרויסגיין אויף דער בינע און זען וואָס עס איז געשען כלפי חוץ.

עס איז געווען אַ שיינער מאָמענט. פאַר אונז אַלע, וואָס האָבן אַדורכגעלעבט זאָרגן און שמחות אין אונזער הערלעכער באַוועגונג, איז נאָך איין שיינער מאָמענט נישט אַ זעלטענע איבערלעבונג. די ציוניסטישע באַוועגונג האָט אויף דעם מהלך פון 50 יאָר געגעבן אונז אַ סך שמחות. ד״ר סילווער, ד״ר גאָלדמאַן און ד״ר ניומאַן זענען געווען די הויפט־פאַטראָנען פון אָט דער שעה פון פארברידערונג. די קאָנפערענץ האָט צוויי מאָל נאָכאַנאַנד געזונגען די „התקוה״ און אין זאַל האָט זיך דערפילט ווי דער עולם גאַרט נאָך שפּעריש פרידן, און אַז ער וויל זיך נישט אידענטיפיצירן מיט רייסענישן, וועלכע ברענגען צו פאַרביטערונג, צו שפּאַנונגען און גראַבן אונטער דאָס, וואָס מיר אַלע האָבן אַזוי ליב . דאָס יידישע פאָלק. עס איז געווען אַ שיינער מאָמענט ! אָבער מיר אַלע פילן, אַז שלום איז אַ באַגריף פון טיפקייט. מאַנכעסמאָל באַרואיקט זיך דער ים און ווערט שטום אויף דער אויבערפלאַך, אָבער אין זיינע טיפענישן גייט דער קאַמף צווישן באַשעפענישן ווייטער, מען זעט דאָס נישט, אָבער מען ווייס עס. אָבער אויך אַ דרויסנדיקער שלום אַליין אָקן ווערן אַן אָנהויב צו אַ טיפערן שלום, הגם אין דעם פּאָליטישן לעבן איז דער קאַמף וועגן איינפלוס און מאַכט, מישטיינס געזאָגט, דער דעצידירנדיקער. די גערופענע „פּראָגרעסיווע גרופע״ האָט זיך אויפגעלייזט, אָבער עס לייזן זיך אויף אָפטמאָל פאַרשידענע אָרגאַניזאַציעס און זיי בלייבן ווייטער אַקטיוו. אויפלייזונג איז אַן אָרגאַניזאַטאָרישער באַגריף אָבער דאָ האַנדלט עס זיך וועגן אַן אמתדיקער אויפלייזונג און דערפאַר מוזן מיר נאָך וואַרטן צי די ביידע גרופּן, די מינאָריטעט, וועלכע האָט געהאַט נאָר צענדליקער דעלעגאַטן צווישן א סך הונדערטער אויף דער קאָנפערענץ, אָבער צענדליק זייער פעאיקע און אינטעליגענטע און איינפלוסרייכע. מיר מוזן נאָך וואַרטן צי די מינאָריטעט און די מאַיאָריטעט וועט אָנהויבן צו דענקען מיט באַגריפן פון „מיר״ אַלס אַן איינהייט. דאָס איז דער עצם פונקט פון דעם פּראָבלעם. איך האָב געהערט נאָך דער קאָנפערענץ שטימען, אַז דער גאַנצער שלום איז נאָר אַ דעק־מאַנטל פאַר אַ ווייטערדיקן קאַמף. אָבער איך גלויב, אַז דער שלום שאַפט אַ ביידערזייטיקע פאַרפליכטונג, און אַ פאַרפליכטונג איז סוף כל סוף אויך אַ פּאָזיטיווער עלעמענט און דערפאַר איז אַפילו אין אַ ניכטערער אַנאַליז די קאָנפערענץ געווען אַ פּאָזיטיווער פאַקטאָר אויך אויף דעם וועג. איך אונטערשטרייך, אויף דעם וועג צו שלום.

עס איז געווען ווי אונזער אומפאַרגעסלעכער נחום סאָקאָלאָוו, און דאַן שפּעטער אונזער ליבער לעאָ מאָצקין, פלעג צו זאָגן אויף קאָנגרעסן, עס איז געווען אַ גוטע קאָנפערענץ. עס איז געווען באמת אַ זייער גוטע קאָנפערענץ ! און איך בין איבערצייגט, אַז זי וועט זיין אַ פּאָזיטיווער, קאָנסטרוקטיווער פאַקטאָר פאַר מדינת ישראל, פאַר אונזער צענטראַלער זאָרג און ליבע, פאַר דער ציוניסטישער באַוועגונג דאָ אין אַמעריקע און בזה האופן פאַר דעם יידישן פאָלק. וואָס קאָן מען נאָך מער פאַרלאַנגען פון אַ קאָנפערענץ. אפשר דאָס איינע — אַז דער דאָזיקער אָפּטימיזם זאָל ווערן אַ — פאַקט !

עס איז געווען אַ וווּנדערבאַרע סימפּאַניע פון ציוניסטישער שטאַרקייט און ציוניסטישער אַנטשלאָסנקייט צו גיין ווייטער באַרג אַרויף.

ד״ר אבא הלל סילווער האָט באַהערשט די קאָנפערענץ. שטורמען פון אַפּלאָדיסמענטן האָבן אים כמעט תמיד באַגריסט. עס איז געווען אין די דאָזיקע מאַניפעסטאַציעס עפּעס וואָס לאָזט זיך נישט אויסמעסטן, עפּעס וואָס איז שטאַרקער ווי קריטיק, אָדער אונטערשטיצונג, עפּעס וואָס עס ווערט געשאַפן דורך אַ פירער, וואָס האָט פליגל און וואָס באַרוישט און באַפליגט דאָס פאָלק.

ד״ר עמנואל ניומאַן איז באַגעגנט געוואָרן מיט ערלעכן רעספּעקט. אין דער שווערער, דערפאָלגרייכער תקופה פון זיין אַמט האָט ער תמיד געפּרוווט אויפצוהייבן צו זיך און צו זיין פאַראַנטוואָרטלעכקייט - געפיל די מאַסן. ער האָט קיינמאָל נישט מקריב געווען פאַראַנטוואָרטונג פאַר פּאָפּולאַריטעט.

און ד״ר נחום גאָלדמאַן, דער נייער פאַרזיצער פון דעם אַמעריקאַנישן טייל פון דער עקזעקוטיווע, געוויילט נאָך גאָר דראַמאַטישע געשעענישן, האָט עס פאַרשטאַנען צו שטעלן די אויפגאַבן אין דעם אַמעריקאַנער ציוניזם אויף דער הויך פון אונזער גורל. ער האָט ריכטיק און קלוג אונטערשטראָכן, אַז דאָס וואָס פאַרבינדט אונז אין דער ציוניסטישער באַוועגונג איז אַן פאַרגלייך שטאַרקער, ווי דאָס וואָס שיידט אונז פאַנאַנדער פון צייט צו צייט. דאָס איז — אַזוי גלויב איך — דאָך דער גרויסער זיג פון ציוניזם, וואָס האָט אונז ווידער צוזאַמענגעשמידט אין איין פאָלק. מיר זענען היינט שוין אַזוי שטאַרק, אַז מיר קאָנען איבערלעבן מיינונגס־פאַרשידנקייטן און אַפילו מחלוקותן. די איינהייט וועט סוף כל סוף תמיד זיגן.

און אַ וואָרט וועגן דעם נייעם פּרעזידענט, דניאל פריש. ער איז אַ מאַן פון פאָלק. זיין אויג איז געריכטעט אויף יידישקייט אַלס אַ פונדאַמענט פון אונזער טעטיקייט. ער האָט אין זיך אַן אָפּפערפרייידיקן הונגער צו סיסטעמאַטישער, געפּלאַנטער, קאָנסטרוקטיווער אַרבעט און פעאיקייטן צו שאַפן פריינט. די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע אין אַמעריקע האָט אים געגעבן אַ גרויסע שאַנס און איך בין זיכער, אַז ער וועט זי דערפילן און פאַרוואַנדלען אין אַ גרויסע דערגרייכונג. מיר אַלע ווילן אים העלפן אין זיין גרויסער אויפגאַבע.

דניאל פריש האָט אָנגעהייבן דעם ערשטן טאָג פון זיין פּרעזידענטשאַפט אין אַ גליקלעכער שעה : ער האָט פאַרשטאַרקט די בריק צו איינהייט. זאָל ער האָבן אַ גרויסן סוקצעס !

Statesman and Prophet

In surveying the world-wide political, social and ideological upheavals of the last 10 years it is not easy to select and put together in proper perspective and chronological order the epochal events that led to the establishment of the Jewish State in Palestine.

PD 6-16-49

They are balanced and arranged by "Vision and Victory," a collection of milestone addresses by Rabbi Abba Hillel Silver, and the learned eloquence with which they are delineated by our fellow Clevelander gives the book exceptional power and historic worth.

On reading the collection of addresses, we wonder how many of us here at home comprehend fully the dominating role that Rabbi Silver played in bringing about fulfillment of that "natural and historic right of the Jewish people." At every crisis, at every turning point, his wisdom and faith inspired individuals and officials of government to push on against enormous obstacles.

The first of the addresses reprinted is that delivered on May 2, 1943, at the meeting of the National Conference for Palestine in Philadelphia. We were deep in the war, all will remember. However, Allied victory in Africa was raising the hopes of the people of America and the enemies of Hitler in Europe.

As a result of the war effort, and other special circumstances, Zionist political activity had slowed down in the United States. The British White Paper policy of barring Jewish refugees from Palestine was still being followed. In the Philadelphia address, Dr. Silver set forth the new policy of organization of American public opinion in behalf of Jewish rights. The influence of America in world affairs was to be the lever of Jewish liberation.

Dr. Silver charged American officialdom with a "conspiracy of silence" which gave support to British policy. With bold realism he rejected the idea of waiting for victory in war for the solution of Jewish problems.

"That, I am afraid, is cold comfort," said Rabbi Silver. "Government officials will be able to discover after the war as many insurmountable difficulties in the way of helping our people as they have discovered heretofore, unless there is a complete and radical revision of attitude, and above all, a change of heart."

In retrospect his judgment is vindicated. Our own unhappy experiences in putting difficult questions aside for war's end give more weight to Rabbi Silver's words. We are thinking of the secret treaties of World War I, and the failure in the last war to arrive at agreements with Russia before the enemy was conquered.

The addresses deal with the mobilization of American Jewry, with questions of military security that were injected into Jewish policy, with shifting attitudes within the United Nations.

Finally the dream of a Jewish state was realized, and Dr. Silver, who had played such a momentous role through the war years, was selected to stand before the United Nations to proclaim its independence.

All of us are familiar with the eloquence of Dr. Silver's addresses. However, his tremendous talents as a statesman and the world-wide influence he exerted shine ever more clearly on the reading and re-reading of "Vision and Victory." It embodies the words and deeds of a principal actor in a phase of history. Few books have such distinction.

ZIONISTS NAME PRESIDIUM

American Council Appoints Group to Head Body

JUN 18 1949

The American Zionist Council announced yesterday the election of a presidium of four to head the organization for the next three months, after which permanent leadership of the Council will be decided.

The group will act in the place of Rabbi Abba Hillel Silver, who served as chairman of the council and declined re-election. He was elected honorary chairman and the council adopted a resolution expressing gratitude to him "for the eminent service rendered to the Zionist cause."

977921

The presidium is composed of Benjamin G. Browdy, acting president of the Zionist Organization of America; Mrs. Judith Epstein, former president of Hadassah; Baruch Zuckerman, president of Poale Zion, the Labor Zionist Organization of America, and Rabbi Joseph H. Lookstein, professor at Yeshiva University and a leader of the Mizrachi Organization of Ameri[ca]

Rabbi Silver at Higbee's

Next Friday, July 1, between 2:30 and 3:30, Rabbi Abba Hillel Silver of The Temple will be at Higbee's book shop to autograph copies of his new book, "Vision and Victory." The book comprises addresses delivered by Dr. Silver, outstanding leader of American Zionists, from 1942 to and including 1948.

Higbee's PD 6-29-49

AN AUTOGRAPH PARTY will be held in the book shop this Friday afternoon by Ann Udin, the buyer, to honor Rabbi Abba Hillel Silver, who will autograph his newest book, "Vision and Victory," which consists of his major Zionist addresses made in this country since 1942.

NAMED BY ISRAEL UNIT

Rabbi Silver Becomes Chairman of Corporation's Council

JUN 29 1949

977921

Rabbi Abba Hillel Silver of Cleveland, former president of the Zionist Organization of America, has assumed the chairmanship of the National Council for the Israel Corporation of America, Albert Schiff, president of the corporation, announced yesterday.

The corporation, which has its national offices at 125 Fourth Avenue, was organized to aid the economic development of the Jewish State of Israel through private investments. Mr. Schiff said that 300 Zionist and community leaders in thirty-eight states had joined the national council to sponsor the activities of the corporation in their communities.

דר. סילווער׳ס נייער אמט

~~Daily Journal~~ July 1 1949

די אידישע עפּענטליכקייט האָט מיט צופרידענהייט אויפגענומען די ידיעה, אז דר. אבא הלל סילווער איז געוואָרען דער פאָרזיצער פון דעם נאַציאָנאַלען קאָונסיל פון דער ישראל קאָרפּאָריישאָן פון וועלכער דער באַקאַנטער ציון־עסקן אלבערט שיף איז פּרעזידענט. קודם כל מיינט עס, אז דר. סילווער וועלכער האָט זיך לעצטענס צוריקגעצויגען פון זיינע אמטען אין דער ציוניסטישער באַוועגונג, וועט דאָך זיין טעטיג לטובת ישראל און אויף א געביט אויף וועלכען אמעריקאַנער אידען מוזען און זאָלען זיך איצט קאָנצענטרירען וואָס צום מעהרסטענס.

די ישראל קאָרפּאָריישאָן האָט פאַר איהר אויפגאַבע צו העלפען בויען מדינת ישראל דורך פּריוואַטער איניציאַטיווע. זי טהוט עס זעלבסטשטענדיג און זי טהוט עס אויך אין שותפות אָדער מיט דער קאָאָפּעראַציע פון אנדערע קערפּערשאַפטען, באַזונדערס די אידישע אגענטור. דאָס איז צו זעהן פון דעם פאַקט, וואָס די ישראל קאָרפּאָריישאָן האָט לעצטענס געשלאָסען אן אָפּמאַך מיט דער אידישער אגענטור צו אינוועסטירען א באַדייטענדיגע סומע פאַר בויען, אין ישראל הייזער, וואָס זיינען איצט דרינגענדיג נויטיג.

עס איז שוין אלגעמיין אנערקענט, אז ווי גרויס מיר זאָלען ניט דאַרפען מאַכען אנשטרענגונגען צו שאַפען הילפס־פאָנדען פאַר ישראל, וועט אָבער דער אויפבוי פון ישראל דערמעגליכט ווערען דורך פּריוואַטער איניציאַטיווע. אין דעם פּרט קען און וועט אזא געזעלשאַפט ווי די ישראל קאָרפּאָריישאָן זיין פון גרויס באַדייט.

זיכער וועט אָט די קערפּערשאַפט צוציהען נאָך גרעסערע כחות האָבענדיג דר. סילווער׳ן אין א פיהרענדיגע ראָל אין אָט דער קערפּערשאַפט. דאָ קען ניט זיין קיין פראַגע פון קאָנקורענץ מיט אנדערע עהנליכע קערפּערשאַפטען, ווייל דאָס פעלד פאַר פּריוואַטער איניציאַטיווע אין ישראל איז אזוי גרויס און די מעגליכקייטען אזוי ברייט, אז מ׳קען זאָגען אז ״כל המרבה הרי זה משובח״.

קיין ספק, אז דר. סילווער וועט זיין אן אינספּיראַציע פאַר הונדערטע אידען וואָס זיינען ביכולת צו אינוועסטירען קאַפּיטאַל אין ישראל און וואָס באַזיצען די געשעפטליכע פעהיגקייטען צו מאַכען זייער ביישטייער צו דעם עקאָנאָמישען אויפבוי פון דער אידישער מדינה.

Dr. Abba H. Silver Believes Near East Land of Future

PD 7-2-49

BY J. A. WADOVICK

The Near East with its vast natural resources is envisioned by Rabbi Abba Hillel Silver as "the next great area of world development."

Dr. Silver spoke of this renaissance of the cradle of old civilizations at a book-autographing party in the Higbee Co. bookshop yesterday. The Zionist Organization of America, New York City, has just published a collection of his addresses under the title "Vision and Victory."

Hailed here and abroad as an outstanding leader in the Zionist movement and one of the staunchest fighters for the statehood of Israel, Dr. Silver pictured the new state as an instrument leading toward co-operation "for the common good."

"The people of Israel have the benefit of the accumulation of experience, enterprise and enthusiasm the like of which the world has not seen, concentrated in such a small area," he said in an interview. "Once they reach the full tide, they will revolutionize the Near East."

Speeches of Crucial Era

A long line of his friends and admirers filed through the store. "Vision and Victory" contains Dr. Silver's speeches made in the years between 1942 and 1948, described as "that fateful period which marked the end of a 2,000-year chapter in Jewish history" and the beginning of the Third Jewish Commonwealth.

Without Dr. Silver, says Dr. Emanuel Neumann in a foreword, "the movement might well have drifted into dangerous shoals—as it had done in the past—and lost its great historic opportunity. Dr. Silver was called to leadership in 1943 when the movement was passing through its darkest moments."

Dr. Silver is often asked: Will Judaism survive in the Diaspora? He is tempted to counter with another question: Will democracy survive?

Sees Need for Judaism

"When we believe and defend democracy," he expounds, "it is not because we are sure it will survive, but because it presently satisfies our deepest needs. It is so with Judaism."

Judaism, he feels, will survive and flourish in Israel, just as it survived and flourished also in the Diaspora, because his people have learned to survive historic dispersions.

"The idea of the ultimate disappearance of the Diaspora may be theoretically held or even justified," he says. "It is now practically valid. Assuming that Israel will, in the course of time, come to contain three or four million Jews, the majority of the Jewish people will nevertheless still reside outside its borders."

V. XXII p.

MALIK SAILS HOME SMILINGLY SILENT

The Soviet Diplomat Is Bound for Vacation—Rabbi Silver Also on Queen Elizabeth

77921

Jacob A. Malik, Soviet deputy foreign minister and his country's chief delegate to the United Nations, sailed for home yesterday on the Cunard White Star liner Queen Elizabeth. Smilingly warding off questions on the world political situation, he remarked that "when on leave, there is no comment." He said he would return to Moscow and then take a vacation in the Caucasus.

Mr. Malik was accompanied by his wife and their daughter, Svetlana, whom he carried in his arms. The family occupied a flower-decorated suite on the main deck. Fifteen pieces of luggage were stored in an ante-room.

Among the passengers was Rabbi Abba Hillel Silver of Cleveland, American Zionist leader, who with Mrs. Silver will have a vacation in Southern France.

Commenting on conditions in Israel, Rabbi Silver declared that the republic was well started although it faced problems usually expected in a new state. He expressed confidence in Israel's ability to solve her problems and added that the United States could aid greatly in assuring a peaceful settlement in the Near East.

J. Roscoe Drummond, newly appointed director of information for the Marshall Plan in Europe, was another passenger. Mr. Drummond, formerly on the staff of The Christian Science Monitor, will make his headquarters in Paris. He said his main assignment would be to give full information on the plan to the American and European people. Another of his tasks will be to combat Communist "lies" about the plan with full facts and information.

John Ringling North, president of the Ringling Brothers and Barnum & Bailey Circus, sailed for a tour of nine Western European countries in search of new talent for his show.

Greta Garbo, wearing a conical-crowned black straw hat and a long black dress, slipped aboard the liner just after embarkation began at 8 A. M., went to her stateroom and refused to be interviewed.

George W. Codrington, vice president of General Motors and general manager of the corporation's Cleveland Diesel engine division, also sailed. He was accompanied by K. C. Keel, chief mechanical engineer of the division. They are going to Norway to observe the trial runs of the Norwegian-built Diesel-electric vessel Mui Ann, whose engines were manufactured by their company.

The liner sailed at 11 A. M. from West Fiftieth Street with 2,266 passengers for Cherbourg and Southampton.

July 16, 1949

NEW YORK HERALD TRIBUNE, SATURDAY, JU[LY]

Among the 2,264 Who Sailed for Europe on the Queen Elizabeth Yesterday

Associated Press

Jacob A. Malik, Soviet delegate to the United Nations; Mrs. Malik and their daughter Svetlana, five, on board the liner

Herald Tribune—Acme

Rabbi Abba H. Silver and Mrs. Silver, of Cleveland, sailing for a vacation at Aix les Bains in southern France yesterday

Jacob A. Malik, Soviet Deputy Minister of Foreign Affairs and chief Soviet delegate to the United Nations, was among 2,266 passengers aboard the Queen Elizabeth when the Cunard White Star liner sailed at 11 a. m. yesterday from Pier 90 in the Hudson River at Fiftieth Street.

Mr. Malik said that after a visit in Moscow, he and his family will go on a vacation in the Caucasus. Asked to comment on the world political situation, he smiled and answered, "When on leave, there is no comment."

Also on the Queen Elizabeth were Rabbi Abba Hillel Silver, Zionist leader, en route with his wife for a vacation at Aix Les Baines in southern France. He said that he would return to his home in Cleveland early in September.

Another passenger was J. Roscoe Drummond, director of information for the Marshall plan in Europe.

Sentinel-Gram 7-28-49

THE CRISIS IN THE U.J.A.

The Crisis in the United Jewish Appeal is, of course, indirectly connected with the crisis in Israeli immigration, but they are not necessarily identical. The fact is that even if the UJA campaign for 1949 had come up to all expectations, it could not have solved the immigration problem in Israel. But the campaign has not come up to expectations. Officially, it is said that it will reach $125 million which would be 20% below last year's quota of $150 million. But so far, the amount actually collected is around $80 million. If there is no improvement before the end of the year, the campaign will be a greater failure this year than the worst pessimists anticipated.

The English-Jewish press is more vocal on this crisis than on the one in Israel. It is good to see how the spirit of independence is asserting itself in the English-Jewish press on this vital American subject. Newspapers refuse to take official releases for granted and a highly interesting discussion punctured with sound criticism is rising in the English-Jewish press. It is, of course, natural that followers of Dr. Emanuel Neumann and of Rabbi Abba Hillel Silver should place most of the blame for the failure on the Morgenthau-Montor incident and the prestige of both these leaders is now at a low ebb. But there are a good many other theories advanced for the failure of the UJA. A considerable section of the English-Jewish press is now loud in its criticism of the high salaries and expenses of the UJA. But the strongest criticism is being levelled against the subsidies given by the UJA to non-relief agencies, such as the American Jewish Committee, the Jewish Telegraphic Agency and others. A claim is made that $8 million were spent last year on non-relief work which, according to the critics, is undermining the prestige and high moral standard of the great philanthropic fund. Criticism is still rising and one can safely predict that the UJA will undergo radical and fundamental changes in organization and leadership when it begins its 1950 campaign.

NOTES

Daniel Frisch, president of the Zionist Organization of America, is on his way back from a trip to Israel and is expected here this week. . . . . Dr. Israel Goldstein is mentioned as the new chairman of the reorganized American Zionist Emergency Council to replace Dr. Abba Hillel Silver. . . . All Jewish refugees in Germany will have to evacuate the DP camps before June 30, 1950 when the International Relief Organization (IRO) will suspend its activities . . . . . All Jews who will remain in Germany after the June 30 date will automatically become subject to the German authorities. . . . . Eric Jabotinsky, the son of the famous founder of the Revisionist movement and a member of the Israeli Knesseth, delivered a strong protest against the strict regulations of the "Kosher" restaurant in the Knesseth. Jabotinsky demanded that non-Kosher food be served together with the Kosher. He was, of course, declared ridiculous, if not insane. And his chief opponent was Judith Simchones, a Socialist woman deputy of the Mapai. . . .

STRICTLY CONFIDENTIAL

Zionists Idle As Plot Against Israel Is Hatched

By PHINEAS J. BIRON

OMINOUS SILENCE ENVELOPS the political crisis facing Israel.

In accordance wiht the prevailing arrangement, American Zionist leadership is strictly mum on the impending struggle in the UN.

It is an open secret that Great Britain with the support of the U. S. is preparing a new Arab aggression against the Jewish State. As a preliminary move, London and Washington have agreed to lift the arms embargo for the middle east. Behind this move lurks a sinister conspiracy intended to plunge Israel into a deadly military crisis.

Biron

These are not alarmist predictions but incontrovertible facts. Yet American Zionists are behaving in a rather complacent way as if everything was best in the best of possible worlds.

There are several aspects in the present situation which are indeed mysterious. For instance: Dr. Bunche, who was hailed, congratulated and honored by Jewish and Zionist institutions, is the driving power behind this move to re-open shipments of arms to the middle east. . . . Yet Bunche, perhaps more than anyone else, knows that peace has not been establshed in Palestine.

* * *

THE PRESENT FRAGILE armistice between Israel and Arab countries was not a diplomatic triumph of the UN mediator. The several armistice pacts were the results of Israel's conclusive military victories. The temporary nature of these agreements however is obvious. As a matter of fact, Israel is still on a war footing.

Anyone who visited Israel recently will confirm the fact that a jittery feeling dominates young and old because they fear that war may come again at any time. The American section of the Jewish Agency and the Zionist Emergency Council could be of great assistance in the present crisis.

* * *

THE MILITANT leadership of Rabbi Silver and Dr. Neumann is badly missing, however. The new Zionist set-up refuses to recognize the truth that Truman and his state department are playing the British game in the middle east.

Expressing hope that Truman will stand by the young Jewish State will avail nothing. Yet President Frisch and his administration are doing exactly that.

They are tip-toeing, timidly, around the hot issue American Zionists will have to fight out inevitably with Washington. Within the next few weeks the Silver-less American Zionist movement will be on the spot and much will depend on the political acumen and determination of its leadership.

* * *

THE EDITORIAL POLICY of "Opinion," Stephen Wise's monthly magazine, will be directed by a board of editors of four disciples of Wise: Rabbi Edward E. Klein, Rabbi Philip S. Bernstein, Rabbi Joseph S. Shubow, and Rabbi Morton M. Berman. . . . In addition to these Wise men there will be the Rev. John Haynes Homes, James Waterman Wise and Rebekah Kohut on the board . . . Dr. Sidney Marks, executive director of the ZOA, writes us in connection with our comment on the Zionist Nordau celebrations . . . Marks insists that it was Daniel Frisch, the ZOA president, who gave instructions to set up elaborate Nordau centennial meetings . . . We stand corrected. . . .

* * *

OUR BIG DEFENSE organizations take their summer vacations very seriously. The executive staffs presumably tired from their arduous work are resting up for the winter season. The members of their various sub-committees, usually composed of volunteer workers, mostly lawyers, Rabbis and big businessmen, are not available for meetings.

And so it has come to be accepted that Anti-Semitism takes a holiday during the hot summer months. But unfortunately it isn't so. The numerous anti-Jewish and anti-Negro groups in America have been very active.

The Ku Klux Klan is streamlining its organization. The masks, hoods and white robes are to be discarded. Patriotic slogans are to be featured.

"Activities" will no longer be advertised by burning crosses and raiding carnivals. The KKK has learned its lesson. Less publicity and more secrecy.

But the KKK is just one of the anti-democratic groups, who are accelerating their pace. There are more organizations than ever notwithstanding the claims by our defense agencies that organized discrimination is at a low ebb. We shall report on them in our next columns.

אַ דיסקוסיע וועגן ישראל און אַמעריקע אין אַ גרויסן זשורנאַל

די דעבאַטע אין פּאָפּולערן אַמעריקאַנער זשורנאַל „רידער'ס דאַידזשעסט". — די טענות פון לעסינג ראָזענוואַלד'ס אַ תלמיד און די וויכטיגע דערקלערונג פון דר. אבא הלל סילווער. — אַן אַקטועלע פראַגע, וועגן וועלכער מ'רעדט אָפט אין אַמעריקאַנער אידישע הייזער.

פון ס. נייטען

אלפרעד ליליענטאל איז נאך א יונגער מענש, איינגאנצען 35 יאר אלט. ער האט גראדואירט קארנעל און קאלומביא־אוניווערסיטעטען און האלט זיך פאר א גוטען אמעריקאנער פאטריאט. ער האט געדינט אין דער אמעריקאנער ארמיי און נאך דער מלחמה געווען אנגעשטעלט אין סטייט־דעפארטמענט. אמווארשיינליכסטען איז לעסינג ראזענוואלד, דער פרעזידענט פון „אמעריקאן קאונסיל פאר דזשודאאיזם", זיין „גייסטיגער רבי".

האט אט דער מר. ליליענטהאל פארעפענטליכט אין דעם פאפולערן און שטארק פארשפרייטען „רידער'ס דאידזשעסט" א „בריוו צו דער מאמען", וועלכער אנטהאלט אויספירונגען, וואס זיינען פונקט אזוי ניט גערעכט, ווי ממש סקאנדאליעז. אייניגע ערטער פון דעם בריוו קאנען באזונדערס ווי אמשטארקסטען אויפרעגען דעם אידישען לעזער, באזונדערס אזעלכע פארגלייכען ווי צווישען „עקסטרעמע ציוניסטען" און אנטיסעמיטען; דאס ברענגען א משל מיט דעם דייטשען „בונד", דאס אנרופען די ציוניסטען „פאנאטיקער".

אט זיינען עטליכע אזעלכע כאראקטעריסטישע אויסצוגען פון אלפרעד ליליענטאל'ס „בריוו צו דער מאמע'ן":

„טייערע מאמע,

„כ'פלעג קומען צו דיר מיט מיינע דאגות און צרות ווען זיי (די דאגות און איך) זיינען קליין געווען; אין דעם זעלבען גייסט ברענג איך פאר דיר מיינע נייע זארגען.

„מיט א יאר צוריק איז א נייע ווייסע פאן מיט א בלויען מגן דוד ארויפגעצויגען געווארען אויף דעם מזרח־ברעג פון דעם מיטעללענדישען ים. די פאן פון ישראל איז דער סימבאל פון א נייער, נאציאנאליסטישער מלוכה, מיט אן אייגענער רעגירונג, ארמיי, אויסערן־פאליטיק, שפראך, מלוכה־הימן און לאיאליטעט־שבועה.

„אבער די דאזיגע נייע פאן האט יעדען פון אונז, 5 מיליאן בירגער פון יודאאיסטישען גלויבען, געבראכט צו א קרייץ־וועג.

„...איצט, אז מדינת ישראל עקזיסטירט שוין, טא ווער בין איך? בין איך נאך אן אמעריקאנער וואס גלויבט אין יודאאיזם? אדער אפשר בין איך גאר—ווי די עקסטרעמע ציוניסטן און אנטיסעמיטען טענה'ן צוגלייך — א מיטגליד פון אן אריענטאלישען שבט, וועמענס לאיאליטעט געהערט צו יענער גרופע?

„כ'וויל אנהויבען, מאמע, פון דעם ווי אזוי איך פיל וועגען מדינת ישראל. כ'ווינטש דער מדינה פיל גוטס. כ'האף, אז א פאר הונדערט טויזענט די־פי'ס וועלען אין דער מדינה געפינען א גליקליכע היים. כ'האף, אז די מדינה וועט ווערען א צענטער פון דעמאקראטיע אין מיטעל־מזרח, אבער—

„ווען די פאן איז ארויפגעצויגען געווארען דעם 14טען מאי, 1948, האב איך ניט געהאט יענעם אימפולס זיך לאזען טאנצען אין די גאסען מיט א היסטארישער שמחה, ווי פיל האבען דאס געטאן אין די גאסען פון לאנדאן און ניו יארק. דאס דערפאר, ווייל איך בין געבארען געווארען און פארבליבען אן אמעריקאנער. איך האב ניט קיין שום פארבינדונגען, קיין קאנטאקטען, בענקענישען און פאראנטווארטליכקייטען פאר ישראל. איך גלויב, אז די גליקליכע צוקונפט פון אמעריקאנער אידענטום איז אפהענגיג פון דער פולער אינטעגרירונג אלס בירגער פון אונזער לאנד אמעריקע.

„איך בין איבערצייגט, אז אויב מיר, אידען, אלס א גרופע, וועלען צעטיילען אונזער ליבע וואס א פאלק גיט געווינליך צו א פאטערלאנד, וועט דאס פירען צו קאטאסטראפע.

„מיין איין־און־איינציגעס פאטערלאנד איז אמעריקע. איך בין שטאלץ אין מיין גלויבען אין דעם דורות לאנגען יודאאיסטישען באגריף פון איין גאט אין הימעל און איין מענשהייט אויף דער ערד. מיין גלויבען אבער שטויסט מיך ניט צו א שבט־קרובה'שאפט מיט די אלע, וואס גלויבען אין דעם זעלבען גאט. ווען נאר איך לייען וועגען אמעריקאנער וואס זינגען די „התקוה", אדער זע יוגענטליכע וואס ציען ארויף די ישראל־פאן לעבען דער אמעריקאנער, ווער איך אויפגערעגט. די ישראל־פאן און ישראל'ס הימן זיינען סימבאלען פון אן אויסלענדישער מלוכה; זיי זיינען ניט מיינע.

„ראבאי אבא סילווער, פירער פון אמעריקאנער ציוניסטען, האט דערקלערט: „מיר האלטען, אז דער ציוניזם איז ניט קיין באוועגונג פון אימיגראציע אדער די־פי'ס, אבער א באוועגונג אויפצובויען א אידישע מלוכה פאר'ן אידישען פאלק אין לאנד פון ישראל."

„מיר מוזען ראטעווען די שארית הפליטה אין גלות. מיר מוזען אויך ראטעווען זייער פארמעגען. אן דעם וועלען מיר ניט קענען אויסבויען די מלוכה", האט דערקלערט דער פרעמיער דוד בן־גוריון.

„נאך ברייטערע צילען צייכענט אן דר. ש. מארגאשעס, ווען ער רעדט וועגען: — „ציוניזירען דאס [illegible] אידענטום... איינשטעלען א ציוני[illegible]שע העגעמאניע איבער די אידישע קהלות איבער דער גאנצער וועלט".

„דניאל פריש, דער ניי־געוויילטער פרעזידענט פון די אמעריקאנער ציוניסטען, האלט, „אז דאס אמעריקאנער אידענטום וועט איינגיכען קומען צום שלום, אז טאג־שולען מיט א נעץ פון קעמפס איז די איינציגע לייזונג פון דער פראגע" און „אז מיר דארפען שיקען קיין ישראל יונגע אמעריקאנער אידען וואס ווילען לעבען אלס אידען אונטער די לויכטענדע הימלען פון דעם נייעם ישראל. אונזער אויפגאבע האט זיך ניט פארענדיגט מיט'ן געבורט פון מדינת ישראל. די אויפגאבע האט זיך ערשט אנגעהויבען."

„...האבען דען די אלע פאנאטיקער פארגעסען די אויפרעגונג אין אמעריקע אין די דרייסיגער יארען, ווען דער דייטשער „בונד" האט געפרואווט איינרייידען די אמעריקאנער דייטשען, אז זיי דארפען זיין לאיאל צו דייטשלאנד?

„...ס'איז א פאקט, אז מיר, אידען, זיינען ניט קיין ראסע און מיר טארען ניט לאזען די ציוניסטען איבערצייגען, אז מיר זיינען א ראסע...

„...אמעריקאנער אידען זיינען היינט צעשפליטערט. די ציוניסטען זיינען פאליטיש בעסער ארגאניזירט און זיי ריידען. זיי ריידען אבער ניט אין נאמען פון אלע אידען. פון דער צווייטער זייט, צום ביישפיל, עקזיסטירט דער „אמעריקאן קאונסיל פאר דזשודאאיזם" וואס האלט, אז דער אידישער נאציאנאליזם דארף באגרעניצט ווערען צו די ראמען פון מדינת ישראל".

עד כאן דער „בריוו צו דער מאמען" פון א יונגען אמעריקאנער יאהודי, א „תלמיד" פון לעסינג ראזענוואלד.

פירושים זיינען איבעריג.

די רעדאקציע פון „רידער'ס דאידזשעסט" האט אבער אפנים אליין איינגעזען, אז ליליענטהאל'ס „בריוועלע" איז א פאמפלעט, געשריבען פון א פארביסענעם שונא־ציון און, אז אזא „פערל" וועט ארויסרופען א שטורעם פון פראטעסטען, האט זי דעריבער גלייך נאכ'ן „בריוו" פארעפענטליכט אן ארטיקעל פון דעם בארימטען ציון־פירער ראבאי דר. סילווער אונטער'ן נאמען „דהי קעיס פאר זייאניזם", אין וועלכען, אויף אן אומדירעקטען אבער שלאגפערטיגען אופן, ער צעקלאפט אלע טענות ומענות פון די אנטי־ציוניסטען און שונאי־ישראל.

אין דאזיגען גלענצענדען ארטיקעל שטעלט זיך דר. סילווער אפ אויף די אנטי־ציוניסטישע אנפאלן און ווארפט אפ מיט עמפערונג די באשולדיגונג, אז אמעריקאנער ציוניסטען זאלען האבען געשאפען א „פרעשור גרופע" אויף דער עפענטליכער מיינונג אין לאנד לטובת דער אידישער מלוכה. אמעריקאנער ציוניסטן, — דערקלערט דר. סילווער, — האלטען, אז די גרינדונג פון מדינת ישראל איז אין איינקלאנג מיט די העכסטע אמעריקאנער מלוכה־אינטערעסען אין דעם מיטעל־מזרח. מדינת ישראל וועט זיין א פריינטליכער פארפאסטען פון די לעגיטימע אמעריקאנער אינטערעסען און פון אמעריקאנער אידעאלען פון פרייהייט און דעמאקראטיע אין דעם גרויסען, ניט אנטוויקעלטען טייל פון דער וועלט.

די עקזיסטענץ פון מדינת ישראל פארקלענערט אבסאלוט ניט די לאיאליטעט פון אמעריקאנער אידען צו אמעריקע, — דערקלערט דר. סילווער. — פארקערט. „ווען די אמעריקאנער ציוניסטען האבען אפעלירט צו דער רעגירונג", שרייבט דער ציון־פירער, „מיטצוהעלפען אין דער עטאבלירונג פון מדינת ישראל, אדער באפעסטיגען זי עקאנאמיש און פאליטיש, האבען זיי ניט געארבייט אין קעגענזאץ צו וועלכעם עס איז יסוד פון דער אמעריקאנער אויסערן־פאליטיק, נאר פארקערט, צו דער פולער רעאליזירונג פון אזא מין פאליטיק.

„מדינת ישראל וועט זיך פאר א לאנגער צייט נויטיגען אין פאליטישער פארטיידיגונג. אין ארץ ישראל איז נאך ניטא קיין סטאביליטעט. קיין שלום־אפמאכען זיינען נאך ניט געהתמ'עט געווארען. די מלוכה־גרענעצען

cont. on next page

8

cont. from p.7

זיינען נאָך ניט באַשטימט געוואָרען.
די אַראַבישע פּליטים־פראַגע איז נאָך
ניט געלייזט. אַמעריקאַנער ציוניסטען
מוזען דעריבער זיין (און בלייבען)
אָרגאַניזירט, כדי צו מאַכען זיכער
דאָס, וואָס איז דערגרייכט געוואָרען
מיט אַזוי פיל מי און מיט אַזוי פיל
קרבנות."

דר. סילווער מאַכט דאַן אַן עקס־
קורסיע אין דער אידישער געשיכטע
און קומט צום אויספיר, אַז „ביי אי־
דען איז קיינמאָל ניט געווען קיין צווייי־
איגע לאָיאַליטעט. צווייאיגע לאָיאַ־
ליטעט איז קיינמאָל ניט געווען קיין
טאַטזאַך אין דער אידישער דערפאַ־
רונג. אידען זיינען גוטע בירגער. דאָס
איז די צוואָה פון דער אידישער גע־
שיכטע."

„...אויב געשיכטע קען דינען אַלס
אַ ריכט־ליניע, דאַן וועלען אויך אידען
היינט־צו־טאָג האָבען דיזעלבע באַצי־
אונג צו מדינת ישראל ווי זייערע אור־
עלטערען. זייער באַציאונג וועט טראָ־
גען אַ כאַראַקטער פון גייסטיגער נאָ־
ענטקייט. זיי וועלען העלפען וואָס
מער אידען צו באַזעצען זיך אין ייש־
ראל. זיי וועלען שטיצען די קולטו־
רעלע, וויסענשאַפטליכע און רעלי־
גיעזע אינסטיטוציעס אין מדינת יש־
ראל, ווי אויך איר עקאָנאָמיק. אַזוי
אַז אידען איבער דער גאַנצער וועלט
וועלען זיין שטאָלץ מיט ישראל. די
גאַנצע וועלט וועט זיך שטאַרק צו־
קוקען צו מדינת ישראל און זען ווי
אַזוי דאָס פאָלק ישראל קען אויפבויען
און באַפעסטיגען אַ אידישע מדינה.

„אָבער די אידען פון ישראל וועלען
זיין ישראל־בירגער און די אידען פון
אַמעריקע וועלען זיין בירגער פון אַמע־
ריקע. אַזוי וועט אויך געשען מיט
אידען אין אַנדערע לענדער. זיי וועלען
זיין און פאַרבלייבען טרייע און לאָ־
יאַלע בירגער פון די מלוכות, אין
וועלכע זיי לעבען און זיינען טעטיג."

צי וועלען די ראָזענוואַלדס און זיי־
ערע „תלמידים", די ליליענטהאַלס,
וועלען פאַרשטיין די פשוט'ע קלאָרע
ווערטער פון דר. סילווער?

WHO IS RESPONSIBLE?

By J. I. FISHBEIN

The Sentinel

Aug. 1949

Despite the ballyhoo and the rigid censorship imposed by the men of the "trust", the facts of life are beginning to make themselves felt.

Dr. Israel Goldstein, treasurer of the Jewish Agency, has reluctantly announced that the United Jewish Appeal expects to raise 20% less than a year ago. This means that instead of reaching the announced goal of 250 million dollars, the amount will be between 100 and 125 million. In round figures, this represents about forty to fifty cents on the dollar.

One can draw only one of two conclusions from this debacle. Either the quota was an unrealistic one in the first place, aimed at impossible heights, or the campaign itself has not been as successful as it should have been. Dr. Goldstein has attributed it to " . . . the general worsening economic situation in the United States." While this is partly true, it is not the whole story.

The JEWISH EXAMINER of Brooklyn, one of the largest English Jewish weeklies in the United States, in a front page editorial entitled "Save the U.J.A." draws the following significant conclusion:

This crisis highlights some serious blunders made by the Ben-Gurion government or by the Jewish Agency acting for that government.

General economic conditions in this country may partly account for the poor showing of U.J.A. But it is our opinion that Israel incurred a share of the responsibility for this sorry situation by injecting itself through the Jewish Agency into the administrative set-up of U.J.A., which was none of its business in the first place.

The Ben-Gurion regime was badly advised when it decided to embrace the Proskauer-Morgenthau assimilationist elements who had done very little for the Zionist cause, and discarded its best friends represented by the leadership of the Zionist Organization of America which accomplished more than any other agency for the establishment of the Jewish State.

The Jewish Agency bet on the wrong horse when, with amazing ingratitude, it cast aside Drs. Silver and Neumann, life-long Zionists, and kowtowed to the Morgenthau-Montor coterie consisting of so called non-Zionist who never wanted a Jewish State and would have set up only another Ghetto, policed by the British, in Palestine.

Only a few weeks ago, the Tel Aviv authorities wined and dined Proskauer and his American Jewish Committee who walked out on the American Jewish Conference and blasted the hope of unifying American Jewry on the very issue of a Jewish State!

Ben-Gurion's Jewish Agency thought U.J.A. would have a better chance if it was turned over to the wealthy assimilationists. They preferred the fancy contributions of the non-Zionist millionaires to the dollars of the Zionist millions, the rank and file of Jewry.

It was only to be expected that the assimilationist barons in the face of a threatened economic storm would run to cover and reduce their U.J.A. contributions sharply. With them business is business and Israel is only a side-show.

What Israel needs is the rank and file of American Jewry to whom the Homeland is as vital as the air they breathe.

In the meantime, the crisis within Israel continues to grow at an alarming pace, (see opposite page) as the disillusionment of the new arrivals reaches new heights.

While some of us still continue to live in a make-believe dream world, content to rely upon the men of the "trust" to solve all our problems for us, they, apparently are under no such illusion. They already see the handwriting on the wall. Henry Morgenthau Jr. has announced that he will not accept the chairmanship of the 1950 United Jewish Appeal. Henry Montor, the U.J.A.'s $40,000 a year executive director, is now in Israel negotiating a new $250 million loan, to be floated in this country. Harry Lurie, director of the Council of Jewish Federation and Welfare Funds is also in Israel, supposedly seeking the elimination of "duplicate drives" . . . meaning anything not specifically approved by the "trust".

In essence, what all this means is that the days of easy money for Israel are over. From now on, the American "bankers" are to have the final word or else they will forclose the mortgage. We can expect them to exercise tighter and tighter control. They are cold-blooded business men who handle everything on a business basis. When things "get tough" the only thing they know is to slash, regardless of the human factors involved.

The leadership of Israel has made its choice. It has chosen the assimilationist trust instead of the Jewish people. **This is a dangerous choice which can only lead to disaster.**

Those of us who have faith in the people—and in democracy—have the duty of continuing our efforts to change this disastrous course before it is too late.

Dr. Abba Hillel Silver

Record of a Champion

Dr. Silver's Victorious Role

VISION AND VICTORY (A Collection of Addresses), by Dr. Abba Hillel Silver. The Zionist Organization of A... New York. 232 pp. $2.50.

Reviewed by L. F. LEVENBERG

THE dramatic story of modern Zionism, culminating in the establishment of the state of Israel, is one of the epics of our time. Linked with it as its eloquent spokesman and dynamic leader is the name of Dr. Abba Hillel Silver.

Dr. Silver has been so much a part of Cleveland that he has become an intellectual institution of the community. We have come to take him as a matter of course, without realizing probably what an influence he has had on current history and world affairs. We know him as a scholar, a powerful pulpit orator and an ardent advocate of all that is just and good.

His influence, however, has gone beyond Cleveland. As the spokesman for Jewish Nationalism his words have been heard and heeded in the councils of nations. The illuminating record of the successful fight for the establishment of the Jewish state is contained in the series of addresses Dr. Silver made from 1942 to 1948 and collected in this volume, titled "Vision and Victory."

• • •

THIS SIX-YEAR period was the most fateful in the history of Zionism. It was Zionism's fortune that Dr. Silver was the directing head of the movement in America during those years. "Vision and Victory" not only presents the Jewish cause eloquently and scholarly, but logically and philosophically.

As was to be expected, there were controversies within the Zionist organization. Thoroughly informed, strong-willed and determined to carry out without compromise the original Hertzl concept of Zionism, Dr. Silver met opposition and he met it courageously. Whether he was right, history will determine, but the fact remains that it was during his service as the chosen leader of American Zionism that the Zionist objective was reached and the Jewish Commonwealth was set up after a 2,000-year struggle.

• • •

THE HIGHPOINT of Dr. Silver's service to his people was reached when he appeared before the United Nations Assembly on May 8, 1947, as the Jewish spokesman. The eloquence of his plea was in its simplicity, its logic and beauty of words:

"The Jewish people places great hope upon the outcome of the deliberations of this great body. It has faith in its collective sense of justice and fairness, and in ... high ideals which inspire it. We are an ancient people and though we have often, on the long, hard road which we have traveled, been disillusioned, we have never been disheartened. We have never lost faith in the sovereignty and the ultimate triumph of great moral principles.

"In these last tragic years when the whole household of Israel became one great hostelry of pain, we could not have builded what we did build had we not preserved our unshakable trust in the victory of truth.

"The Jewish people were your Allies in the war and joined their sacrifices to yours to achieve a common victory . . . We hope that the people, now again rebuilding its national life in its ancient homeland, will be welcomed before long by this noble fellowship of the United Nations."

These are historical words uttered by a historical figure in a historical cause.

• • •

AS A COMPANION PIECE to Dr. Silver's monumental work, The Zionist Organization of America and the Palestine Foundation Fund (Keren Hayesod) have issued the "Palestine Year Book and Israeli Annual," which is a complete record of events during the year 5709 in the Hebrew Calendar. Highlighted, of course, by the establishment of Israel and the defeat of the Arab invaders, the book has a wealth of information, ranging from war to art. It is well edited and attractively presented.

Story of Fight to Restore The Jewish Homeland

THE RISE OF ISRAEL, by Jeremiah Ben-Jacob. Grosby House $3.

THIS is primarily a history of the struggle for the restoration of the Jewish homeland in Palestine. More of value than the text itself is the material contained in the addenda. This consists of texts of three declarations of independence, addresses by President Chaim Weizmann and Prime Minister Ben Gurion and the proposed constitution. These deserve reading and re-reading as gems of literature and contributions to political thought.

Zionist Pleader for Israel

VISION AND VICTORY. By Abba Hillel Silver. 232 pp. New York: Zionist Organization of America. $2.50.

By ABRAM LEON SACHAR

THE oratorical genius of Abba Hillel Silver has long been one of the assets of the American Jewish community. Dr. Silver matches erudition and profundity with a vivid and strikingly original style. His speeches in this volume, dealing mainly with the need for an independent Israel, belong in the highest tradition of polemics.

For decades, Zionism generally relied upon the benevolent interest of the United States. Successive Presidents since Wilson had given assurances of their support, and successive Republican and Democratic conventions had written endorsements into their party platforms. But deep into the devastating years of the locust there had been only minor results. The White Paper, by which Britain had throttled the development of a Jewish Palestine, remained basic British policy. Refugees fleeing the hell holes of Europe were turned back, ostensibly to placate the Arabs. The State Department rarely went beyond mild reproof, on the grounds that world conditions were so tense that more effective help must wait for the end of the war crisis.

Dr. Silver rebelled so violently that he often did not trouble to cloak his contumelious assaults in diplomatic amenities. His faith in Britain had long before turned sour. His disillusionment with the State Department could no longer be restrained, and his angry impatience finally reached to President Roosevelt himself.

The majority of the addresses here represent Dr. Silver's defiance of Zionist moderates, his appeals for organized pressure to embarrass American leaders who offered mere lip-service to Zionist aspirations, and his warnings to the United Nations to end the heartbreaking round of "we know and understand" but "be patient in a world of many similar tragedies." Dr. Silver could not wait. Faith alone was no longer enough in the presence of 6,000,000 dead. For these were the years when Hitler's cannibalism took its most awful toll and when Britain's closed-door policy in Palestine punished allies and rewarded enemies.

In May, 1943, Dr. Silver scarcely veiled his challenge to President Roosevelt's sincerity: "Expressions of sympathy have turned stale and tasteless. The tragic problems of the Jewish people * * * cannot be solved by chiefs of governments or prominent officials sending us Rosh Hashonah greetings."

In 1945, when the Senate Foreign Relations Committee, at the request of the White House, postponed the resolution calling for a Jewish Commonwealth, Dr. Silver lashed out more savagely still. "Surely these repeated instances of performance lagging behind profession should caution us against exclusive reliance upon the good intentions of one or two great men, however unquestionably sincere their intentions are."

THE bursting of the seams in the DP camps, the bitterness against Bevin's callousness, the revolt in Israel—in a word, the triumph of necessity over patience and discipline, turned Dr. Silver from a maverick to a spokesman. He overthrew the more conservative Zionist leadership in this country and brought about the temporary repudiation of the revered world Zionist leader himself, Dr. Chaim Weizmann. The final addresses in this volume include Dr. Silver's masterly presentation, before the United Nations, of the case for the creation of an independent Israel.

Rabbi Silver.

How much real influence his type of statesmanship had in changing American policy and in swinging over the U. N. to an affirmative Partition vote will have to be decided by the historians of tomorrow.

It is much too early to judge. Dr. Silver will remain a highly controversial figure. Indeed, almost immediately after the U. N. victory, he was repudiated both in Israel and in the United States, when he sought to exercise too great an influence upon the policies of the newly established Israeli state. But admirers and opponents alike will be in complete agreement that few men have ever surpassed him in power of phrase or in the relentless logic of oratorical offensive.

Abram Leon Sachar is president of Brandeis University.

Home Again, Rabbi Silver Hits Red 'Obsession' in U. S.

Sab 9/3/49 — PD

The communist "obsession" is far more in evidence in the United States than in countries of western Europe, Rabbi Abba Hillel Silver, spiritual leader of the Temple, reported yesterday on his return from a six-week trip overseas.

Stating that he was refreshed from his vacation tour and pleased to return to Cleveland where he will open the centennial year of the Temple, Rabbi Silver said he found much less tension in Europe this summer than he had a year ago. He added that he found "a far better morale among the people in general."

"The communist issue is certainly there," Rabbi Silver explained. "It will continue to be there, but the people of western Europe do not seem to be panicky about it. There is less talk of economic collapse and war. People are at work and the economies of most countries of western Europe are steadily recovering from the terrific dislocation of the last war.

"The communist obsession is far less in evidence overseas than in our own country where apparently it is being stepped up at every occasion when foreign governments decide to help themselves to the open and generous till of Uncle Sam's treasury or when our own military establishment wants larger appropriations."

Finds English at Work

Rabbi Silver said he found that France was showing a remarkable recovery. The English people, he added, are at work and businessmen of Great Britain are "making money." He also pointed out that the British would like to buy more things than they can pay for. "But that is true of most of us," he added.

As a solution to the British economic problem, Rabbi Silver held the people should "reduce the cost of government in increased production and export to the dollar area."

"The American people should not be expected indefinitely to meet the annual deficit of the British government," he asserted. "It is questionable how long the United States, in spite of its wealth, can continue without doing irreparable hurt to its own economy, to pay the cost of arming half the world against the other half, to extend Marshall aid to numerous countries whose demands do not seem to grow less, and at the same time to cover the annual deficit of Great Britain."

Sounds Warning

Rabbi Silver added that he "definitely" had the feeling it was "high time for our government to reconsider its foreign policy and its program of economic aid." Both, he charged, seem to be expanding spasmodically to unknown borders.

He sounded a warning about this country's eagerness to "unite the world against the Soviet bloc." There is a growing danger, he maintained, of a revived neo-Fascism or a neo-Nazism in Europe. These reactionary elements in Europe, he said, are being nourished by the American policy of blocking the communist moves.

"If there is to be another war in Europe in the next decade or two, it is more than likely that we shall be fighting again in unrepentant and undenazified Germany which we shall help to rebuild," Rabbi Silver concluded.

Rabbi Silver, Home Again, Interviewed by Reporter Son

Press 9-2-49

Raphael Silver, a summertime employee of The Press, interviewed his father, Rabbi A. H. Silver, upon his return from Europe. The interview was young Silver's last newspaper assignment of the season. He will return to his studies at Harvard this month.

RABBI A. H. SILVER, back home from Europe, was interviewed today by his son, Raphael, a copy boy for The Press.

By RAPHAEL SILVER

Homecomings aren't very important in our family; there are too many of them. So I wasn't at all surprised when, returning from work, I found my dad—home that very day after a six weeks stay in Europe—lolling in an easy chair and acting as if nothing had happened.

"Hi," I said.

"Hello, son," he answered, "you're looking fine."

The formalities accounted for, I questioned him with interest about his stay in France.

"The French," he said, "have made heartening recovery since I was there in '48. Yet, despite their progress, they do not feel that Marshall Plan aid can stop for some time to come. It seems unlikely to them that 1952 can mark the successful termination of the Marshall program.

"The people of France," he added, "are now less obsessed by the Communist threat than they have been at any time since the end of the war. The majority of them feel secure with their own institutions, and are persuaded that communism has very little to offer them.

"But the German situation is causing them increasing concern. It seems likely, they believe, that once Allied military controls are removed, Germany will turn rapidly nationalistic.

"The French have watched the results of the recent West German elections with concern, and have not been greatly encouraged by the Rightist tendencies and anti-Western propaganda which was so much in evidence during the electioneering period."

Dad was happy to return to Cleveland, where problems of a local nature will occupy him, as he prepares for the approaching holidays and assists in planning the Temple's centennial celebration to be held this coming year.

Denazification Plan 'Failure,' Silver Asserts

News

The denazification campaign in Germany has been a complete failure, Rabbi Abba Hillel Silver of The Temple declared today on his return from a six-week tour of Europe.

9-2-49

He added that, should there be a third World War, the United States will probably find Germany her adversary rather than the USSR.

"While we are rebuilding Germany in the hope that it will help in containing Russia and in the belief that she will be with us in case of conflict with the East, the attacks on the United States during the German election show that is not true," he said.

"The former Nazis still feel the same as they always did, even though they have no Hitler to lead them," he added. "Their true attitude is becoming more apparent with the relaxation of military control.

Hits at Commitments

"We seem to be making new commitments, such as the plans to rehabilitate Germany, simply because of old commitments and it is a question of how long we can keep it up without undermining our own economy."

Rabbi Silver took exception to the criticism of the French government by Congressman Frances P. Bolton for failure to inform the French people of what the Marshall Plan and other American aid is doing for them.

"The French people to whom I spoke seemed very much aware of the assistance the United States has gien them and they were also very grateful," Dr. Silver said.

"We are much popular in France than we are in England where it might be said they have even more reason to thank us. I think we should not worry so much about getting the credit for what we do and should concern ourselves more with doing the right thing."

Reports French Morale Up

The trouble with England, he commented, "is just wanting to buy more than they can pay for and hoping we will make up the deficit."

Dr. Silver said that a great deal of the tension he found in France on a visit a year ago had disappeared and that the morale of the people had greatly improved.

"I heard far less talk of a third World War than before," he said, "and while people are aware of the Communist menace, there is far less concern over it in France than there is over here."

Camps for refugees are almost empty now, Dr. Silver said, partly as a result of migration to Israel.

10

The Day 9-3-49

די וואָך אין אידישן לעבן

• • •

די פּאָליטיק פון ישראל אין געפאַר. — דאַרף דער פּרעמיער פון ישראל האַלטען אַזויפיל רעדעס? — בעווין אין אַמעריקע. — וואו איז דר. סילווער? — עקס־גאָווערנאָר לעהמאַנ'ס קאַנדידאַטור אַלס יונייטעד סטייטס סענאַטאָר.

פון ס. דינגאָל

די פּאָליטישע לאַגע פון ישראל איז ניט גוט. זי איז ערגער ווי ווען עס איז פריער, זינט דער וואָפּענשטילשטאַנד מיט די אַראַבער איז אונטערגעשריבען געוואָרען.

עס איז דאָ אַ פאַרדאַכט, אַז מיר האָבען לעצטענס פאַרלאָרען פריינט. פּרעמיער דוד בן־גוריון האָט צופיל רעדעס, מער ווי עס איז נויטיג און מער ווי עס איז געזונט פאַר אַ פירער פון אַ רעגירונג פון אַ מדינה וועמענס גרעניצען עס דאַרפען נאָך פעסטגעשטעלט ווערען. ווען אַ פּאַרטיי־פירער רעדט, נעמט די וועלט זיינע ווערטער ניט אינגאַנצען ערענסט. די וועלט ווייסט די באַדייטונג פון פּאָליטישע רעדעס פאַר „היימישען געברויך". מען דאַרף אָמאָל ריידען אין דערהיים, וואָס איז ניט געמיינט פאַר פרעמדע אויערען.

אָבער ווען דער פּרעמיער פון אַ רעגירונג רעדט, אפילו ווען ער רעדט אין דערהיים, רעדט ער אין נאָמען פון זיין רעגירונג. זיין רעדע ווערט אָנגענומען אַלס אַ טייל פון דעם רעגירונגס־פּראָגראַם, און אַזעלכע רעדעס זיינען אָמאָל געפערליכער ווי מעשים.

זיין רעדע וועגען ירושלים האָט געמאַכט דעם איינדרוק, אַז ער רעכענט זיך ניט מיט דער יו־ען, און וואָס זי וועט טאָן אָדער באַשליסען.

מיט אַזעלכע רעדעס קאָן מען אָפּוואַרטען ביז וואַנען עס וועט ניט זיין קיין אַנדער ברירה. איצט איז נאָך די ברירה פון שווייגען ביז וואַנען די פראַגע וועט קומען פאַר דער יו־ען און דאַמאָלסט פאַרברייננגען אַלע אונזערע אַרגומענטען פאַר אַ אידישער ירושלים מיט דער פולער שטאַרקייט פון לאָגיק און סענטימענט.

איצט זיינען אַזעלכע רעדעס שעדליך, ווייל זיי רעגען אויף די דעלעגאַטען, וואָס זיינען אונטער דעם איינפלוס פון דער קאַטוילישער קירך, און זיי ווייזען דעם וועג פאַר די אַראַבער ניט צו רעכענען זיך מיט די באַשלוסען פון דער יו־ען, ווייל ישראל רעכענט זיך מיט זיי ניט.

*

אָבער, דאָס איז איצט ניט דער עיקר. און דאָס איז ניט די איינציגע אורזאַך.

דער עיקר איז, וואָס די אַראַבישע חוצפה אין לאָזאַן, זייער פאָדערונג, אַז אידען זאָלען אויפגעבען דעם גליל מיט'ן נגב, פאַלט זיך צונויף מיט בעווינ'ס קומען קיין אַמעריקע.

בעווין, קומט קיין אַמעריקע קומענדיגען דינסטאַג, כלומר'שט צו באַטייליגען זיך אין דער עקאָנאָמישער קאָנפערענץ מיט דער אַמעריקאַנער און קאַנאַדישער רעגירונג.

~~בעווין קלייבט זיך אָבער צו פאַר־~~
וואַנדלען די עקאָנאָמישע קאָנפערענץ אין אַ פּאָליטישער, און ווי די „העראַלד טריביון" האָט געמעלדעט פאַריגען דינסטאַג, קלייבט זיך בעווין אויפצוהויבען אין וואַשינגטאָן דעם אַרגומענט, אַז ענגלישע מיליטערישע קרעפטען אין מיטעל־מזרח זיינען נויטיג פאַר דעם שוץ פון אַמעריקאַנער און ענגלישע אינטערעסען. מיט דער איציטיגער לאַגע אין די באַלקאַן־

cont. on next page

אמריקה למען ישראל!

הציונים הכלליים בארצות הברית פעילים

ישראל גולדשטיין, נשיא הקונפדרציה של הציונים הכלליים נואם בססייה שנתקיימה בתחילת יולי, בפיטצבורג.
מימין לשמאל: מאיר הרטמן, ד"ר אבא הלל סילבר, מאיר דופט (יו"ר מפעל הציוד לישראל), יצחק קרפמן, המזכיר הכללי של הקונפדרציה ואברהם קרומביין, הגזבר.

הציונים הכלליים באמריקה מצאו ענין רב בדבריו של מר מ א י ר ה ר ט מ ן, שהגליון האחרון של ה„ניו־פלשתיין" הניו־יורקי מצטט אותם כמעט במלואם.

„במנאם אידישאי שקסם לבבות — כותב ה„ניו פלשתיין" — גולל מר הרטמן לפני הנאספים את פרשת המלחמה של ישראל. הוא חשף עובדות בלתי ידועות לנו בדברו על עבודת הציונים הכלליים בארץ ועל הרוח ו„המוראל" של בחורינו שלחמו בערבים ובאנגלים כאחד.

בשאתו את דבריו בתור ציוני־כללי מארץ ישראל, השמיע הנואם ב„תמימות" רבה באזני הצירים, כי הציונים הכלליים ש מ ח ו ץ למדינת ישראל ניהלו — עד עתה — את המלחמה הפוליטית הקשה עבור הקמת המדינה, ובמדה ידועה סייעו לעבודה הכללית הקונסטרוקטיבית של הארץ. מעתה עליהם להטיל על עצמם את כל עומס ההתפתחות הכללית של ישראל.

„המנהיג הצעיר הצהיר כמו כן כי מדינת ישראל תהיה מוכנה לקבל ולקלוט לתוכה כל יהודי שירצה לעלות ארצה, בתנאי שיהודי ארצות הגולה יגישו לנו את העזרה המקסימלית. הוא הדגיש כי יותר ממיליון יהודים מוכנים לעלות ארצה, רובם הם ציונים כלליים — אמר מר הרטמן — ולכן מחובת הציונים הכלליים של ארצות הברית לעשות את המקסימום על מנת לבצע את התכניות הקונסטרוקטיביות שלהם.

* * *

פרטים מלאי ענין על פעילותה של ההסתדרות העולמית של הציונים הכלליים אשתקד סיפר מר י צ ח ק ק ר פ מ ן, המנהל האכזקוטיבי. הוא אמר שההסתדרות העולמית הזו עוררה בלב הציונים הכלליים הפזורים בעולם כולו את רגשי החובה שלהם ועל האחריות בה הם נושאים לגבי הרעיון הציוני. הוא עמד על הרושם הרב שהשאיר ביקורו של הד"ר עמנואל ניומן בישראל, בקפריסין ובאירופה. לפי דבריו נתקבלה בהתלהבות, בישראל ובארצות אירופה כאחד, קריאתו של הד"ר ניומן לחזק ולהגביר את ארגון הציונים הכלליים הנקרא לקיים את שיווי המשקל בין ימין ושמאל בתנועה הציונית.

באמצע:
מראה כללי של הקהל בשעת הישיבה של הקונפדרציה.

למטה:
בנשף הסיום של ועידת ציוני אמריקה.

יושבים מימין לשמאל:
מאיר הרטמן, אובריי איבן, גנרל הילדרינג.

עומדים מימין לשמאל:
מורטי מרמיו, ד"ר י. גולדשטיין, דניאל פריש.

ירושלים, דער גליל און דער נגב

Forward 9-4-49

**פרעזידענט טרומאנ׳ס נייע
עפט׳ן האנדלונג צו דערגרייכן
ענדליך אידיש - אראבישען
שלום.— מאנגלען פון סטעיט
דעפארטמענט. — אמעריקא-
נער ציוניסטען קענען נאך
אלץ ניט קומען צו זיך. —
וועט לואיס ליפסקי ווידער
ווערן דער אפיציעלער פירער
פון אמעריקאנער ציוניזם?**

פון בארים סמאליאר

די אראביש-אידישע פראגע איז
איצט אוועק אין א גאנץ נייער ריכ-
טונג. פרעזידענט טרומאן גלויבט, אז
דורך קאנקרעטער עקאנאמישער שטי-
צע פון אמעריקע קען מען די אידען
און די אראבער ברענגען צו א געמיינ-
זאמען פרידליכען לעבען פיל שנעלער
ווי דורך דיפלאמאטישע פארהאנדלונ-
גען אין לאזאן, אדער אין לעיק סוק-
סעס, אדער ערגעץ אנדערש-וואו.

איך האב נאך אין א פריהערדיגען
ארטיקעל אנגעוויזען, אז ווען עס
וועט קומען צו א ווירקליך קריטישער
לאגע אין די שלום פארהאנדלונגען
צווישען די אידען און די אראבער אין
לאזאן, וועט פרעזידענט טרומאן מיט-
אמאל ארויסקומען מיט א פינאנציע-
לען פלאן וואס וועט מוזען פירען צו
א פארשטענדיגונג צווישען ישראל און
די אראבישע לענדער. אזא איז שטענ-
דיג געווען זיין טאקטיק אין קריטישע
מאמענטען פאר ישראל ביי די יונאי-
טעד נעישאנס, און אזא וועט, אהן
צווייפעל, שטענדיג זיין די ליניע וואס
ער האט בדעה צו פיהרען.

די איצטיגע ערקלערונג פון פרעזי-
דענט טרומאן איז געקומען אין א צייט
ווען ציוניסטישע פירער זיינען ארומ-
געגאנגען אין גרוים מרה-שחורה, און
ווען דער סטעיט דעפארטמענט האט
ערקלערט, אז ישראל דארף זיין גרייט
צו מאכען „קאנצעסיעס" צו די ארא-
בער, כדי צו דערגרייכען א ווירקלי-
כען שלום.

פרעזידענט טרומאן האט די אידי-
שע מרה-שחורה איצט צוטריבען. זיין
ערקלערונג איז ניט קיין פרא-אידישע
און אויך ניט קיין פרא-אראבישע.
אבער ביידע — סאי ישראל אין סאי
די אראבישע לענדער — וועלען איצט
האבען וועגען וואס זיך צו פארטראכ-
טען. באזונדערס די אראבישע לענ-
דער. טרומאן האט זיי געצייגט וואס
זיי קענען איצט געווינען פון א שלום
מיט ישראל, און דער דאזיגער געווינס
איז פאר זיי גאר קיין קלייניגקייט.
זיי נויטיגען זיך אין די מיליאנען אמע-
ריקאנער דאלארס און אין דער עקא-
נאמישער אנטוויקלונג וואס טרומאן
פארשפרעכט אין זיין ערקלערונג.

פונדעסטוועגען וואלט עס געווען א
זעהר איבערפלעכליכע אפשאצונג ווען
מען זאל זאגען, אז צוליב טרומאנ׳ס
סטעיטמענט זיינען די פאליטישע
שוועריגקייטען פאר ישראל אין וואש-
ינגטאן שוין אריבער. דאס איז ניט
דער פאל. פאליטיש שטעהט נאך דער-
וויל דער סטעיט דעפארטמענט גאנץ
שטארק אויף זיינע דריי פאדערונגען,
וואס פאראורזאכען זעהר פיל קאפ-
וועהטאג צו דער ישראל-רעגירונג. די
דאזיגע פאדערונגען זיינען:

1. ירושלים מוז געשטעלט ווערען
אונטער דער איבערזיכט פון די יונאי-
טעד נעישאנס. די שטאט אלס גאנצע
— סאי די אידישע טייל פון שטאט
און סאי די אלטע שטאט — מוז אינ-
טערנאציאנאליזירט ווערען.

2. ישראל מוז אפגעבען א טייל
פון דער טעריטאריע וואס זי פאר-
נעמט. זי מוז זיך צוריקציהען אדער
פון דער איבערשטער טייל פון גליל,
אדער פון א טייל פון דעם נגב. זי
מוז האבען טעריטאריע ניט מעהר ווי
עס איז איהר צוגעטיילט געווארען אינ-
טער דעם פארטישאן באשלוס פון די
יונאיטעד נעישאנס.

3. ישראל מוז אריינלאזען צוריק
אין לאנד מעהר ווי די 100 טויזענט
אראבישע פליכטלינגע וואס זי האט
איינגעשטימט אריינצולאזען.

די דאזיגע אלע דריי פאדערונגען
זיינען אזעלכע וואס די רעגירונג פון
ישראל קען זיי ניט נאכגעבען. די גאנ-
צע אידישע באפעלקערונג פון ישראל
— און באזונדערס פון ירושלים —
באטראכט שוין איצט די נייע טייל
פון ירושלים אלס אן אינטעגראלע
טייל פון ישראל. די הונדערט טויזענט
אידען אין ירושלים ווילען גארניט הע-
רען וועגען קיין אנדער זאך. די איצ-
טיגע ישראל רעגירונג וואלט זיך גע-
שטעלט אין א זעהר שווערער לאגע
געגענאיבער דער באפעלקערונג פון
גאנץ ישראל, ווען זי זאל נאכגעבען
די פאדערונג אז ירושלים זאל אינ-
טערנאציאנאליזירט ווערען.

נאכמעהר קען די רעגירונג פון
ישראל ניט נאכגעבען אויף דער פא-
דערונג, אז א טייל פון גליל, אדער
פון נגב, זאל איצט צוריקגעהן צו די
אראבער. אידען אין ישראל האבען זיך
געשלאגען פאר דעם באדען. זיי הא-
בען פארגאסען בלוט זיך דורכצוריי-
סען צו די ווייטע קאלאניעס אין גליל
און צו פארזיכערען זייערע פאזיציעס
אין דעם נגב. אפצוגעבען צוריק טערי-
טאריע וואס איז איצט אין די הענט
פון ישראל — אפילו ווען א טייל פון
דער דאזיגער טעריטאריע איז ניט
איינגעשלאסען אין דעם „פארטישאן"
פלאן פון די יונאיטעד נעישאנס —
וואלט ארויסגערופען ערנסטע אומצו-
פרידענהייט אין ישראל געגען דער רע-
גירונג.

עהנליך איז די לאגע אין דער פא-
דערונג, אז ישראל זאל אריינלאזען
מעהר ווי 100 טויזענט אראבער. ווען
די רעגירונג פון ישראל זאל נאכגע-
בען אין דער דאזיגער פאדערונג, וואלט
דאס געהייסען, אז אין געצעהלטע עט-
ליכע יאהר וואלט ישראל געהאט פי-
לייכט א האלבען מיליאן אראבער,
ווייל די אראבער פרוכפערן זיך פיל
מעהר ווי די אידען. א האלבער מיליאן
אראבער איז אן-און-פאר-זיך א גרוי-
סע נאציאנאלע מינדערהייט אין א
לאנד וואו עס זיינען איצט פאראן ניט
מעהר ווי דריי-פערטעל מיליאן אידען,
און וואו דער צופלוס פון דער אידי-
שער באפעלקערונג וועט זעהר ווינציג
וואקסען דורך אימיגראציע מיט א
יאהר אדער צוויי שפעטער.

די שוועריגקייט פון דער גאנצער
סיטואציע ליגט דערין, וואס די דא-
זיגע אלע דריי פאדערונגען, מיט וועל-
כע דער סטעיט-דעפארטמענט אין וואש-
ינגטאן קומט ארויס, וועלען אויפגע-
נומען ווערען אויף דער אסעמבלי פון
די יונאיטעד נעישאנס, וואס עפענט
זיך היינטיגען מאנאט אין לעיק-סוק-
סעס. אויב אמעריקע זאל זיך ווירק-
ליך האלטען ביי די דאזיגע פאדע-
רונגען מיט עקשנות, דאן וועט די
לאגע גארניט זיין קיין גוטע פאר
ישראל, ניט קוקענדיג אויף פרעזי-
דענט טרומאנ׳ס נייעם שריט צו
דערגרייכען א אידיש-אראבישען שלום
דורך אן עקאנאמישען וועג.

די זארג צווישען ישראל דיפלאמא-
טען אין וואשינגטאן, און צווישען די
אמעריקאנער מיטגלידער פון דער אי-
דישער אגענטור, איז נאך [illegible]
ניט איינגאנצען אריבער. די אידישע
אגענטור באמיהט זיך איצט צו מאבי-
ליזירען אין אמעריקע איינפלוסרייכע
ניט-ציוניסטישע קרעפטען צו קענען
אויסאיבען א דרוק אויף וואשינגטאן
אויב דאס זאל זיין נייטיג ווען די
יונאיטעד נעישאנס וועט אנפאנגען
פארהאנדלען די פאלעסטינע-פראגע.

די מערקווירדיגע זאך אין דער איצ-
טיגער לאגע איז דער פאקט וואס גרא-
דע אין דער צייט ווען אידישער איינ-
פלוס אויף וואשינגטאן איז דרינגענד
נייטיג, גראדע איצט הערשט א פיל-
שטענדיגער כאאס אין די רייהען פון
דער אמעריקאנער ציוניסטישער בא-
וועגונג. דער „אמעריקען זייאניסט
קאונסיל", וואס איז די צענטראלע
ציוניסטישע קערפערשאפט פון אלע
ציוניסטישע גרופען אין די פאראייניג-
טע שטאטען — און וועלכער האט
שטענדיג געלאזט פון זיך הערען ווען
מען האט געדארפט אויסאיבען א דרוק
אויף וואשינגטאן — איז איצט פאק-
טיש פאראליזירט. ער האט ניט קיין
פארזיצער און אפילו ניט קיין עקזע-
קוטיוו דירעקטאר וואס זאל אנפירען
מיט דער ארבייט.

זינט ראבאי סילווער האט זיך צו-
ריקגעצויגען פון דער פירערשאפט פון
דעם „אמעריקען זייאניסט קאונסיל",
איז די דאזיגע פאליטיש-וויכטיגע אינ-
סטיטוציע איינגעשלאפען און איז נאך
ביז היינט פון איהר שלאף ניט אויפ-
געוואכט. אנשטאט א פארזיצער, ווערט
זי נאמינעל געפירט דורך א פרעזידיום
פון דריי מענשען. אבער דער דאזיגער
פרעזידיום האט ביז איצט גארניט
אויפגעטאן, און דערפאר האט מען
איצט אנגעפאנגען צו רעדען וועגען
ווידער איינפירען די סיסטעמע פון א
פארזיצער, אנשטאט א פרעזידיום.

דער איינציגער קאנדידאט אלס
פארזיצער, אויף וועמען אלע גרופען
אין דער אמעריקאנער ציוניסטישער
באוועגונג זיינען געאייניגט, איז לוי-
אים ליפסקי. שטעלט אבער ליפסקי
ארויס צוויי פונדאמענטאלע באדינ-
גונגען. ער וויל, ערשטענס, אז דער
„אמעריקען זייאניסט קאונסיל" זאל
זיין אויטאנאם און זאל קענען פירען
זיין טעטיגקייט גאנץ אומאפהענגיג
פון דער אמעריקאנער אפטיילונג פון
דער אידישער אגענטור; צווייטענס,
וויל ער, אז אלע ציוניסטישע גרופען
אין אמעריקע — די אמעריקאנער ציו-
ניסטישע ארגאניזאציע, די פועלי ציון,
די מזרחי ארגאניזאציע, די הדסה, די
רעוויזיאניסטען — זאלען זיך פאראיי-
ניגן אין א געמיינזאמער ציוניסטישער
פעדעראציע, וואס זאל רופען א קאנ-
גרעס פון אמעריקאנער ציוניסטען פון
אלע ריכטונגען און דורכפירען אויף
דעם דאזיגען קאנגרעס די וואלען פון
די מיטגלידער צום „אמעריקען זייא-
ניסט קאונסיל".

לויט ליפסקי׳ס פלאן, דארף דער
קאנגרעס פון די אמעריקאנער ציוניס-
טען פארקומען גענוי לויט׳ן מוסטער
פון דעם ציוניסטישען וועלט-קאנגרעס.
ער וויל, אז יעדע באזונדערע ציוניס-
טישע גרופע אין אמעריקע זאל ער-
וועהלען איהרע דעלעגאטען פראפאר-
ציאנעל לויט דער צאל פון איהרע מיט-
גלידער. דער אמעריקאנער ציוניסטי-
שער קאנגרעס, וואס וועט פארקומען
יעדען יאהר אדער יעדען צווייטען יאהר,
זאל אזוי ארום ווערען די העכסטע אינ-
סטאנץ פון דער אמעריקאנער ציוניס-
טישער באוועגונג, פונקט ווי דער ציו-
ניסטישער וועלט-קאנגרעס איז די העכ-
סטע אינסטאנץ פון דער ציוניסטישער
וועלט-באוועגונג. דער „אמעריקען
זייאניסט קאונסיל", ערוועהלט אויף
אזא קאנגרעס, וואלט דאן געהאט פאר
דעם אמעריקאנער ציוניזם דיזעלבע
רעכט און מאכט וואס די עקזעקוטיווע
פון דער אידישער אגענטור האט פאר
דעם וועלט-ציוניזם.

צו די דאזיגע צוויי הויפט-פאדערונ-
גען וואס ליפסקי שטעלט ארויס —
און אויף וועלכע מען קען דערווייל
ניט געפינען קיין אייניגקייט אין די
אמעריקאנער ציוניסטישע רייהען —
קומט נאך צו דער פאקט וואס די מיט-
גלידער פון דעם אמעריקען זייאניסט
קאונסיל קענען זיך ניט אייניגען אויף
א קאנדידאט פאר אן עקזעקוטיוו די-
רעקטאר פון דעם קאונסיל. יעדע גרופע
אין דעם קאונסיל האט זיך איהר איי-
גענעם קאנדידאט, און וויל גארניט
הערען וועגען די קאנדידאטען וואס די
אנדערע גרופען שטעלען ארויס.

יעדע גרופע אין דעם קאונסיל ציהט
אין א באזונדער ריכטונג, אינצווישען
אבער שטעהט דער וואגען אויף איין
ארט. די ארבייט אין דעם אמעריקען
זייאניסט קאונסיל איז פארפרוירען,
און עס מאכט דעם איינדרוק, אז דער
קאונסיל האט איבערהויפט אויפגע-
הערט צו עקזיסטירען. אין אן אנדער
צייט וואלט עס אפשר ניט געמאכט
קיין גרויסען אונטערשייד. איצט,
אבער, מאכט עס דעם איינדרוק אין
וואשינגטאן, אז די אמעריקאנער ציו-
ניסטען זיינען גאנץ קאלטבלוטיג צו
דער פאליטיק פון דער אמעריקאנער
רעגירונג אין באצוג צו ישראל, און אז
זיי לאזען די גאנצע זאך איצט איבער
צו דער ישראל-געזאנדשאפט אין וואש-
ינגטאן.

פרעזידענט טרומאנ׳ס ערקלערונג
וועגען אמעריקע׳ס גרייטקייט צו שטי-
צען ישראל און די אראבישע לענדער
עקאנאמיש איז זיכער א ווינשענסווער-
טע דערגרייכונג. מען ווייסט אבער
ניט וואס צו ערווארטען אין לעיק סוק-
סעס פון דער אמעריקאנער דעלעגא-
ציע וועגען דער פראגע פון ירושלים
און פון די ישראל גרעניצען, און דאס
איז פיל וויכטיגער פאר דעם אידישען
שטאט.

cont. from p. 10

לענדער, וועט בעווין מאכען זיין אר-
גומענט נאך שטארקער פאר דער בא-
וואפענונג פון מיטעל-מזרח מיט אמע-
ריקאנער געלט און ענגלישע עצות.

עס איז קיין ספק ניט, אז בעווין
וועט געפינען א סך אנהענגער פון
דעם דאזיגען געדאנק אין אונזער
סטייט דעפארטמענט.

ווער וועט באקעמפען די דאזיגע
נייע בעווין-מאנעווערס אין אמעריקע?
ווער וועט אלארמירען דעם קאנגרעס
און זען צו דעם, אז די אמעריקאנער
פאליטיק צו ישראל זאל ניט ווערען
קיין בעווין פאליטיק?

•.•

וואו איז דער ציוניסטישער קאונ-
סיל?

מיר האבען ניט אלע מאל איינגע-
שטימט מיט דר. סילווער׳ס פאליטיק.
מיר האבען זיך דערלויבט אמאל צו
קריטיקירען אים. אבער עס איז גע-
ווען וואס צו קריטיקירען. עס זיינען
געווען מ ע ש י ם, וואס מען האט
מיט זיי געקאנט מסכים זיין אדער ניט
מסכים זיין.

וואס טוט איצט דער אמעריקאנער
ציון-קאונסיל? זיינען דארט מיט דר.
סילווער׳ס אוועקגיין געבליבען ליידי-
גע שטולען?

וואו זיינען די מענשען? וואס
טראכטען זיי און וואס טוען זיי?

עס זיינען געבליבען ווייניגער ווי
דריי וואכען צו דער עפענונג פון דער
יו-ען אסעמבלי.

עס איז שווער צו זאגען מיט וועל-
כע רעקאמענדאציעס די אויסגלייך
קאמיסיע פון לאזאן וועט קומען צו
דער אסעמבלי, אבער עס איז לייכט
אנצונעמען, אז די אסעמבלי וועט זיי
גוטהייסען, פיליכט מיט מילדע אויס-
בעסערונגען.

מעגליך, אז די יו-ען אסעמבלי וועט
זיך פארנעמען מיט ארץ ישראל ערשט
אין אקטאבער ווען מר. קלעפ׳ס קאמי-
סיע וועגען די אראבישע פליכטלינגע
וועט האבען פארטיג איר באריכט. אין
יענער קאמיסיע גייט אריין אויך א
פארטרעטער פון ענגלאנד, און עס איז
קיין צווייפעל ניט, אז די רעקאמענ-
דאציעס, וואס וועלען געמאכט ווערען
וועלען זיין אמעריקאנער-ענגלישע;
מיר ווייסען פון דערפארונג, אז ווען
עס איז אן אמעריקאנער-ענגלישע
פאליסי, איז עס אן ע נ ג ל י ש ע,
און מיט בעווינ׳ען אין וואשינגטאן
און אפשר אויך ביי דער יו-ען אסעמ-
בלי, קאן מען זיכער זיין, אז די אמע-
ריקאנער דעלעגאציע וועט שטיין
סאליד מיט דער ענגלישער דעלעגא-
ציע, וואס מיינט — מיט בעווינ׳ען!

די צייט איז קורץ און די געפאר
איז גרויס.

אויב דער ציון-קאונסיל קאן גאר
נישט טאן, איז זיין חוב צוריקצורופען
דר. סילווער׳ען, וואו ער זאל ניט זיין,
און אויפפאדערען אים, אז ער זאל
איבערנעמען די לייטונג פון ציון-
קאונסיל אין דער איצטיגער צייט.

וואס מען וועט איצט פארשפעטיגען
וועט מען שפעטער ניט קאנען צוריק-
כאפען.

היום קצר והמלאכה מרובה, והפוע-
לים... איך וויל ניט זאגען דאס
לעצטע ווארט!

V-XXIII pt. 3

באמערקונגען

9-7-49

דר. אבא הלל סילווער'ס צוגוטער ענטפער צו אן אמעריקאנער אסימילאטאר. — וואס איז ציוניזם? — אמעריקאנער אידען און מדינת ישראל. — עס פעלט גייסטיגע פיהרערשאפט.

פון מ. י. נירענבערגער

א סך ענטפערס זיינען לעצטענס געגעבען געווארען אין דער עפענטליכקייט אויף דער פראגע וואוהין עס דארף געהן דער אמעריקאנער ציוניזם און דער ציוניזם אין חוץ לארץ בכלל. אמאל האט זיך געדוכט, אז דאס פראבלעם האט ניט געפאדערט קיין ענטפער: איידער עס איז געבוירען געווארען די אידישע מדינה, זיינען ציוניסטען געווען די, וועלכע האבען געשטרעבט צו שאפען א אידישע מדינה אין ארץ ישראל. צי זיי זיינען אליין געפאהרען אהין, צי זיי האבען געהאלפען אנדערע אידען זיך באזעצען אין אידישען לאנד — ציוניסטען האבען מיט זיך פארגעשטעלט די באוועגונג פאר דער שאפונג פון אידענשטאאט. און נאך עפעס: ציוניסטען זיינען געווען די — און נאר די — וואס האבען געגלויבט, אז ציוניזם, די שאפונג פון א אידישער מדינה פאר'ן גאנצען אידישען פאלק, איז דער ענטפער, די איינציגע לייזונג, אויף דער פראגע פון אידישער היימלאזיגקייט. צי די היימלאזיגקייט איז א פיזישע, צי א גייסטיגע — א פיזישע בפועל ממש פאר יענע אידען וועלכע מען האט געטריבען פון זייערע געבוירען־און־היים־לענדער, צו די וועלכע האבען געפיהלט דעם גייסטיגען עלענד פון קולטורעלער באדענלאזיגקייט — פאר זיי אלע איז ציוניזם געווען די לייזונג. און קודם כל האט ציוניזם געהייסען: דערציהען די אידישע יוגענט אין ג א נ צ ע ן גלות פאר עליה קיין ארץ ישראל.

איצט, אז מדינת ישראל איז א פאקט, אז עס איז שוין דא א אידישע מדינה, זיינען א ל ע ציוניסטען, — אויסער דעם קאונסיל פאר דזשודאאיזם און א פאר "ארטאדאקסישע" בונדיסטען אין פאריז. און די אלע "ציוניסטען" פרובירען צו פארטושען דעם פנים פון אמת'ען ציוניזם, צו פארוואסערען זיין אינהאלט, איינצוריידען דעם אידישען פאלק אז דער ציוניזם איז שוין פארווירקליכט געווארען און ס'איז אלרייט...

* * *

זאגען עס "נייע" ציוניסטען, קאן מען עס פארשטעהן. אבער ווען עס קומט אזא פארדינסטפולער ציוניסטישער מנהיג ווי דר. אבא הלל סילווער און לאזט זיך פאנגען פון דער געפעהרליכער טעאריע, אז אמעריקאנער אידען זיינען ניט מעהר ווי די, וועלכע דארפען העלפען דער אידישער מדינה פאר י ע נ ע אידען, איז עס זעהר פארדריסליך... מיר זאגען עס אקעגען דער דיסקוסיע וואס איז דערשינען אין סעפטעמבער נומער פון "רידערס דיידזשעסט" וועגען דעם וואס ציוניזם מיינט פאר אמעריקאנער אידען ("זייאניזם ענד אמעריקען דזשוס"). די דעבאטע ווערט געפיהרט צווישען א געוויסען אלפרעד מ. ליליענטהאל, א ווארט־זאגער פון דעם "קאונסיל פאר דזשודאאיזם", וועמענס ארטיקעל טראגט דעם כאראקטעריסטישען נאמען "ניט מיין איז ישראל'ס פאהן", און דר. אבא הלל סילווער, וועלכער פרעזענטירט די ציוניסטישע קעים.

דר. סילווער האט דא געהאט א געלעגענהייט באמת צו זאגען דער אמעריקאנער אידישער יוגענט וואס ציוניזם איז איצט. אבער, ליידער, האט ער עס ניט געטאן. ער איז אריינגעפאלען, אפשר בשוגג, אין אן אפאלאגעטישען טאן און געפרובירט זיך פארענטפערן פאר דעם דאזיגען ליליענטהאל (וועמען מ'דארף ניט פארבייטען מיט דעם גרויסען דייוויד ליליענטאל פון דער אטאמישער קאמיסיע), אז ציוניזם שטערט ניט קיינעם צו זיין אן אמעריקאנער פאטריאט.

* * *

אבער זאל אונז דר. אבא הלל סילווער מוחל זיין ווען מיר וועלען זאגען, אז זיין ענטפער איז צו־גוט, כדי פארצושטעלען מיט זיך באמת די ציוניסטישע תשובה אויף דער פראגע וואס וויל איצט דער ציוניזם אין אמעריקא. ווען איך וואלט געווען איינער פון יענער אמעריקאנער אידישער יוגענט וואס האט ניט באקומען קיין ציוניסטישע דערציהונג און איך וואלט אויף דעם באזיס פון דר. סילווער'ס ארטיקעל געוואלט מיר אליין זאגען וואס איך, דער יונגער אמעריקאנער איד, דארף איצט טאן אויב איך וויל זיין א גוטער ציוניסט, וואלט איך דעם ענטפער ביי דר. סילווער ניט געפונען. דר. סילווער, וועלכער וועט אריין אין דער געשיכטע אלס איינער פון די גרויסע פאליטישע ציוניסטען, איז דא פלוצים געווארען א פילאנטראפישער ציוניסט. אזוי, צום ביישפיעל, זאגט דר. סילווער אין דעם ארטיקעל:

"מען קאן פארשטעהן, אז די אידען פון די פאראייניגטע שטאאטען, וועלכע האבען אזוי פיעל בייגעטראגען פאר דער עטאבלירונג פון מדינת ישראל און וועלכע זיינען במשך פון יאהרען געווען אזוי טיעף פאראינטערעסירט אין דעם גורל פון די היימלאזע פליטים, וועמען די וועלט האט ניט געגעבען קיין מקום מקלט, — אז זיי (די אמעריקאנער אידען) זאלען ווייטער העלפען זייערע אידישע ברידער וואס קומען איצט יעדען חודש אין די צעהנדליגער טויזענטער אין דער געבענשטער היים פון ישראל. מען קאן דאס פארשטעהן, אז זיי זיינען אנטשלאסען ווייטער צו שטעהן אויף דער … דעם קליינעם לאנד וואס דארף נאך באקעמפען אזוי פיעל פאליטי…

מען וואלט אזוי געקאנט בסדר ציטירען דר. סילווער'ס … זיך" פאר דער ציוניסטישקייט פון אמעריקאנער אידען. אבער איז דאס ציוניזם? איז דאס וואס מיר ווילען? צי דארף מען זיין א פאליטישער ציוניסט כדי צו פארענטפערן אויף אזא אופן די טהעטיגקייט פון אמעריקאנער ציוניסטען, איצט נאך דער שאפונג פון דער אידישער מדינה?

פארגאנגענעם דאנערשטאג האט דוד בן גוריון געמאכט אן אפיעל צו דער אמעריקאנער אידישער יוגענט צו קומען קיין ישראל. ד א ס וועלען פארשטעהן אידען אין אמעריקא. ד א ס איז ציוניזם, ווי עס האבען איהם געלערנט הערצל, נארדוי, זשאבאטינסקי און בערל קאצענעלסאן.

דער ארטיקעל פון דר. אבא הלל סילווער אין "רידערס דזשייעסט" וועט קיינעם ניט איבערצייגען אז מען דארף זיין א ציוניסט. די אלע מצוות וואס ער רעכענט אויס ווי א טייל פון די פליכטען פון אמעריקאנער ציוניסטען לגבי ישראל, זיינען ניט דער עיקר. דער עיקר חסר מן הספר. דער עיקר איז, אז ציוניזם איז נ י ט ווי עס זאגט אן אלטער אנטי־ציוניסטישער וויץ, אז "א ציוניסט איז א איד וועלכער זאמעלט געלד ביי א צווייטען איד כדי צו שיקען א דריטען איד קיין ארץ ישראל".

* * *

וואס ווייזט דר. אבא הלל סילווער'ס ארטיקעל אין "רידערס דיידזשעסט"? עס ווייזט, ליידער, אז דער גאנצער אמעריקאנער ציוניזם, אהן אונטערשיד פון ריכטונג, האט ניט קיין ציוניסטישען פראגראם. דערפאר זיינען גרויסע מאסען פון דער אמעריקאנער אידישער יוגענט, טראץ דעם נס פון מדינת ישראל, אזוי גלייכגילטיג צום ציוניזם — זיי זיינען בלויז פילאנטראפישע ציוניסטען. מען קאן ניט זיין קיין ציוניסט פאר יענעם. ציוניזם איז נאך אלץ קיבוץ גליות, און קיבוץ גליות איז א רעוואלוציאנערע לאזונג. עס איז נישט באקוועם צו קומען מיט אזא לאזונג צו דער אמעריקאנער אידישער יוגענט. א סך ווערען זי ניט פארשטעהן. אבער די וואס וועלען יא פארשטעהן, וועלען מיט זיך פארשטעלען דעם אוואנגארד פון א נייער יוגענט־עליה פון אמעריקא קיין ישראל וואס אהן איהר איז ניטא קיין גרויסע צוקונפט פאר דער אידישער מדינה.

דערווייל, ליידער, האט די ציוניסטישע פיהרערשאפט קיין ציוניסטישען פראגראם פאר אמעריקאנער אידען ניט פארמולירט.

דר. סילווער מוז צוריקגערופען ווערען צו פירערשאפט אין ציון־קאונסיל, זאגען אמעריקאנער רעוויזיאניסטען

9-8-49 The Day

א פאדערונג, אז דר. אבא הלל סילווער זאל צוריק געבראכט ווערען אלס פרעזידענט פון דעם אמעריקאנער ציוניסטישען קאונסיל, איז געמאכט געווארען דורך די ציוניסטען־רעוויזיאניסטען אין אמעריקע. די רעוויזיאניסטען באהויפטען, אז די איצטיגע ערנסטע פאליטישע סיטואציע פון ישראל, וואס איז פאראורזאכט געווארן דורך דער שטעלונג פון דעם סטעיט־דעפארטמענט אין וואשינגטאן, איז אן ארויספאדערונג צו אלע ציוניסטישע פארטייען אין אמעריקע אויפצוגעבען זייערע ענגע פארטיי־חשבונות און ברענגען צוריק צו פירערשאפט דר. סילווער, ווייל בלויז אונטער זיין דינאמישער לייטונג וועט דער אמעריקאנער ציוניזם צוריק געווינען זיין פריערדיגע קאמפס־פעהיגקייט, זעלבסטשטענדיגקייט, איניציאטיווע און ענערגיע און זיין בכח אומשעדליך צו מאכען די נייע מאכינאציעס פון די שונאי ציון אין וואשינגטאן.

די רעוויזיאניסטישע פארטרעטער אין ציון־קאונסיל האבען פארעפענטליכט פאלגענדע ווענדונג צו די ציוניסטישע פארטייען פון קאונסיל:

„דעם 19טען אויגוסט האט דער עקטינג־טשערמאן פון קאונסיל, מר. בנימין בראדי, ענטפערענדיג אויף דער רעוויזיאניסטישער פאדערונג, אז דער קאונסיל זאל אונטערנעמען געוויסע שריט צו שיצען די אינטערעסען פון מדינת ישראל געגען דעם דרוק פון סטעיט־דעפארטמענט, עפענטליך מודה געווען, אז די רעוויזיאניסטישע קריטיק בנוגע דער פאסיוויטעט פון קאונסיל איז א גערעכטע. ער האט צוגעגעבען, אז דער קאונסיל האט פארלוירען זיין ענערגיע און טרייב־קראפט אין געראנגעל מיט די אנטי־ישראל טענדענצען אין אונזער סטעיט־דעפארטמענט. מר. בראדי האט אבער ניט געגעבען דער אידישער עפענטליכקייט קיין גרויסע האפענונג, אז אונטער די עקזיסטירענדע אומשטענדען וועט זיך די לאגע ענדערן צום בעסערן אין דער נאענטסטער צייט.

„עס זיינען שוין פארביי דריי וואכען זינט מר. בראדי האט געמאכט זיין דערקלערונג אלס ענטפער אויף דער רעוויזיאניסטישער פאדערונג צונויפצורופען א זיצונג פון קאונסיל, וואס זאל באטראכטען די לאגע און אננעמען די געהעריגע שריט כדי אפצושטעלען די אנטי־ישראל אקציעס פון סטעיט־דעפארטמענט. ביז היינט איז אבער נאך אזא מיטינג ניט צונויפגערופען געווארען. עס ווערט אלץ קלערער, אז דער קאונסיל איז פאראליזירט מחמת מאנגעל אין פירערשאפט און צוליב דעם, וואס געוויסע עלעמענטען אין דער העכסטער ציוניסטישער לייטונג זיינען פאר א שא־שא־אפיזמענט פאליטיק אנשטאט א מוטיגע און זעלבסטשטענדיגע האנדלונג מצד דעם אמעריקאנער ציוניזם.

„די פאליטישע פאזיציעס פון ישראל אין וואשינגטאן און אין לאנדאן, ווערען אבער אלץ מער באדראט. אמעריקאנער ציוניסטען טארען מער ניט בלייבען פאסיוו, אויב מיר ווילען אויסמיידען אן אלגעמיינעם פאליטישען אנגריף אויף ישראל וועגן אריינעמען א גרויסע אראבישע אימיגראציע און אפגעבען טיילען פון איר טעריטאריע. אין דער פארגאנגענהייט, האט דער אמעריקאנער ציוניזם, אין ענליכע סיטואציעס, דעמאנסטרירט זיין כח צו צונישט צו מאכען אנטי־ציוניסטישע אינטריגעס אין סטעיט־דעפארטמענט און אין דער יורען. די דאזיגע מוטיגע אקציעס זיינען הורכגעפירט געווארען אונטער דער דינאמישער און שטאטסמענישער פירערשאפט פון דר. אבא הלל סילווער. הר. סילווער האט זיך לעצטענס צוריקגעצויגען פון פירערשאפט אונטער דעם דרוק פון קעגנערישע עלעמענטען אין דער ציוניסטישער וועלט־לייטונג. די געפערליכע פאליטישע סיטואציע דיקטירט אבער, אז די אמעריקאנער ציוניסטען זאלען אויפפאדערן דר. סילווער ווידער איבערצונעמען די לייטונג אין אמעריקאנער ציון־קאונסיל.

„דר. סילווער געהערט צו א ציוניסטישער פארטיי מיט וועלכער די רעוויזיאניסטען גייען זיך פאנאנדער בנוגע פיל פראגען פון דער ציוניסטישער פאליטיק. צווישען אונז און דר. סילווער גופא, זייגען פאראן ערנסטע חלוקי־דעות בנוגע וויכטיגע פרינציפיעלע און טאקטישע פראגען פון ציוניזם און ישראל. אבער צוליב פאטריאטישע מאטיוון זייגען מיר גרייט אים נאכצופאלגען אין קאמף פאר'ן קיום פון מדינת ישראל.

„מיר גלויבען, אז אונטער דר. סילווער'ס פירערשאפט וועט דער אמעריקאנער ציון־קאונסיל צוריק געווינען זיין אמאליגען כח און וועט אנטוויקלען אן ענערגישע און דערפאלגרייכע טעטיגקייט צו פאראליזירען די אנטי־ציוניסטישע כחות אין וואשינגטאן.

„מיר ווענדען זיך דעריבער צו אלע געטרייע אמעריקאנער ציוניסטען מיט א רוף זיי זאלען אויפפאדערן זייערע פארטייען אנצונעמען די געהעריגע שריט צוריק צו ברענגען הר. סילווער צו דער פירערשאפט פון ציוניסטישען קאונסיל. זאלען די לעבענס־אינטערעסען פון ישראל גובר זיין די פארטיי־פאליטישע און פערזענליכע חשבונות".

13

POLITIQUE PARTISANE et INTÉRÊTS NATIONAUX

L'Echo Sioniste (Paris) Sept 1949

Lors d'une dernière réunion du Knesset, le premier ministre David BEN GOURLON, déclara à propos du problème des réfugiés arabes :

« Il existe toujours une pression de la part des grandes puissances sur les petits pays, et il n'est pas déshonorant pour ceux-ci, dans certaines circonstances, de se soumettre à cette pression ». Il dit ensuite : « Si nous nous attirons l'inimitié de cette grande puissance (les Etats-Unis), nous pouvons perdre non seulement son aide, mais aussi l'appui de 5 millions de Juifs américains, qui ne pourraient pas s'opposer à la politique de leur gouvernement. »

Mon intention n'est pas de traiter du problème des réfugiés arabes. C'est l'affaire du Gouvernement d'Israël qui doit savoir ce qu'il faut faire. Si toutefois cette politique est basée sur une pression des U.S.A. et que le Premier Ministre d'Israël craigne de perdre l'appui du judaïsme américain, une question se pose : quand des personnalités responsables du judaïsme américain ont-elles fait pression sur Israël dans ce sens ? Et encore : Est-ce la première fois que le « State Department » fait pression sur la politique juive ? Non. Et pourtant, la nécessité d'une soumission ne s'est jamais imposée.

Depuis des années nous sommes témoins de l'instabilité de la politique américaine envers le sionisme et la Palestine. Nous sommes déjà accoutumés à cet état de choses, presque comme à notre pain quotidien. Mais, chaque fois qu'au State Department soufflait un vent contraire à notre cause, nous avons eu confiance en les représentants qualifiés du Sionisme américain, certains qu'ils sauraient mobiliser la volonté de nos frères en Amérique et aussi influencer favorablement toute l'opinion publique.

Nous connaissons tous les fluctuations de la politique américaine pendant la session plénière de l'O.N.U. en 1947 au cours de laquelle s'est décidé le plan de partage (partition) et par conséquent, la création de l'Etat d'Israël. C'est un fait historiquement connu que le mérite de cette décision favorable revient aux responsables sionistes américains avec le Dr Silver en tête.

Lorsqu'ensuite le State Department adopta une autre ligne de conduite, lors de la question du plan de tutelle, et qu'il laissa dans ce but convoquer une session générale spéciale de l'O.N.U., en mars 1948, c'est encore une fois le Dr Silver et ses amis qui démontrèrent que cette politique du State Department n'était pas conforme à la volonté du peuple américain.

Le résultat de leur activité est connu de tous, de M. BEN GOURION aussi, puisqu'il a dit dans ce même discours : « Notre Etat ne serait pas où il en est sans l'appui du judaïme américain ».

Nous demandons donc où est-il aujourd'hui l'appui du judaïsme américain ? Que s'est-il passé tout à coup pour que l'Etat d'Israël doive se soumettre à une pression du State Department sans faire le moindre effort pour mobiliser la volonté du judaïsme américain et la sympathie du peuple américain pour notre cause ?

Pourquoi se taisent-ils les leaders sionistes américains ? Pourquoi n'entendons-nous pas la voix du Dr Silver ?

***

Cette question ne se poserait pas d'une façon aussi inquiétante si nous ne savions que le problème des réfugiés arabes n'est qu'un point dans la politique de pression américaine sur le Gouvernement d'Israël. S'il est impossible de s'y opposer dans ce domaine il en sera de même pour les questions du Neguev et de Jérusalem, qui sont l'objet d'une pression tout aussi forte de la part du State Department.

***

Pendant les premiers mois qui ont suivi l'établissement de l'Etat d'Israël, nous avons été témoins d'une campagne menée par le parti majoritaire en Israël, pour saper l'autorité du Dr Silver, et pour diminuer l'importance de son activité politique et de son mérite pour la cause sioniste pendant ces dernières années. Dans ce but, tous les moyens ont été admis. On s'est même servi de « non-Zionists ». Le but de ces campagnes était clair : en sapant l'autorité du Dr Silver, on affaiblissait l'importance de l'Organisation Sioniste d'Amérique et du Sionisme Général..

Maintes fois des leaders sionistes responsables nous ont averti que notre lutte politique n'est pas encore gagnée; que les efforts sionistes dans le domaine politique, et surtout en Amérique, doivent être ~~non pas affaiblis~~ mais au contraire redoublés. A cela on a répondu qu'une fois créé l'Etat d'Israël, l'activité politique est un problème de la routine diplomatique normale des représentants officiels de l'Etat d'Israël.

Avec une négligence incroyable, on a écarté de son poste responsable l'homme qui, dès après la 2e guerre mondiale, a le premier entamé avec courage la lutte pour l'Etat d'Israël, et cela à une époque où les autres rêvaient encore d'obtenir des concessions du Gouvernement de Bevin pour l'immigration en Palestine.

Depuis ce moment jusqu'à la création de l'Etat d'Israël, de lourds nuages ont souvent pesé sur le sionisme, venant du State Department. Mais le peuple juif était toujours plein de confiance, sachant que le gouvernail de notre politique en Amérique était aux mains d'un homme dont l'autorité et le dévouement feraient finalement pencher le résultat en notre faveur. Pendant ces années-là tout le judaïsme américain fut mobilisé pour la cause sioniste, et aux moments critiques démontra un patriotisme qui lui fit honneur. La volonté du Judaïsme Américain déteignit aussi sur le peuple américain qui nous a toujours soutenus dans notre lutte historique, même contre la politique du State Department.

Et voici que, tout à coup, on nous dit: «Il n'est pas déshonorant pour un petit pays de se soumettre dans certaines circonstances à une pression de la part d'une grande puissance. »

***

Ce sont les résultats de la politique d'un parti qui met ses propres intérêts au-dessus des intérêt nationaux. Aujourd'hui, c'est tout le peuple juif qui paye.

Toutes les poussées de la politique du State Department sont contre nous. Mais nous savons que ce n'est pas la volonté du peuple américain. Nous savons aussi que le judaïsme américain est prêt à jeter tous ses atouts sur la balance pour affaiblir et déjouer cette politique. Dans ce but, l'opinion publique américaine doit être éclairée et mobilisée comme elle le fut déjà maintes fois.

Pour réussir, il faut rétablir l'autorité des dirigeants qui ont toujours mené à bien la lutte pour notre cause, car « la routine diplomatique normale » ne saurait réussir à faire de telles choses.

A l'heure où se joue le sort du judaïsme, le Dr Silver, rétabli dans son autorité, doit mener la politique sioniste en Amérique.

Joseph WEINBERG.

די וואָך אין אידישן לעב

The Day 9-11-48

פאַרוואָס די רעגירונג ישראל האָט איבערגעגעבן דער אידישער אַגענטור די פאַרוואַלטונג איבער קאָלאָניזאַציע. — ווייסט פּרעזידענט טרומאַן וואָס דער סטייט דעפּאַרטמענט טוט? — דער אַמעריקאַנער און סאָוועטישער פאַרטרעטער אין ישראל. — בילדער און אידען אין סאָוועטען פאַרבאַנד. — אַמעריקאַנער פּאָליסלייט רעכענען זיך אָפּ מיט די אַראַבער.

פון ס. דינגאָל

די פראַגע, ווער עס זאָל האָבען די דעה איבער אימיגראַציע און קאָלאָניזאַציע אין ישראל: די אידישע רעגירונג אָדער די אידישע אַגענטור? איז געווען ערנסטע פאַר'ן ציוניסטישען אַקציאָנס־קאָמיטעט, און אַמעריקאַנער אידען, ניט ווייניגער ווי די אידען פון ישראל, זיינען צופרידען וואָס די דאָזיגע פראַגע צוזאַמען מיט פיל אַנדערע פראַגעס זיינען האַרמאָניש געלייזט געוואָרען, און סיי די רעגירונג און סיי די ציוניסטישע וועלט־אָרגאַניזאַציע זיינען אַרויס פון די זיצונגען פון אַקציאָנס־קאָמיטעט פיל שטאַרקער ווי זיי זיינען אַריין.

פערזענליך בין איך אַ גרויסער אַנהענגער פון מלוכה־אויטאָריטעט, באַזונדערס ווען עס האַנדעלט זיך וועגן אַזאַ יונגער מלוכה ווי ישראל. אַלע אונזערע שטרייטיגקייטען קאָנען זיין אַרום דעם צוזאַמענשטעל פון דער רעגירונג. זי דאַרף זיין צוזאַמענגעשטעלט פון פאַרטרעטער פון די פּאַרטייען וואָס רעפּרעזענטירען פאַרשידענע שיכטען פון דער אידישער באַפעלקערונג אין ישראל.

אָבער קוים איז די רעגירונג דערוויילט, מוז איר געגעבען ווערען די העכסטע אויטאָריטעט. אַמאָל איז באַטראַכט געוואָרען פאַר דער בעסטער רעגירונג אַ רעגירונג, וואָס רעגירט זעהר ווייניג; אין אונזער צייט מוז אַ רעגירונג האַלטען דעם רודער פון דער מלוכה מיט אַן אייזערנער האַנט. ערשט דעמאָלט קאָן זי זיך דערלויבען צו געבען פולע פרייהייט צו אירע בירגער און ניט מורא האָבען, אַז אַ קליינע גרופּע זאָל אַמאָל אויסנוצען די פרייהייט אויף אומצוואַרפען די מלוכה וואָס שעצט און שיצט פרייהייט.

מיר זיינען דעריבער ניט געווען זעהר באַגייסטערט פאַר דער פאָדערונג פון די אַמעריקאַנער ציוניסטען, אַז די פראַגעס פון אימיגראַציע און קאָלאָניזאַציע, דאָס באַזאָרגען די נייע עולים אויפ'ן לאַנד פון ישראל, זאָלען ליגען אין די הענט פון דער אידישער אַגענטור און ניט אין די הענט פון דער ישראל־רעגירונג.

ערשט מיט'ן צוריקקומען פון ראַבאַי אבא הלל סילווער פון ישראל קיין אַמעריקע איז מיר דער ענין אביסעל קלערער געוואָרען, און איך זע אַז די פאָדערונג איז געווען ניט נאָר אַ גערעכטע, נאָר אויך די צושטימונג צו דעם מצד דער רעגירונג איז געווען אַ גאַנץ פּראַקטישע.

•.•

איך בין ניט קיין אָפטער באַזוכער פון פּרעסע־קאָנפערענצען. געוויינליך ענדיגען זיי זיך מיט דער פאַרטיילונג פון געדרוקטע „סטייטמענטס", וואָס מען קאָן זיי פונקט אַזוי גוט באַקומען דורך דער פּאָסט.

אַנדערש איז אַ פּרעסע־קאָנפערענץ מיט ראַבאַי אבא הלל סילווער, ווען ער קערט זיך צוריק פון אַ באַזוך אין ישראל. אַזאַ קאָנפערענץ טאָר ניט פאַרפעלען קיין אידישער זשורנאַליסט וואָס אינטערעסירט זיך מיט דער מאַטעריעלער עקזיסטענץ און פּאָליטישער אַנטוויקלונג פון דער אידישער מדינה.

דער „צוגעגרייטער סטייטמענט" איז נאַטירליך, אומפאַרמיידליך. אָבער דער סטייטמענט איז נאָר ווי אַן עפענונג פון אַ קעיס אין געריכט. דער „סטייטמענט" גיט נאָר ראשי פּרקים. ער איז אַן איינלאַדונג צו שטעלען פראַגעס, און דר. סילווער איז אַ מייסטער אויף קלאָר צו מאַכען אַן ענין. ער זוכט ניט צו פאַרדעקען קיין געדאַנק אין אַ מבול פון ווערטער, וואָס מאַכען שווערער אייער קאָפּ און גיבען גאָרנישט צו צו אייער וויסען. זיינע ענטפערס אויף אַ פראַגע זיינען אַלעמאָל קרישטאָל־קלאָרע און צו דער זאַך.

און אַט זיינען צוויי פראַגעס, וואָס האָבען מיך באַזונדערס אינטערעסירט און וואָס ער האָט זעהר קלאָר פאַרענטפערט.

„פאַרוואָס איז עס נויטיג געווען, אַז די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע, אויסער ישראל, זאָל איבערנעמען די אַרבייט אין די פינאַנצען פון אידישער קאָלאָניזאַציע אין ארץ ישראל? האָט עס די רעגירונג ניט געקאָנט טאָן? און וואָלט עס ניט געווען געזינטער, אַז די רעגירונג זאָל האָבען די פולע אויטאָריטעט איבער די דאָזיגע פראַגעס?"

דר. סילווער האָט געענטפערט, אַז די פראַגע איז לאַנג דעבאַטירט געוואָרען פון רעגירונגס־מיטגלידער מיט אויסלענדישע ציוניסטען און מיט באַרימטע אינטערנאַציאָנאַלע לאַיערס.

די רעגירונג פון ישראל איז טאַקע אַ אידישע רעגירונג, אָבער ניט אַ רעגירונג בלויז פאַר אידען. מיר וועלען האָבען אין אונזער מדינה עטליכע הונדערט טויזענט אַראַבער, וועמען די רעגירונג איז פאַרפליכטעט צו געבען גלייכע רעכט און גלייכע געלעגענהייטען, פּונקט אַזוי ווי די אידען. אַזוי וועט זיין געשריבען אין אונזער קאָנסטיטוציע.

ווען די קאָלאָניזאַציע־פּראָיעקטען, וואָס ווערען פינאַנסירט פון אידיש געלט אין אַמעריקע און אַנדערע לענדער, זאָלען קאָנטראָלירט ווערען פון דער ישראל רעגירונג, וואָלט אַ סך פון דעם געלט געמוזט אויסגעגעבען ווערען פאַר די אַראַבער. אַנדערש וואָלטען מיר באַשולדיגט געוואָרען אין דיסקרימינירען קעגען ניט־אידישע בירגער.

עס איז אויך אַ ספק ווי אַזוי געוויסע רעגירונגען וואָלטען געקוקט אויף זייערע בירגער, וואָס העלפען פינאַנסירען דירעקט אַ פרעמדע מלוכה?

אָבער אַזוי לאַנג ווי די אידישע מלוכה באַקומט ניט קיין סענט פון דעם געלט, וואָס איז באַשטימט פאַר קאָלאָניזאַציע, הייזער און ענליכע פּראָיעקטען פאַר די עולים, נאָר די אידען פון אַנדערע לענדער שטיצען די אידען וואָס קומען אַריין קיין ארץ ישראל און העלפען זיי זיך דאָרט באַזעצען, קאָן מען ניט פאָדערען פון די דאָזיגע אידען, אַז זיי זאָלען עס אויך טאָן פאַר די אַראַבער.

אדרבה, זאָלען די רייכע שעיכס פון עגיפּטען און איראַק, פון עבר הירדן און פון לבנון גרינדען אַן אייגענעם „יונאַיטעד אַראַביק אַפּיל" און העלפען זייערע ברידער אין ישראל, אַזוי ווי מיר העלפען אונזערע. די רעגירונג פון ישראל וועט גאָרנישט האָבען קעגען דעם, אַזוי לאַנג ווי זיי וועלען זיך האַלטען אין די ראַמען פון געזעץ.

•.•

מיין צווייטע פראַגע איז געווען: „פאַרוואָס פיהלען זיך די אידען אַזוי אומרואיג וועגען דער שטעלונג פון אַמעריקע צו ישראל? דאַכט זיך ביידע פּאַרטייען האָבען אָנגענומען גאַנץ פיינע פּלאַטפאָרמעס בנוגע ישראל און דער פּרעזידענט האָט אַליין, און דורך זיינע פריינט, פאַרזיכערט, אַז אַמעריקע שטייט מיט ישראל און באַציט זיך צו איר מיט דער פולסטער סימפּאַטיע?"

און ווידער האָט ראַבאַי סילווער אויפגעקלערט דעם ענין גאַנץ פּשוט: „ישראל איז אַ יונגע מדינה, אָבער אַ מדינה פון האַרטע דענקער און קעמפער.

„זיי לייענען די אַלע סטייטמענטס פון פּרעזידענט און זיי זיינען צופרידען. דערנאָך זעען זיי די האַנדלונג פון סטייט דעפּאַרטמענט און זיי בלייבען צעטומלט. זיי פרעגען: ווייסט ניט דער פּרעזידענט וועגען דעם? אויב דער פּרעזידענט ווייסט יאָ וועגען דעם און שווייגט, איז וואָס פאַר אַ ווערט האָבען זיינע ווערטער?

די בירגער פון ישראל זעהען פאַר זיך דריי פאַקטען:

1) אַמעריקע און סאָוועט רוסלאַנד האָבען אָנערקענט די אידישע מדינה. האָט די סאָוועטישע רעגירונג געשיקט קיין ישראל איינעם פון אירע וויכטיגסטע אַמבאַסאַדאָרען — יערשאָוו — וואָס איז פריער געווען סאָוועטישער אַמבאַסאַדאָר אין טערקיי.

די אַמעריקאַנער רעגירונג האָט געשיקט קיין ישראל אַ פאַרטרעטער — דזשיימס דזש. מעקדאָנאַלד — אַ גרויסען פריינט פון ישראל, אָבער אַ מענש וואָס האָט ניט קיין דיפּלאָמאַטישען סטאַטוס אפילו אין אונזער אייגענעם סטייט דעפּאַרטמענט.

גראַד וואוינען ביידע פאַרטרעטער — דער אַמעריקאַנער און דער סאָוועטישער — אין דעמזעלביגען האָטעל. די פאָנען פון ביידע מלוכות פלאַטערען הויך איבער'ן האָטעל און די בירגער פון ישראל קאָנען זיך ניט העלפען און מוזען מאַכען אין זייערע געדאַנקען אַ פאַרגלייך צווישען די ביידע פאַרטרעטער און די רעגירונגען וואָס האָבען זיי געשיקט.

יערשאָוו — מיט אַ גאַנצען שטאַב סעקרעטערען און אַטאַשען, אַזוי ווי אַ פאַרטרעטער פון איין מלוכה צו אַ צווייטער.

מעקדאָנאַלד — אַליין, נעבאָך, אפשר מיט אַ סעקרעטאַר, אַזוי ווי אַ „באָרדער" אין האָטעל. און ער פאַרטרעט עס די גרויסע אַמעריקע!

2) אַמעריקע איז געווען די איינציגע מלוכה, אויסער ענגלאַנד, וואָס האָט פּראָטעסטירט צו טשעכאָסלאָוואַקיע קעגען העלפען ישראל מיט געווער.

3) אַמעריקע האָט געגעבען אינסטרוקציעס צו איר מיליטערישער רעגירונג אין דייטשלאַנד, אַז זי זאָל ניט אַרויסלאָזען קיין אידישע „די־פּיס" פון די לאַגערען וואָס קלייבען זיך פאָרען קיין ישראל, אָהן דער דערלויבעניש פון יו־ען פאַרמיטלער, גראַף בערנאַדאָט. כאָטש דער זיכערקייט ראַט האָט די איינוואַנדערונג פון אידען פון מיליטערישער עלטער קיין ישראל קיינמאָל ניט פאַרבאָטען.

איז אַט ווען מען שטעלט די שלעכטע האַנדלונג פון אונזער סטייט דעפּאַרטמענט און די גוטע הבטחות פון פּרעזידענט טרומאַן איינע קעגען די אַנדערע, מוז זיך ישראל פרעגען מיט פאַרוואונדערונג: וואָס טוט זיך דאָ? וועמען גלויבט מען?...

דאָס איז ניט גוט פאַר אַמעריקע און ניט גוט פאַר אידען...

ישראל פרעסע פאָדערט צוריקקער פון סילווער און ניומאַן צו פירערשאַפט

קריטיקירט שאַרף די באַזייטיגונג פון די צוויי ציוניסטישע מנהיגים

אין אַנבליק פון דורכפאַל, וואָס ס'שטייט פאַר דעם היי־יעריגען קאַמ־פּעין פון „יונייטעד דזשואיש אַפּיל" און צוליב דער אָפּשוואַכונג פון דער ציוניסטישער פּאָליטישער טעטיגקייט אין אַמעריקע נאָך דעם ווי דר. אבא הלל סילווער און דר. עמנואל ניומאַן האָבען זיך צוריקגעצויגען פון אַקטי־ווער ציוניסטישער פירערשאַפט און זיינען ארויס פון דער עקזעקוטיווע פון דער אידישער אַגענץ, מערען זיך לעצ־טענס אין דער פּרעסע פון מדינת ישראל אַלץ שטאַרקערע שטימען פון קריטיק קעגען די קרייזען, וועלכע מען האַלט פאַראַנטוואָרטליך פאַר'ן דער־ווייטערען פון ביידע גרויסע ציוניס־טישע פירער און פאַר'ן אָפּשוואַכען דעם ציוניסטישען איינפלוס אין אַפּיל.

די גרויסע טעגליכע העברעאישע צייטונג „הארץ", וואָס דרוקט אָפּט אויס די מיינונג פון די פּראָגרעסיווע אַלגעמיינע ציוניסטען אין ישראל, שרייבט אין אַ לייט־אַרטיקעל פון ט"ו אלול, אַט־וואָס:

„דאָס וואָס מען האָט פּאַראויסגע־זאָגט, איז מקוים געוואָרען. די וועלכע האָבען געפּלאָנט די געשעענישען אין די פּאַראייניגטע שטאַטען, וואָס האָ־בען געבראַכט צו די רעזיגנאַציעס פון סילווער און ניומאַן פון דער ציוניס־טישער פירערשאַפט אין אַמעריקע, האָבען געהאַט דערפאָלג, אָבער נאָר אין נעגאַטיווען טייל פון זייער פּלאַן; זיי האָבען דערפירט צו דער אָפּשוואַ־כונג פון ציוניזם און פון ציוניסטישען איינפלוס אין אַמעריקע. דער „יונאַי־טעד דזשואיש אַפּיל" האָט אָבער ניט באַקומען דעם דערוואַרטעטען שוואונג.

„שוין לאַנג האָבען מיר געהערט וועגען דער ירידה פון „יונאַיטעד דזשואיש אַפּיל" היינטיגס יאָר, אָבער ערשט נעכטען האָבען מיר זיך דער־וואוסט דעם פּראַקטישען באַדייט דער־פון; די קאַסע פון דער אידישער אַגענץ איז אויסגעליידיגט אין די פראַגע תּוּן קליטה (אַבסאָרבירונג פון נייע אימיגראַנטען) געפינט זיך אין אַ געפאַר צו פאַנאַנדערפאַלען זיך."

ווייטער שרייבט דער „הארץ", אַז די לעצטע טעג האָבען זיך שוין דער־הערט שטימען פון חרטה אויף דעם, וואָס ס'איז פאַרגעקומען אין אַמע־ריקע, אפילו אין די קרייזען פון דער רעגירונג און פון אויסערען־מיניסטער שרת אַליין. די צייטונג פאָדערט צו־ריקצושטעלען די ראָל און איינפלוס פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע, הויפּטזעכליך אין אַמעריקע, ווייל די מלוכה אַליין וועט זיך ניט קענען קיין עצה געבען מיט די וואַקסענדע אויפ־גאַבען און נויטען, הויפּטזעכליך אויפ'ן געביט פון עליה, און איינאָרדענונג פון אימיגראַנטען אין לאַנד.

אין אַ לייט־אַרטיקעל אין אַ צווייטער ישראל־צייטונג, „ידיעות אחרונות" פון 11טען סעפּטעמבער, ווערט געזאָגט:

„איצט באַהאַלט מען שוין מער ניט, אַז מיר שטייען אויפ'ן שוועל פון אַ קאַטאַסטראָפע סיי אין „דזשואיש אַפּיל", סיי אין דער אַגענץ און סיי אין אַמעריקאַנער ציוניזם. די פראַגע איז אָבער: ווער וועט טראָגען די פאַר־אַנטוואָרטליכקייט פאַר די צענדליגער מיליאָנען דאָלאַרען, וועלכע מיר האָ־בען געקענט באַקומען, וועלכע מיר האָבען אָבער פאַרלוירען. ווער וועט זיין פאַראַנטוואָרטליך פאַר אַ פופציג אָדער הונדערט מיליאָן, וועלכע מיר האָבען מיט אונזערע אייגענע הענט אַריינגעוואָרפען אין אַ ים פון שנאה!

„יאָ, אין אַ ים פון שנאה! ווייל די, וועלכע האָבען מיט [illegible] די־

בען באַגלייט די דערעפענונג פון „יו־נאַיטעד דזשואיש אַפּיל"־קאַמפּעין מיט אַ האַלב יאָר צוריק, די האָבען דאָס געטאָן געטריבען פון בלינדער שנאה און פּאַרטייאישען פאַנאַטיזם קעגען דער גרופּע פון דר. סילווער.

„מיר באַציהען זיך מיט פולען דרך־ארץ צו מאָרגענטוי און צו יענע אידי־שע טוער, וואָס שטייען נאָענט צו אים, אָבער וועלכע זיינען געקומען פון חדר פון הונדערט פּראָצענטיגער אסי־מילאַציע אָדער פון האַלב־אַסימילירטע קרייזען און האָבען מיט דער הילף פון אָפיציעלען סטעמפּעל פון ישראל־מי־ניסטאָרען ארויסגעשטופּט די ערשט־ראַנגיגע ציוניסטישע טוער און פי־רער. און איצט, ווען זיי האָבען שוין זוכה געווען צו דער אָפיציעלער אונ־טערשטיצונג פון ישראל, פאָדערען זיי גרעסערע סומען פאַר די לאָקאַלע אי־דישע אַמעריקאַנער הצטרכות'ן און צו באַשטימען במילא ווייניגער געלט פאַר דער באַזעצונג פון עולים אין ישראל.

„אָבער ניט נאָר אין פינאַנציעלען פאַרלוסט דריקט זיך אויס דער דורכ־פאַל פון יענע, וועלכע האָבען גע־קעמפט קעגען לאַגער פון דר. סילווער. דער פּאָליטישער פאַרלוסט — ערב דער סעסיע פון די „יונאַיטעד נעי־שאַנס" — איז פיל, פיל גרעסער..."

גרויס אויפמערקזאַמקייט האָט אַרויסגערופען אין דער ישראל־עפענט־ליכקייט דער באַריכטס־אַרטיקעל פון פּאָליטישען קאָרעספּאָנדענט פון „הארץ" אין לעיק סוקסעס, ה' משה מעדזיני, וועלכער ווערט גערעכענט פאַר איינעם פון די מאָסגעבענסטע און אַנגעזעענסטע ישראל זשורנאַליס־טען. אונטער'ן קעפּל „אויף אַן אָפּ־געשוואַכטען פראָנט", שרייבט מעדזי־ני פון לעיק סוקסעס, צווישן אַנדערעס:

„מיר זיינען עדות פון אַ ריי פאַק־טען. ערשטענס: די אָפּשוואַכונג פון קאָנטאַקט (צווישען די ישראל־פאַר־טרעטער—רעד.) מיט דער אַמעריקאַ־נער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע. צווייטענס: פאַרשטומונג פון דער אינסטאַנץ, וואָס איז געווען איינער פון די צענטערען פון פּאָליטישער אַק־טיוויטעט דאָ, דער „ציוניסטישער עמוירדזשענסי קאָונסיל". דריטענס: דאָס צוריקציען זיך, אָדער בעסער, די פאַקטישע באַזייטיגונג פון צוויי מע־נער, וועלכע האָבען אויסגעטראָגען אויף זייערע פּלייצעס די הויפּט־לאַסט פון דער ציוניסטישער פּאָליטישער אַרבעט אין אַמעריקע אין די יאָרען פון אַנטשיידונג; דר. אבא הלל סיל־ווער און דר. עמנואל ניומאַן זיינען פאַרשוואונדען פון דער אַרענע, נאָך דעם ווי ירושלים און תל אביב האָ־בען זיך אַריינגעמישט אין קאָנפליקט צווישען זיי און דער מאָנטאָר־גרופּע ארום דעם „יונאַיטעד דזשואיש אַפּיל" און אַנטשיידען דעם סכסוך קעגן זיי".

ווייטער שרייבט מעדזיני: „די צוויי צענטראַלע פּערזענליכקיי־טען אין דער פּאָליטישער ציוניסטי־שער טעטיגקייט אין אַמעריקע, אין צייטען פון אונזער שווערסטען גע־ראַנגעל, שטייען איצט אין אַ זייט.

„מיר וועלען אפילו ניט אוועקשטע־לען די רעטאָרישע פראַגע, צי די דאָ־זיגע לאַגע שוואַכט ניט אָפּ אונזער פּאָליטישע פּאָזיציע. דער ענין איז אַב־סאָלוט קלאָר און ער רופט ארויס גרויס זאָרג צווישען די, וואָס באַשעפ־טיגען זיך מיט אונזערע פּאָליטישע ענינים. אונזער מאָראַלישער שטיצ־פונקט און די געזעלשאַפטליכע הילף וואָס מיר האָבען געהאַט דאָ אין אַמע־ריקע, אין דער צייט, ווען ס'זיינען אַנגעגאַנגען די פאַרהאַנדלונגען און געפאַלען באַשלוסען אין דער ארץ־ישראל־פראַגע, האָבען דערפילט אַ אומגעהויערע אויפגאַבע, אַן אויפגאַ־בע, וואָס איז געווען אַ צווייטע אין וויכטיגקייט נאָך דער שטעלונג פון ישוב. און אָט איז דער דאָזיגער שטיצ־פונקט און הילף כמעט ווי פאַרשוואונ־דען אין דער פאָרם פון אַן אָרגאַני־זירטען און אַנגעפירטען כוח.

„עס האָט אפשר ניט קיין זין זיך אָפּצושטעלען איצט אויף דעם, ווי אַזוי מיר זיינען געקומען צו אַט־דעם מצב. דערהויפּט צוליב דעם, וואָס דער גרעסטער טייל ענטפערס איז גוט באַקאַנט. וואָס עס איז איצט נויטיג, און דרינגענד נויטיג — איז אויס־בעסערונג פון דער לאַגע. אין אונזער פּאָליטישען געראַנגעל איז אפשר אַריינגעטראָטען אַ צייטווייליגע פּויזע. די אויסגלייך־קאָמיסיע וועט זיך פאַנאַנדערגיין אויף אַ ווייל־ע און דער שוואַר־פונקט וועט זיך אַרי־בערטראָגען אויף עקאָנאָמישער אויס־פאָרשונג. אָבער די דאָזיגע רעלאַטי־ווע שטילקייט וועט לאַנג ניט דויערען. דער קאַמף וועט ווידער באַנייט ווערען. און מיר וועלען זיך נויטיגען אין גע־זעלשאַפטליכער הילף אין אַמעריקע ניט אין אַ קלענערער מאָס, נאָר אפשר אין אַ פיל גרעסערער ווי די, וואָס מיר האָבען געהאַט אין 1947 און 1948. אויב מיר וועלען דעם ענין פאַרנאַכלע־סיגען, קענען מיר פאַר דעם זעהר טייער באַצאָלען."

צוריקרופונג פון דר. סילווער גע־פאָדערט פון וועסטשעסטער ציון־ראַיאָן

דער וועסטשעסטער ציוניסטישער ראַיאָן האָט אָנגענומען אַ רעזאָלוציע פאָדערענדיג די צוריקרופונג פון דר. אבא הלל סילווער אַלס פּאָליטישער פירער פון אַמעריקאַנער ציוניזם. פאָר־רופענדיג זיך אויף דעם ווילען פון דער נאַציאָנאַלער אַדמיניסטראַטי־ווער קאָמיטע פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע פון אַמעריקע אָוועקצו־שטעלען דר. סילווער'ן אָן דער שפּיץ פון דער פירערשאַפט פון אַמעריקאַ־נער ציוניזם, האָט דער וועסטשעסטער ציוניסטישער ראַיאָן אָנגענומען אַ רעזאָלוציע אין וועלכער עס ווערט גע־זאָגט, אַז:

„מיר האָפען, אַז די ציוניסטישע באַוועגונג וועט גלייך נעמען שריט צו באַנוצען זיך מיט דער אויסערגעוויינ־ליכער פייאיגקייט פון דר. אבא הלל סילווער אין איצטיגער קריטישער שעה."

די רעזאָלוציע איז אַריינגעבראַכט געוואָרען פון פּרעזידענט פון וועס־טשעסטער ציוניסטישער ראַיאָן, יוסף גרינליעף.

פאָדערונג ביי „שערי ציון" שול אין דעטראָיט, אַז ראַבאַי סילווער זאָל קומען צוריק

אויף אַ פאָרטראַג וואָס ראַבאַי דר. הלל סילווער האָט געהאַלטען ביי דער גרויסער שערי צדק שול אין דעטראָיט און וואו דר. סילווער איז אויפגענו־מען געוואָרען מיט אויסערגעוויינליכען ענטוזיאַזם, האָט מר. אהרן ווייס־בראָט, אַן אָנגעזעענער כלל־טוער אין שטאָט און דער טשערמאַן פון די דעט־ראָיטער ציוניסטען ־ רעוויזיאָניסטען, אַריינגעטראָגען אַ רעזאָלוציע אין וועלכער דר. סילווער ווערט אויפגע־פאָדערט צו קומען צוריק צו דער ציו־ניסטישער פירערשאַפט און אָנפירען דעם קאַמף פאַר ירושלים. די רעזאָ־לוציע איז אויפגענומען געוואָרען פון גאַנצען עולם מיט גרויס באַגייסטערונג.

הציונים הכלליים בארה"ב לעזרת התנועה בארץ

ההכנות האחרונות ל„בית האמריקאי" בתל-אביב. — הגנה על המעמד הבינוני

Oct 9, 1949
Haboker

— מאת סופר „הבוקר" —

מר מונוסון, יו"ר הועדה להק־מת הבית האמריקאי בתל-אביב, שיבנה על ידי ההסתדרות הציו־נית בארה"ב בקרבת קרית הממ־שלה, מגיע היום בדרך האויר בכדי לסיים את ההכנות להנחת אבן היסוד ויחליט על תכנית מבין הצעות הרבות שהוכנו על ידי מהנדסים בישראל. מר מונוסון יחליט על התכנית אחר התיע־צות מוקדמת עם חבר ועד הבנין, הד"ר מ. רובינס השוהה עתה בישראל.

בשיחה מיוחדת ל„הבוקר" סיפר הד"ר רובינס, סגן יו"ר הועד הפועל של ההסתדרות הציונית בארה"ב, כי הציונים הכלליים באמריקה גמרו אומר להגשים את תכניתו של דניאל פריש בדבר יצי־רת קרן מיוחדת לעידוד המעמד הבינוני בישראל והקמת מפעלים קונסטרוקטי־ביים של הציונים הכלליים בארץ. בין המפעלים שיוקמו לראשונה יהיו מפעלי שיכון, התישבות חקלאית, קרן להלואות ועזרה לנוער חלוצי ציוני כללי. למטרה זו יאספו הציונים הכלליים באמריקה שני מליון דולר.

„עזרנו לאחרים ושכחנו את עצמנו"

הד"ר רובינס, מבקר בארץ ישראל אחר הפסקה של 30 שנה. בהגיעו לראשונה לארץ ישראל נמנה על פעילי „הפועל הצעיר" ושימש כמפקח למען תנועות השמאל והיה בין מיסדי סניפי „צעירי ציון" באמריקה. את דרכו לציונות הכל־לית מצא אחר האיחוד בין צעירי ציון ופועלי ציון כאשר היתה נטיה לוותר על השפה העברית ורבים מחבריו שקדו לפעול למען הסוציאליזם יותר מאשר למען ארץ ישראל. „החלטתי באותו הזמן כי אין ברצוני להמשיך לחיות עם תו מפלגתי על בגדי ובחרתי בציונות הט־הורה התומכת בכל לבה בציונות וב־ארץ ישראל. מאז, ממשיך הד"ר רובינס התענינתי רק בבנין הארץ וברצון תמכ־תי בכל המגביות שנעשו במדינה לטובת הארץ. לא משכתי את ידי ממגבית ה„הס־תדרות" וגם עזרתי ל„מזרחי". בדרכי הלכו אלפים מחברי הציונים הכלליים ובדרך זו הקימונו בכספנו את הקבוצים, ערים ומושבות אשר עתה מתגאים בהם אנשי השמאל. „עזרנו לכולם רק לא לעצמנו, ועתה באים שליחי המפלגות ומצביעים על הישגיהם במדינה ואילו הציונות הכללית עומדת בפני חלל ריק. רק עתה הרגישו הציונים הכלליים כי עזרו לכולם ורק לא לעצמם. אין בידינו להצביע על מפעלים גדולים שנמצאים בידינו, אם כי השקענו עשרות אלפי דולר במוסדות של מתחרים פוליטיים" — אמר.

נוכח מצב זה החליטו עתה הציונים הכלליים באמריקה לעזור לחבריהם בארץ. „הציונות הכללית לא תרתע בפני מגבית נפרדת באמריקה באם לא נשיג את האמצעים הדרושים במסגרת המגבית המאוחדת ונאסוף את הכסף כשם שעושה ה„הסתדרות" ה„מזרחי" והמפלגות האח־רות".

הפליה לגבי המעמד הבינוני

בביקורו בארץ נוכח הד"ר רובינס על הפליה מצד השלטונות לגבי המעמד הבי־נוני וסופר לו על „קרים, שהשלטונות מסרבים לתת רשיונות למכונית לרופאים מפורסמים, שהמכונית דרושה להם לשם הצלת נפשות ולעומת זאת מסתובבים פקידי „תנובה" במכוניות אמריקאיות הדו־רות. „רק מפני שאנו ציונים כלליים ואין לנו קרבה בממשלה מקפחים אותנו" — אמרו ידידיו הרופאים.

בדברו על הפילוג בציונות הכללית אמר האורח, כי בשיחותיו עם אנשי המפלגה הפרוגרסיבית ו„הציונים הכלליים" ניסה למצוא את הבדלי ההשקפות וה־דבר לא עלה בידו. למעשה רוצים שני הפלגים דבר אחד ואינם יודעים לפעול במשותף למען מטרה זו. הוא בטוח, כי מפלגה מאוחדת יכולה להוות כוח חשוב בישוב בבחירות הקרובות וכוח זה לא יפול מכוח ה„הסתדרות".

לשאלת סופרנו על הסיכויים לשובו של ד"ר סילבר להגה השלטון הציוני באמריקה השיב מר רובינס, כי ד"ר סיל־בר הוא האדם היחידי שיוכל לעמוד לי־מין המדינאים הישראליים במאבקם למען ירושלים ודבר זה ידוע יפה גם לאנשי השמאל. אבא סילבר הביא לידי הכרת אמריקה במדינת ישראל ופעל למען קב־לת המדינה לאומות המאוחדות. אלפי חברים, בעלי השפעה בארצות הברית, גוי־סו בזמנו על־ידי סילבר לפעולה המדי־נית ולו יש להודות על ההישגים. אין לדעת אם סילבר יחזור כרגע מהתפטרו־תו, אך הדבר תלוי בעמדת הסוכנות וממ־שלת ישראל. ברור הדבר, כי העומדים כיום ליד הגה השלטון הרסו את המג־בית המאוחדת על ידי כך שויתרו על אחד המנהיגים הגדולים תמורת מונטור שהוא פקיד.

הד"ר רובינס חוזר בשבוע הבא לארה"ב.

Rabbi Silver Defines Basic Americansism

Sioux City Journal

Knife and Fork Club Opens Lecture Season

10-21-49

BY EDGAR V. MOONE

Basic Americanism, a revival of the militant, crusading spirit of the founding fathers of this nation, could curb the danger of communism in our midst, render it impotent around the world. That was the challenging assertion of Rabbi Abba Hillel Silver of Cleveland to the first fall meeting of the Knife and Fork club at the Mayfair hotel Thursday evening.

Identifying himself as an "unconverted American," Rabbi Silver reserved his definition of that classification until the end of his address, then declaring that he retains faith in the American way, believes that the future can belong to America if we will emulate the minute men of 150 years ago, and support the revolutionary doctrines and beliefs upon which this nation was founded. Too many Americans fear or neglect to do this, the speaker asserted.

What Is Democracy?

Announcing a wish to discuss, somewhat informally, American democracy, Dr. Silver noted that some define democracy as patriotism, which is not a peculiarly American trait; others argue that anticommunism is the proper term, but there are anticommunists elsewhere in the world. Rather, the speaker said, he prefers to regard faith in the revolutionary tenets upon which our nation was founded—faith in the right of the individual to "life, liberty and the pursuit of happiness" as true Americanism. And such a faith must demand those rights for every human being, everywhere in the world. Such a faith calls for acceptance of a revolutionary way of life, such as brought this nation into being.

The principles of the inherent dignity of the individual did not stem from any political source, Dr. Silver pointed out. Rather they were built up during the centuries long struggle for religious freedom, the battles for the right of the individual to win recognition of his right to worship God according to the dictates of his own conscience. It was this same concept of individual rights, applied to political issues and incorporated in the declaration of independence, the constitution and the bill of rights which produced documents which shook the world. Men became free when they came to recognize a higher authority, hence the idea of political freedom on which America was founded stemmed from a definitely religious source. Humble people, accepting these doctrines, found strength to defy despots and kings.

Vision Seems Lost

"Too many Americans seem to have lost that vision," Dr. Silver declared. "We have undertaken to do some fine things in the Marshall plan, the north Atlantic pact and similar activities. But in so doing we have consented to bypass the United Nations organization, organized to accomplish what the league of nations failed to do, until by lack of faith in that organization and the ideal upon which it was founded it may be rendered as important as the earlier league became."

"It is thinkable that we might have another dark age in the world in the 21st century. Such a condition develops when the spirit of man is extinguished. Stanch, united support of basic Americanism, with all the revolutionary thinking the term implies could avert this possible disaster. This is what I mean by an unconverted American."

Rabbi Silver, whose Jewish Temple charge in Cleveland is the largest such organization in the United States, is a long time leader and former president of the Zionist movement in this country. He also is an author with several widely read books to his credit. He was introduced by Deitrich Dirks, who took over the presidency of the Knife and Fork club at this meeting. Rabbi A. A. Gordon of Sioux City, gave the invocation. A large audience gave the speaker a most attentive hearing.

THE GROWING RIFT

Jewish Review 10-14-49

The short-sighted and irresponsible policy which "succeeded" in wresting the leadership of the United Jewish Appeal from the faithful hands of Dr. Abba Hillel Silver has brought the U. J. A. to the brink of disaster.

Mr. Montor's office continues to mail out reminders to the American Jewish community to redeem its pledges with hard cash. But while pledges should be honored, much of the sense of urgency has been dissipated by the internal strife set off by Mr. Montor himself. The Israeli press, with the exception of that wing which thought it stood to gain politically by removing Dr. Silver's influence, has condemned Mr. Montor's handling of the Appeal, which so far has failed to approach a point anywhere near last year's achievement.

The failure is spreading. The U. J. A. leaders have asked that American Jewry make no drives for any other purpose. Despite this request, the Federation in New York will ask for many millions for construction and renovation. Liberal Judaism wants close to two million for its 1950 program. Other groups are going ahead with what they regard as vital and necessary for their expansion.

Perhaps all these groups would have waited with their campaign, had the behavior of the U. J. A. leadership been more conducive toward inspiring self-sacrifice among Jews the world over.

Another tragic feature of this situation is, that some of the "nouveau" leaders in American Jewish life who, by their stubborn refusal to achieve reasonable compromise with long-time-tested and ardent Jewish leadership such as that exemplified by Dr. Silver, brought us to this debacle, are now "wiping their hands clean" and retiring to their neutral cloisters from which they should not have been called in the first place.

Silver's Lecture to Open The Temple's Centennial

News 10-22-49

The Temple, E. 105th St. and Ansel Rd., will begin its centennial year at tomorrow morning's service at 10:30.

In keeping with the event, Dr. Abba Hillel Silver will begin a series of lectures on the general theme: "A Bird's Eye View of a Critical Century."

Subject of the first lecture will be: "One Hundred Years of World History."

Subsequent lectures will consider the last 100 years of American history, Jewish history, religious and cultural history and Temple history.

Consider Major Trends

Dr. Silver said his lectures would take up the major trends in the social and spiritual life of the world and the revolutions which have taken place in its political and economic life and in human thought.

The rabbi is beginning his 33d year as spiritual leader of The Temple which has included a Sunday morning service in its program for more than 50 years.

We Repeat: Not Either/Or!

WE are pleased to quote herewith from the report of an address that was given by Dr. Abba Hillel Silver at the Hotel Statler in New York last May 20th. Dr. Silver was speaking under the auspices of the New York Federation of Reform Synagogues. Hartford Jewish Ledger

According to the report given by the Jewish Telegraphic Agency, Dr. Silver in the course of his address, made the following statement: 10-27-49

"The establishment of Israel, has in no way diminished the primary and continuing obligation and opportunity of Jewish life, the development of a more affirmative religious cultural life in the United States. The establishment of the state of Israel was an act of historic necessity for our people, but it does not represent the consummation of Jewish destiny. It has contributed a larger measure of security and confidence to Jewish life, and therefore, has brightened the prospects for a spiritual renascence among our people. But the profound meaning of Jewish history lies in Judaism. The destiny of our people is linked with the progressive establishment of the good society on earth, in accordance with the ethical and spiritual principles of our prophetic religion."

Declaring that we must continue our philanthropic endeavors for the displaced Jews of Europe and the upbuilding of Israel, Dr. Silver said: "Increasingly our energies and our resources should be poured into the permanent and positive spiritual and cultural institutions and enterprises of Judaism. Millions of Jews will live in Israel in the days to come; millions more will live outside of Israel. It is the religion of Judaism which will unite them, not any political bonds."

DULLES IS PRAISED FOR AID TO ISRAEL

Dr. Silver 'Amazed' at Charge That Senator Has Injected Bigotry Into Campaign

Dr. Abba Hillel Silver, former president of the Zionist Organization of America, said yesterday in a letter to John Foster Dulles that he was "amazed" at the charges of bigotry that had been lodged against the Republican candidate for the United States Senate.

Dr. Silver, who is also former president of the Jewish Agency for Palestine, told Senator Dulles that "you have been among the most consistent and helpful supporters of the establishment of the State of Israel." Herbert H. Lehman, Democratic-Liberal candidate for the Senatorial post, had accused Mr. Dulles of injecting bigtory into the campaign.

"I am not a resident of your state and I am not participating in any way in the political contest," Dr. Silver said in the letter made public at the Dulles campaign headquarters here. "In my conduct of Zionist affairs I have scrupulously refrained from engaging in any partisan politics.

"I have solicited and received support for our great historic cause from leading members of both political parties and the Jewish people will forever be grateful to Republicans and Democrats alike for their cooperation.

"Your true and sympathetic understanding of our movement won many friends for us within your own party and your wise statesmanship was of decisive significance to us at the assemblies of the United Nations both here and in Paris when critical issues affecting the establishment of the State of Israel and its legitimate rights were involved.

"I hope that the citizens of the State of New York will consider only the real issues involved in the Senatorial campaign and will reject all unworthy and unwarranted appeals to racial and religious prejudice."

In a letter sent from Auburn, N. Y., Mr. Dulles thanked Dr. Silver for his letter. He said that he had been "deeply moved by your kind and generous words."

"You and I have worked together for things we both thought were decent and right," Mr. Dulles said. "My actions in the assemblies of the United Nations, to which you referred, were taken because I believed in them.

"Your letter will, I am sure, do much to allay the ugly charges of bigotry that have been raised against me. It will do much to increase the bonds of brotherhood that must be reached between all men and women of good-will, if we are to preserve and ever strengthen the qualities that make our nation tr...

DEWEY FOR DULLES IN 'CRISIS' ABROAD

Says Tito-Soviet Situation Calls for Senator's Experience — Hits Lehman on Bigotry

By WILLIAM E. CONKLIN
Special to THE NEW YORK TIMES.

OCT 28 1949

JAMESTOWN, N. Y., Oct. 27—Governor Dewey attacked former Gov. Herbert H. Lehman here tonight for imputing religious bigotry to John Foster Dulles, Republican candidate for the United States Senate.

For the first time in the campaign, Mr. Dewey joined the bigotry issue directly with his Democratic predecessor in the governorship. His criticisms of Mr. Lehman's tactics were made against the background of the latter's refusal to debate the bigotry issue with Mr. Dulles.

As ammunition on his side, Governor Dewey had recent statements by Bernard Baruch, elder statesman of the Democrats, and Dr. Abba Hillel Silver, Zionist leader, absolving Mr. Dulles of the Lehman charge of bias.

Speaking before 900 local Republicans here tonight, Mr. Dewey said:

"The present world crisis calls for greatness in government and requires the election of Mr. Dulles to the Senate.

"His opponent is a pleasant gentleman who, after some years of appropriate retirement, is now trying frantically for election. He is running for great office on speeches which sound twenty years old. He is also running on the familiar personal abuse of his opponent."

Mr. Dewey referred to the Lehman charge that Mr. Dulles had invoked latent forces of racial and religious bigotry in his campaign for re-election to the Senate for a one-year term. Mr. Lehman had also imputed bigotry to the Governor over the latter's appeal for Republicans, Democrats and mugwumps to join in "a holy crusade" to elect Mr. Dulles.

Turning to the international situation, Mr. Dewey noted the growing crisis in Yugoslavia resulting from Moscow's opposition to Marshal Tito.

"The rising crisis in Yugoslavia and the savage Russian attacks on Marshal Tito indicate that a new world crisis is upon us," the Governor said.

"The massing of Russian troops in the Balkan states has now been confirmed by our own Government. It is the old Hitler strategy of abuse; claims of persecution; then threats; and then the massing of troops.

"The Russians have worked it well in many countries, but apparently Yugoslavia is not going to be intimidated.

"Once again, we need to the very limit cool heads, great skill and great strength, both in the United States and in the United Nations.

"Foster Dulles has been in the middle of every such crisis in the last five years, and we have surmounted them all. His vast prestige and his lifetime of experience are needed in the Senate, and vry badly need in the service of our country.

"The people of New York State in their own self-interest and in the interest of surmounting crisis and winning the peace need Foster Dulles in the United States Senate more than ever befor."

Governor Dewey flew here today in a State Conservation Department amphibian, the "Goosy," after addressing a meeting in Queens last night. He left La Guardia field in the airplane flown by Chief Pilot Fred McLane of the Conservation Department at 1:50 P. M. and landed at Jamestown airport at 4:10 o'clock.

On arrival at Jamestown, Mr. Dewey inspected the Chautauqua muskelonge hatchery, described by the conservation officials as the world's largest. Scheduled to open early next year, the hatchery is being built with $266,000 of state funds. It will propagate about 40,000 muskelonge fingerlings annually to improve the catching of a fish that many anglers consider the king of fresh-water fish.

On his way to Dunkirk tonight, the Governor visited the Lakewood Fire Station to inspect a State Division of Safety Fire School. In a speech at the Shorewood Country Club in Dunkirk tonight, he asked Chautauqua country Republicans to get out and work for the election of Mr. Dulles.

DULLES AGAIN ASKS DEBATE ON BIGOTRY

He Renews Challenge in Letter Delivered at Lehman Home —Says Apology Is Due

In a letter to Herbert H. Lehman, delivered to his home at 820 Park Avenue, United States Senator John Foster Dulles, Republican candidate, renewed yesterday his challenge to his Democratic-Liberal opponent to debate the charge of bigotry he had raised against him.

Senator Dulles also challenged the former Governor to debate his denial that the American Labor party, the nomination of which he accepted as a candidate for Senator in 1946, was then Communist-controlled and dominated.

In his letter, Mr. Dulles enclosed a photostat of a "sample three-minute speech for sound truck" issued by the Independent Citizens Committee for the Election of Herbert H. Lehman for United States Senator.

Excerpt From Dulles Speech

This "sample speech" contained an excerpt from a speech by Mr. Dulles, in which he told an up-State audience that if they "could see the kind of people in New York City making up this bloc that is voting for my opponent," they all would be out on election day. It then charged that this constituted an open appeal to bigotry by Mr. Dulles.

Mr. Dulles, who has asserted that the foregoing remark applied only to Communists, wrote to Mr. Lehman that the "sample speech" instructed the Lehman supporters to accuse him of bigotry on every street corner of New York.

"I denounce that as a malicious slander," he wrote. "I say, to quote the very words of the suggested speech: 'A more open appeal to bigotry, prejudice and un-Americanism' is hard to imagine. If elections are to be run in this way, it is a sorry day for our country.

"On account of these charges, you have been publicly rebuked by such outstanding Americans as Bernard M. Baruch, Dr. Abba Hillel Silver, James N. Rosenberg and many others. Yet your political agents intensify their efforts to spread this venom at every street corner."

Satisfaction for Insults

Mr. Dulles declared that even in private life one who insults another is expected either to meet him face-to-face or withdraw the charge.

"One who aspires to be United States Senator has an even clearer duty," the letter continued. "I demand that you be man enough to meet me openly or apologize.

"No one who has racial or religious prejudices ought to hold public office. Also, no one ought to hold public office who injects that charge for partisan advantage.

"What are the facts? During this campaign, I have repeatedly warned against the danger of communism and have said that it would be a frightening thing if a bloc of Communist American Labor party voters became the balance of power in this state. Every press story of my remarks made clear that I was condemning the Communists in the American Labor party and no one else. Yet you, and now your committee, have isolated and twisted my words to insult the people of New York City who overwhelmingly feel as I do about this un-American bloc of Communist votes."

In repeating his challenge to a debate, Mr. Dulles said that both Mr. Lehman and he would be in this city during the closing week of the campaign and that Mr. Lehman on Oct. 17 had said that there was occasion to "clear the record" on the charges of bigotry and American Labor party support.

"I demand that you do this in the only way that can be effective, by meeting me man-to-man," Mr. Dulles' letter ended.

97921

אין נאָמען פון גערעכטיגקייט

וואַרפט אָפּ די פאַרלוימדונג אויף סענאַטאָר דזשאַהן פאָסטער דאַלעס!

דעמאָקראַטישע פּאָליטישענס פאַרשפּרייטען ליגנערישע פאַרלוימדונגען אויף דעם גרויסען אידען־פריינט און טשעמפּיאָן פון מדינת ישראל, סענאַטאָר דזשאהן פאָסטער דאַלעס.

דענקענדע און ערליכע אידישע בירגער דאַרפען אָפּוואַרפען מיט פאַראַכטונג אַזעלכע אומטאָלעראַנטע און מיאוס׳ע מעטאָדען.

בערנאַרד באַרוך

דער וועלט באַרימטער אידישער שטאַאטסמאַן און פריינט פון פּרעזידענט ווילסאָן און פּרעזידענט רוזוועלט זאָגט:

„קיינער וועלכער קען דזשאהן פאָסטער דאַלעס אזוי ווי איך, פאר איבער דרייסיג יאָהר, קען ניט גלויבען, אז ער איז שולדיג אין אומטאָלעראַנץ און פאראורטייל געגען וועלכע עס איז ראַסע, קאָליר אָדער גלויבען.״

נאַטאַניעל ל. גאָלדסטיין

אַטוירני דזשענעראַל פון ניו יאָרק, מיטגליד פון דער עקזעקוטיווע פון דער אמעריקאַנער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע און פון באָארד אָוו דירעקטאָרס פון דער ישיבה אוניווערסיטי, האָט געזאָגט:

„סענאַטאָר דזשאהן פאָסטער דאַלעס האָט א גלענצענדען רעקאָרד אלס א טשעמפּיאָן פון גערעכטיגקייט פאר אַלע פעלקער. ביי רעפּובליקאַנער קאָנווענשאָנס און אין דער יונייטעד ניישאָנס איז ער געווען א שטאַרקער פאַרטיידיגער פון מדינת ישראל. דאָס אידישע פאָלק איז אים שולדיג זעהר פיל פאר זיינע גרויסאַרטיגע אויפטוהונגען לטובת ישראל.

„די, וועלכע פאַרלוימדען סענאַטאָר דאַלעס אין אומטאָלעראַנץ, דאַרפען שאַרף פאַרדאַמט ווערען, ווייל עס איז אומגערעכט און אום־יושר׳דיג צו דער־לויבען אזוי צו באשמוצען דעם נאָמען פון אַזא גרויסען פריינט פון אונזער פאָלק, וועלכער האָט אונז געהאָלפען ווען מיר האָבען זיך גענייטיגט אין הילף.״

הערי טאַרטשינער

א פירענדע פּערזענליכקייט אין דער אמעריקאַנער ציוניסטישער אָר־גאַניזאַציע, פּרעזידענט פון ציוניסטישען דיסטריקט אין מאַנהעטען און געוועזענער ראַטגעבער פון דער אידישער אגענטור פאר ארץ ישראל, האָט פייערליך דערקלערט:

„סענאַטאָר דאַלעס האָט זיך אויסגעצייכענט מיט זיין גראַדען צוגאַנג צו די פּראָבלעמען פון גרינדען און שטאַרקען מדינת ישראל, ניט ווי אַנדערע אמעריקאַנער דיפּלאָמאַטען, וועלכע האָבען מאַניפעסטירט א מאָדנע וואַקלעניש אין ענדערונג פון מיינונגען בנוגע ישראל.

„סענאַטאָר דאַלעס האָט נאָכגעפאָלגט אויסגעהאַלטען זיין ליניע פון פריינטשאַפט פאר׳ן ציוניזם. זיין גרעסטער ביישטייער פאר דעם קיום פון דער יונגער מדינה איז געמאַכט געוואָרען ביי דער דזשענעראַל אסעמבלי פון דער יונייטעד ניישאָנס אין פּאַריז, אין הערבסט 1948, ווען די שונאי ציון האָבען פאַרזוכט צו שלאָגען קאַפּיטאַל פון דער געשאַפענער אַטמאָספערע נאָכ׳ן בערנאַדאָט מאָרד און דורכפירען דעם בערנאַדאָט פּלאַן, וואָס וואָלט אומ־געבראַכט דער אידישער מדינה.

„דזשאהן פאָסטער דאַלעס האָט זיך אָפּגעטרייסעלט פון דעם אינדאָרס־מענט וואָס די אדמיניסטרייציאָן האָט געגעבען דעם בערנאַדאָט פּלאַן. ער האָט זיך אָפּגעזאָגט צו באַטייליגען זיך אין די פאַרהאַנדלונגען פון דער אמעריקאַנער דעלעגאַציע, ווען זי האָט געוואָלט דורכפירען דעם בערנאַדאָט פּלאַן. ווען דער בערנאַדאָט פּלאַן איז אָפּגעוואָרפען געוואָרען און ער איז געוואָרען הייפּט פון דער דעלעגאַציע, האָט ער געהאָלפען פאַרזיכערען אנערקענונג פאר ישראל אין א רעזאָלוציע פון דער אסעמבלי.״

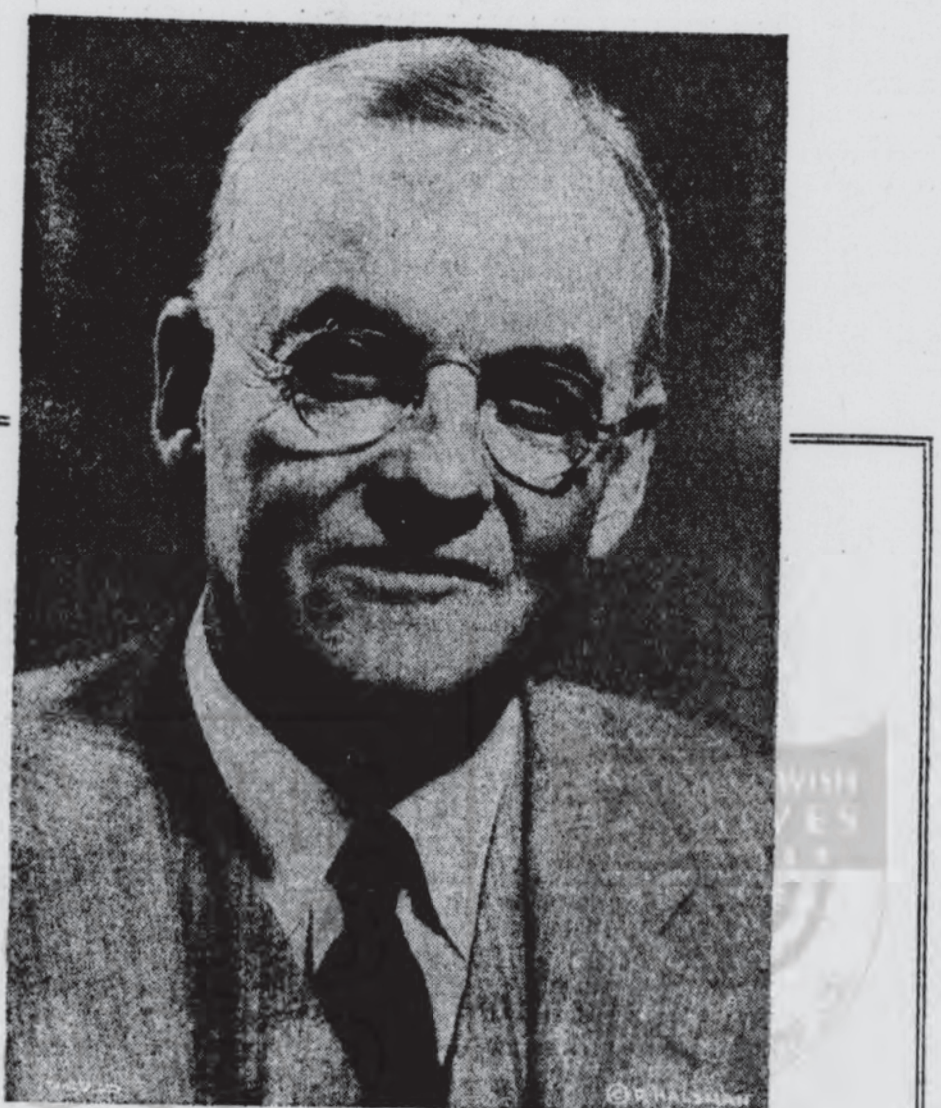

דזשאהן פאָסטער דאַלעס

א רעקאָרד פון א טשעמפּיאָן פאר גערעכטיגקייט און פריינטשאַפט צום אידישען פאָלק

1. ער האָט דורכגעפירט א פּלענק אין דער רעפּובליקאַנער פּלאַטפאָרם אין 1944 צו גרינדען א אידישע מדינה אין ארץ ישראל.
2. ער האָט פאַרזיכערט די אידישע רעכט אויף ארץ ישראל אין טשאַרטער פון דער יונייטעד ניישאָנס אין 1945.
3. ער האָט געהאָלפען דורכפירען די רעזאָלוציע ביי דער יונייטעד ניישאָנס אסעמבלי אין 1947 צו גרינדען די אידישע מדינה.
4. ער האָט דורכגעפירט א פּלענק אין דער רעפּובליקאַנער פּלאַטפאָרם אין 1948 צו שטיצען מדינת ישראל.
5. ער האָט באַקעמפט דעם בערנאַדאָט פּלאַן און געזיכערט דעם נגב פאר ישראל ביי דער יונייטעד ניישאָנס אסעמבלי אין פּאַריז אין 1948.
6. ער האָט דורכגעפירט אין דער יונייטעד ניישאָנס אסעמבלי אין 1948 די רעזאָלוציע צו אנערקענען מדינת ישראל.
7. ער האָט געזיכערט דאָס אריינגעהמען פון מדינת ישראל אין יונייטעד ניישאָנס אין פריהלינג 1949.
8. ער האָט אויסגעקעמפט אין דעם טשאַרטער פון דער יונייטעד ניישאָנס א פּונקט צו פאַרזיכערען מענשען רעכט פאר מינדערהייטען, פאר אַלע ראַסען און רעליגיעס.
9. ער האָט איינגעווירקט ביי דער יונייטעד ניישאָנס די דזשענאָסייד רעזאָלוציע, וואָס דערקלערט אלס אינטערנאַציאָנאַלען פאַרברעכען די נאַצי־מאָרד־אידעאָלאָגיע געגען פעלקער און ראַסען.
10. ער האָט געקעמפט אין סענאַט און ביי דער אמעריקען באַר אסאָסיאיישאַן פאר דער ראַטיפיצירונג פון דער דזשענאָסייד רעזאָלוציע מצד יונייטעד סטייטס.
11. ער האָט געקעמפט אין סענאַט פאר א נייעם די־פּי ביל צו אויסברייטערען די עמי־גראַציע געזעצען און אריינלאָזען מעהר אידישע פליכטלינגען אין יונייטעד סטייטס.
12. ער האָט באַפרייט פון עלים איילאַנד און פאַרמיידט דאָס צוריקשיקען קיין אונגאַרן פון א צאָהל אידישע פליכטלינגען, דורך אריינברענגען אין סענאַט ספּעציעלע געזעצען צו דערלויבען זיי צו פאַרבלייבען אין יונייטעד סטייטס.

דר. אבא הלל סילווער

דער גרויסער ציון פירער, געוועזענער פּרעזידענט פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע און פון דער אמעריקאַנער סעקציע פון דער אידישער אגענטור פאר ארץ ישראל, האָט געשריבען פאָלגענדעס צו סענאַטאָר דאַלעס:

„איך זיט געוויס צייכענען די אייבגעהאַלטענסטע און הילפסבאַרייטעסטע שטיצער פון דער גרינדונג פון מדינת ישראל און איך בין איבעראַשט וואָס באשולדיגונגען פון אומטאָלעראַנץ ווערען געמאַכט געגען אייך אין די היץ פון דעם איצטיגען קאַמפּיין.

„עס זיינען געווען צייטען ווען איך האָב זיך געווענדט צו אייך מעהרערע מאָל׳ אין די קריטישע יאָהרען פון אונזער געראַנגעל, פאר ראַט און שטיצע און איר האָט אונז קיינמאָל ניט ענטוישט.

„אייער אויפריכטיגע און פריינדליכע פאַרשטענדעניש פון אונזער באַ־וועגונג האָט פאר אונז דערוואָרבען א סך פריינט אין אייער אייגענער פּאַרטיי און אייער קלוגע שטאַאטסמאַנשאַפט איז געווען פון ענטשיידענער באַדייטונג פאר אונז אין די אסעמבליס פון דער יונייטעד ניישאָנס דאָ אין ניו יאָרק און אין פּאַריז, ווען עס האָט זיך געהאַנדעלט וועגען קריטישע אישיוס אין שייכות מיט דער גרינדונג פון מדינת ישראל און אירע לעגיטימע רעכטען.

„איך האָף, אז די בירגער פון ניו יאָרק וועלען נעמען אין אכט בלויז די אמת׳ע אישיוס פון דעם וואַהל קאַמפּיין פאר סענאַטאָר און וועלען אָפּוואַרפען אַלע אומווירדיגע און אומבאַרעכטיגטע אַפּילס צו ראַסען און רעליגיעזע פאַראורטיילען. מיט פריינטשאַפט, אייער, אבא הלל סילווער.״

ראַדזשער וו. שטראַוס

פּראָמינענטער אידישער כלל־טוער, וויס־פּרעזידענט פון טעמפּעל עמנואל, טראַסטי פון אידישען אוניווערזיטעט אין ירושלים און קאָ־טשערמאַן פון דער גדזויל באוועגונג צווישען אידען און קריסטען, האָט דערקלערט פאָלגענדעס:

„איך האָב געאַרבייט זעהר נאָהענט מיט סענאַטאָר דאַלעס פאר די לעצטע 15 יאָהר פאר א בעסערע פאַרשטענדעניש צווישען די פעלקער פון אמעריקע. ער האָט תמיד געקעמפט פאר פרייהייט און גערעכטיגקייט. אין 1943 האָט ער באַוואויגען דעם פעדעראַל קאַונסיל פון טשוירטשעס און אַנדערע רעליגיעזע קערפּערשאַפטען צו פאַרעפנטליכען א דעקלאַראַציע, אונטער דעם אויפשריפט פון קאַטוילישע און פּראָטעסטאַנטישע גייסטליכע און ראַביים, „א פּעטערן פאר פרידען״, אַפּעלירענדיג פאר דער פאַרזיכערונג פון מענשען רעכט. אלס הייפּט פון דער י. עס. דעלעגאַציע אין פּאַריז, האָט ער דערפאָלגרייך אויסגעקעמפט א דעקלאַראַציע פאר מענשען רעכט און אן אינטערנאַציאָנאַלען פאַרבאָט פון דזשענאָסייד. דזשאהן פאָסטער דאַלעס פאַרקערפּערט אין זיין לעבען די הויכע אידעאַלען פון די, וועלכע גלויבען אין דער פאַרברידערונג פון אַלע מענשען.״

שטימט פאר

דזשאַהן פאָסטער

דאַלעס

רעפּובליקאַנער קאַנדידאַט פאר סענאַטאָר

שטימט רייהע אי־A

די ערשטע שורה אויף דער וואָטינג מאַשין

<u>ווער איז מעהר באַגלויבט ביי אייך: די דעמאָקראַטישע פּאָליטישענס אָדער די איבענדערמאָנטע וועלט באַריהמטע אידישע פיהרער?!</u>

<u>וואַרפט אָפּ דעם בלבול אויף איינעם פון די חסידי אומות העולם!</u>

<u>ווייזט אמעריקע און דער וועלט, אז אידען האַלטען פון גערעכטיגקייט און לאָזען זיך ניט פאַרפיהרען פון פאַרלוימדער און העצער.</u>

<u>שטימט פאר דעם מוטיגען קעמפער פאר גערעכטיגקייט פאר׳ן אידישען פאָלק, פאר מדינת ישראל און פאר׳ן פרידען פון דער וועלט.</u>

די וואך אין אידישן לעבן

די ראסען־פראגע און סענאטארען־קאמפעין פון ניו יארק. — ראבאי אבא הלל סילווער'ס בריוו צו סענאטאר דאלעס. — וואס האט סענאטאר דאלעס געמיינט מיט זיין רעדע אין דזשענעסיא? — זיין רעדע אין קווינס. — די דערקלערונג פון דער אמעריקאנער רעגירונג וועגען איראק. — מאריס שווארצ'ס אויפפירונג פון „יאסעלע סאלאוועי" אין אידישען קונסט טעאטער.

פון ס. דינגאל

פאליטיק איז אן אלגעמיין אמעריקאנער, און ניט קיין אויסשליסליך אידישער, ענין. אויב איך פארנעם זיך היינט מיט דעם סענאטארען־קאמפעין פון ניו יארק אין מיין וועכענטליכען איבערבליק פון אידישען לעבען, איז עס דערפאר ווייל אינ'ם קאמפעין איז ארייגעשלעפט געווארען די אישו פון ראסע און רעליגיע גאנץ אומזיסט.

אפילו ראבאי אבא הלל סילווער איז ארייגעצויגען געווארען אין דעם סענאטארען־קאמפעין פון ניו יארק, כאטש — ווי ער אליין זאגט, — ער איז ניט קיין בירגער פון ניו יארק סטייט און קאן ניט שטימען פאר א סענאטאר פון ניו יארק.

ער איז בלויז גערופען געווארען אלס עדות מצד מר. דושאן פאסטער דאלעס, אז ער איז ניט קיין אנטי־סעמיט און פריידיגט ניט קיין ראסען־האס.

פיל פרעגען, צי האט ראבאי סילווער געדארפט שרייבען אזא בריוו צו אים?

קיינער קאן ניט אויסזעצען עפעס קעגען ראבאי סילווער'ס בריוו, כאטש ער ווערט אויסגענוצט פון מר. דאלעס'עס פריינט צו העלפען אים אין די וואלען.

איך גלויב, אז עס איז געווען ראבאי סילווער'ס מאראלישע פליכט צו שיקן אזא בריוו.

ווען ראבאי סילווער איז געקומען צו מר. דאלעס'ען בעטען הילף פאר'ן ציוניזם און פאר ישראל, האט ער אים די הילף געגעבען.

איז יושר'דיג, אז ווען מר. דאלעס האט זיך גענויטיגט אין ראבאי סילווער'ס הילף, זאל ער אים קומען אנטקעגען.

אפילו פון א פראקטישען שטאנדפונקט האט ראבאי סילווער אנדערש ניט געקאנט האנדלען.

מר. דאלעס, צי ער וועט דערוויילט ווערן אלס סענאטאר אדער ניט, פארלאזט ניט די פאליטישע סצענע.

ראבאי סילווער, צי ער טראגט א ציוניסטישען אמט אדער ניט, פארלאזט ניט די ציוניסטישע ארענע.

ווען מר. סילווער וואלט זיך אפגעזאגט צו שרייבן זיין בריוו צו דאלעס'ן, און עס זאל אויסקומען, אז ראבאי סילווער זאל דארפען האבען מר. דאלעס'עס הילף פאר א אידישען ענין, וואלט מר. דאלעס מיט רעכט אים געקאנט פרעגען:

— וואו ביזטו געווען, ווען איך האב געדארפט א טובה פון דיר? . . .

.

צי האט ראבאי סילווער'ס בריוו באזייטיגט דעם פאקט, אז סענאטאר דאלעס האט זיך אין זיין קאמפעין באנוצט מיט מיטלען, וואס האבען געדארפט זיין נידעריגער פון זיין ווירדע, דאס איז אן אנדער פראגע.

עקס גאווערנאר לעהמאן און דושאן פאסטער דאלעס, ביידע קאנדידאטען, זיינען מיט קעפ העכער פון דעם דורכשניטליכען פראפעסיאנעלען פאליטישען. ביידע האבען גרויסע פארדינסטען אין פאליטיק און אין געזעלשאפטליכער ארבייט; פון ביידען האט מען געקאנט דערווארטען, אז זייער קאמפעין זאל געפירט ווערן אויף א גאנץ הויכען ניווא, דורך וועלכען די ווייל[ער] פון ניו יארק זאלען זיך באקענען מיט די גרעסטע און וויכטיגסטע נאציאנאלע און אינטערנאציאנאלע פראבלעמען, וואס שטייען פאר אמעריקע און פאר וועלכע דער סענאט מוז טראגן די גרעסטע פאראנטווארטליכקייט.

.

ווער האט ארייגעפירט אין דעם סענאט קאמפעין די „אישו" פון ראסע און רעליגיע?

עס איז אמת, אז עקס־גאווערנאר לעהמאן איז ארויסגעקומען מיט דער דאזיגער באשולדיגונג קעגען סענאטאר דאלעס, אבער מר. דאלעס האט אים געגעבען א גרונט פאר דער דאזיגער באשולדיגונג.

מר. דאלעס האט פאריגען מאנאט געהאלטען א רעדע אין א קליין שטעטעל פון ניו יארק סטייט, אין דזשענעסיא, וואו ער האט שארף קריטיקירט עקס־גאווערנאר לעהמאן, פארוואס ער האט אין א פריהערדיגען קאמפעין אנגענומען די שטיצע פון די קאמוניסטען.

אין יענער רעדע האט זיך מר. דאלעס אויסגעדריקט: **„ווען איר וואלט זען דעם סארט מענשען וואס שטעלען צוזאמען דעם בלאק, וואס שטימט פאר מיין קעגנער (לעהמאן); ווען איר וואלט געקאנט זען זייערע פנים'ער מיט אייערע אייגענע אויגען, ווייס איך, אז איר אלע, ביז צום לעצטען מאן און פרוי, וואלט ארויסגעקומען שטימען אין טאג פון די וואלן."**

דאס זיינען געווען דאלעס'עס ווערטער.

וואס האט ער געמיינט מיט זיי?

סענאטאר דאלעס זאגט, אז ער האט בלויז געמיינט די קאמוניסטען.

סענאטאר דאלעס ווייסט, אז עקס־גאווערנאר לעהמאן האט קיינמאל ניט אנגענומען די נאמינאציע פון די קאמוניסטען. ער האט אפען צוריקגעוויזען די שטיצע פון קאמוניסטען נאך אין 1938.

צי האט אבער מר. דאלעס אין זיין בארימטער רעדע אין דזשענעסיא געמיינט בלויז די קאמוניסטען, ווען ער האט גערעדט וועגען דעם „בלאק וואס שטימט פאר זיין געגנער", און איינגעלאדען די איינוואוינער פון דזשענעסיא אנצוקוקען „זייערע פנים'ער", דאס איז א פראגע.

מר. דאלעס איז א לאיער און ווייסט די באדייטונג פון ווערטער און זייערע אימפליקאציעס.

ער האט גענוצט ווערטער, וועלכע קאנען אויסגעטייטשט ווערען, אז זיי מיינען קאמוניסטען, און קאנען אויך אויסגעטייטשט ווערען, אז ער האט אין א שטעטעל וואו עס זיינען כמעט אינגאנצען קיין אידען ניטא, און רעדט צו זיי וועגען א „בלאק אין ניו יארק". וואו עס לעבען איבער צוויי מיליאן אידען און וועגען „פנים'ער וואס יעדער איינער פון זיי האט געדארפט אנקוקען", דארף ער ניט פאריבעל האבען, ווען ער רופט ארויס געגען זיך אזא פארדאכט.

און דעם דאזיגען פארדאכט קעגען זיך פון רייצען בירגער קעגען בירגער, האט מר. דאלעס אליין פארשטארקט פאריגען דינסטאג, ווען ער האט גערעדט אין קווינס.

ער האט גערעדט פאר א גרופע פרויען אין פארעסט הילס און זיי אויפגעפאדערט, אז זיי זאלען ארויסברייגען א גרויסע צאל שטימען קומענדיגען דינסטאג.

האט ער זיי געזאגט:

„איר ווייסט, אז קווינס איז איינע פון די געגענטען, וואו מיר דערווארטען א היפשע מאיאריטעט. מיר וועלען זי דארפען האבען, ווייל עס זיינען דא אנדערע געגענטען אין ניו יארק, וואו מיר ווייסען, אז מיר וועלען באקומען גאנץ ווייניג שטימען. דערווארטען מיר פון אייך, אז איר זאלט עס גוט מאכען" . . .

פארוואס זאל סענאטאר דאלעס אויסקלייבען דווקא קווינס פאר זיין פעסטונג, און פארוואס זאל ער דענקען, אז אין אנדערע טייקען פון שטאט וועט ער באקומען ווייניגער שטימען?

פארוואס זאל ער ניט האבען קיין צוטרוי צו די בירגער פון ניו יארק— פון אלע געגענטען אין ניו יארק, — אז זיי וועלען האבען געניג פאליטישען פארשטאנד צו שטימען פאר דעם קאנדידאט, וואס איז פאסיגער און פעהיגער פאר דעם אמט פון סענאטאר?

פארוואס זאל ער אויסטיילען די בירגער פון קווינס, אז זיי וועלען שטימען אנדערש, ווי די בירגער פון די אנדערע געגענטען פון ניו יארק?

האט קווינס מער רעפובליקאנער ווי, לאמיר זאגען, די בראנקס?

אין די וואלען פאר מעיאר פון 1945 האט בראנקס געגעבען מר. דאלעס'עס פארטיי מער שטימען ווי קווינס. קווינס האט געגעבען די רעפובליקאנער 54,352 שטימען און בראנקס האט געגעבען די רעפובליקאנער 56,812 שטימען. נאך א גרעסערע צאל האט געגעבען ברוקלין און מאנהעטען.

אלזא, אויף וואס באזירט סענאטאר דאלעס זיין אפיל צו קווינס, אז זי זאל גוט מאכען די שטימען, וואס ער דערווארט צו פארלירען, אנדערשוואו אויב ניט אויפ'ן באזיס פון דעם, וואס קווינס האט די קלענסטע אידישע באפעלקערונג, ווייניגער פון ברוקלין, מאנהעטען און בראנקס?

.

ניט פון קיין העכערער מדרגה איז א צווייטער „סטאנט" פון סענאטאר דאלעס'עס קאמפעין, זיין רופען עקס־גאווערנאר לעהמאן צו דעבאטירען מיט אים די פראגע פון דיסקרימינאציע (ביגאטרי) און פראגעס פון אינטערנאציאנאלער פאליטיק.

גאווערנאר לעהמאן האט וועגען פארשידענע פראגעס זיך ארויסגעזאגט אזוי קלאר און אפען, אז ער האט אפילו געגעבען זיין געגנער מאטעריאל צו אטאקירען אים פאר זיין שטעלונג צו פעדעראלער הילף פאר דערציהונג, פאר פאלקס־מעדיצין און פאר אנדערע פאליסים פון דער טרומאן אדמיניסטראציע.

.

פארוואס וויל סענאטאר דאלעס א דעבאטע מיט עקס גאווערנאר לעהמאן.

ווייל ער איז זיכער, אז ער וועט זי געווינען.

אבער וואס וועט עס באוויזען?

עס וועט בלויז באשטעטיגען דעם פאקט, וואס אלע ווייסען, אז סענאטאר דאלעס האט פארבראכט צענדליגער יארען אין לעגאלע ארגומענטען און אין דעבאטען מיט גרויסע לאיערס, וואו דאס שפיל מיט ווערטער און די שפיציקייט פון ארגומענט געווינט אדער פארלירט א פראצעס.

עקס גאווערנאר לעהמאן האט פארבראכט צענדליגער יארען אין זיין אדמיניסטראטיווען קאבינעט, ארגומענטירענדיג אפט מיט זיך אליין וועגען דער נייטיגקייט פון פארגרעסערען אדער פארקלענערען א סומע אין סטייט בודזשעט, און אין באשליסען צי וועט א ביל זיין ניצליך אדער שעדליך, אויב ער וועט ווערען א געזעץ.

איינער איז א לאיער.

דער צווייטער א שטאטסמאן.

זיי זיינען ניט קיין גלייכע פאר אין א דעבאטע.

.

ווען מען הערט אבער סענאטאר דאלעס'ען רעדענדיג וועגען געזעצען, דאמאלס זעט מען, אז ער איז א היפש ביסל הינטערשטעליג אדער אין פראקטישער פאליטיק, אדער אין אויפריכטיגקייט מיט זיינע צוהערער.

מר. דאלעס איז היינטיגע וואך ארויסגעקומען מיט א שארפער אטאקע געגען דעם צוואנציג פראצענט שטייער אויף צירונג און קאסמעטישע ארטיקלען און פארשפרעכט צו קעמפען פאר זייער אפשאפונג ווען ער וועט דערוויילט ווערן אלס סענאטאר.

סענאטאר דאלעס האט אבער געשטימט אין סענאט פאר אלע רעגירונגס־הוצאות, איינשליסענדיג די באוואפענונג פון אייראפע און דער פארגרעסערונג פון אונזער לופטפלאטע, מער ווי פרעזידענט טרומאן האט געפאדערט.

ווייסט דאך סענאטאר דאלעס, אז צו דעקען הוצאות מוז מען דאך פון ערגעץ האבען הכנסות, און אז מען שטימט פאר הוצאות מוזען דאך פון ערגעץ קומען הכנסות אויף צו דעקען זיי.

פון וואנען זאלען זיי קומען?

פון רעגירונגס־קרעדיט? פון בארגען געלט אויף צו דעקען די דעפיציטען?

סענאטאר דאלעס האט זיך ארויסגעזאגט קעגען דעפיציט־פינאנצען.

מוזען זיי דאך קומען פון שטייערן.

איז אויף וועמען זאל מען ארויפלייגען די שטייערן?

מר. דאלעס איז קעגען שטייערען אויף לוקסוס־ארטיקלען, ווייל דאס שטערט ביזנעס.

מיינט ער, אז די ארבייטער און מיטעל־קלאס בירגער קאנען צאלען נאך העכערע שטייערן ווי זיי צאלען ביז איצט?

.

מר. דאלעס רעדט וועגען רעגירונגס־עקאנאמיע.

אבער פופצען מיט א האלב ביליאן דאלאר פון אונזער בודזשעט גייט אויף באוואפענונג און אויף הוצאות, וואס זיינען פארבונדען מיט די פריערדיגע מלחמות, פינף און א האלב ביליאן דאלאר נעמען צו די מלחמה־וועטעראנען אין פארשידענע פארמען. מיר האבען ניט געהערט, אז ער זאל

(שלוס אויף דער ראמאן זייט)

(incomplete)

V. XXIII pt.3

BEN-GURION WARNS FOREIGN ZIONISTS

Assails Leaders Abroad Who Try to Sway Israeli Policy—Rabbi Silver Held Target

977921

Special to THE NEW YORK TIMES.

TEL AVIV, Israel, Nov. 6—Premier David Ben-Gurion warned foreign Zionists today against attempting to bring pressure on the Israeli Government through their control of Zionist funds or organizations. Mr. Ben-Gurion said that if these Zionists wanted to influence Israel's policy they should come to this country and share the responsibilities and privileges of citizenship.

Mr. Ben-Gurion was speaking at the convention of the Palestine Foundation Fund, financial instrument of the world Zionist movement. Listeners felt that his finger was pointed at Rabbi Abba Hillel Silver and other leaders of the Zionist Organization of America, who are in conflict with Israeli leaders over the functions and authority of the Zionist organization.

The issue will be threshed out finally at the World Zionist Congress, scheduled to be held in Jerusalem next year.

Before the State of Israel was created, the Zionist Organization was the supreme policy-making authority and the Jewish Agency for Palestine was its executive arm. Mr. Ben-Gurion then was chairman of the Jewish Agency Executive.

After the creation of the state, Mr. Ben-Gurion and other Israelis in the Jewish Agency entered the Provisional Government. Later they resigned from the Jewish Agency.

Ever since then, the division of authority between the Government and the Zionist Organization has been debated. Mr. Ben-Gurion said today that Israel would not tolerate a "state within a state or a government within a government."

Finance Minister Eliezer Kaplan told the meeting that the Palestine war had cost Israel $300,000,000. He said 75 per cent of the cost had been covered locally. Mr. Kaplan added that since April, 90 per cent of the security budget had been met out of Israel's own resources.

U. S. Zionists Deny Pressure

A spokesman for the Zionist Organization of America denied last night that the organization or its leaders had tried to exert pressure on Israeli officials in matters of Israeli internal policy. "We have no desire to interfere with or dictate to the Israeli Government on any matters relating to the internal affairs of Israel," he said.

The local Zionist official said there had been a controversy between American Zionists and representatives of the Jerusalem section of the Jewish Agency for Palestine concerning fund-raising methods in this country. He said Dr. Silver and other American leaders reported to have been criticized by Mr. Ben-Gurion had opposed alleged efforts by the Israeli delegates to dictate Zionist fund-raising policy in the United States.

N.Y. HERALD-TRIBUNE

NOV -7 1949

NEW YORK

World Zionists Told They Can't Dictate to Israel

Ben-Gurion Warns Donors Their Gifts Give Them No Voice in State Policy

By Kenneth Bilby

By Wireless to the Herald Tribune

Copyright, 1949, New York Herald Tribune Inc.

TEL AVIV, Nov. 6.—Prime Minister David Ben-Gurion provided tonight his own definition of the relationship of world Jewry to the new state of Israel. With it he coupled a warning that donation of funds to Israel does not give to any Zionist the right to apply pressure on the Israeli government or to attempt to direct its policies.

Addressing a convention here of the Keren Hayesod, an organization which equips new settlers, Mr. Ben-Gurian said every Zionist is entitled to oppose or criticize the Israeli government if it does not follow his beliefs. "But no Zionist," he said, "can direct the government of Israel along the path it shall follow unless he leaves the Diaspora (the world dispersion of the Jews), becomes a citizen of this country and assumes all the duties and rights of a citizen of this state."

"Any attempt to apply pressure on the government of Israel through funds or the Zionist organization is in direct contradiction to the new basic principle on which—from now on—the Zionist movement rests: the free, independent, sovereign state of Israel," he said.

Cites "Necessary Conclusions"

Mr. Ben-Gurion's remarks were obviously directed at those Zionists—both in Israel and abroad—who he said had not yet drawn "the necessary conclusions" from the historic event of Israeli statehood.

He said it was fallacious to believe that the establishment of the state meant the Zionist movement and Zionist funds were no longer needed. But a second fallacy, he added, was that "with the establishment of the state, the Zionist organization can continue its activities in Israel as if the state did not exist."

During the British mandate, Mr. Ben-Gurion explained, the Zionist organization, through the Jewish Agency, formed a state within a state. "But there can be no state within the state of Israel, no government within the government of Israel," he said.

Cites Immigrant Task

He conceded that the great task of bringing immigrants—which has brought Israel's population to or beyond the million mark—could not be accomplished without the aid of Jewish people everywhere/ He pointed out that only 10 per cent of the Jewish people now live in Israel and described the Zionist organization as "the national vanguard" in moving immigrants to Israel.

Yet, he said, it was the population of Israel, even before statehood, that had directed and guided the Zionist movement, and it is they who will shape the future of the country.

"The state of Israel now contains the sovereign force of pioneering and dynamci Zionism with its great potential and drive. The character of this force will be determined only by those who join it unconditionally and without reserve—by those who settle in this country and become citizens of this state."

Mr. Ben-Gurion's message reflected the irritation that many government officials here feel over foreign visitors who insist that things are being done incorrectly, but refuse to stay and help rectify them.

TEMPLE MEN WILL MARK 25 YEARS

PD-11-12-49

Rabbi Silver to Be Speaker at Banquet in Carter

Rounding out a quarter century of support of the Temple activities and cultivation of interfaith service to the Cleveland community, the Temple Men's Club will celebrate its silver anniversary in a banquet at Hotel Carter next Saturday night.

RABBI A. H. SILVER

Rabbi Abba Hillel Silver, spiritual leader of the Temple and the inspiring force in the club's history, will speak. Guests will include Gov. Frank J. Lausche, Mayor Thomas A. Burke and past presidents of the club.

From the first meeting of the club in 1924 when Newton D. Baker was the speaker, the organization has been successful in bringing individuals of local, stage, national and international repute to its community meetings.

Highlighting the annual programs were fellowship assemblies which brought together leaders in religion, industry, labor, education and politics. These symposiums, cutting across all religious, economic and political lines, have served to encourage good will and understanding among the various interest groups of the city.

Among those taking an active part in the 25th anniversary celebration next Saturday will be Sidney N. Weitz, president of the Temple, and Jack I. Schachter, president of the Men's Club. Morris Schaeffer will be the master of ceremonies. Dancing will conclude the anniversary banquet.

Reserve Sets Aside Week For Religion

PD 11-12-49

Observance of Religious Emphasis Week will open tomorrow on the campus of Western Reserve University.

Protestant students will attend daily services in Harkness Chapel and also participate in afternoon seminars in Haydn East Lounge.

Dr. Abba Hillel Silver in The Temple will address an all-university convocation in Amasa Stone Chapel on Wednesday.

Catholic students will attend a four-day mission centered in the theme "Catholic Faith and Catholic Action."

Mass at 10 a. m. tomorrow in St. Agnes Church will be followed with a communion breakfast. Services will be held at 7:45 nightly through Wednesday in the church. The Rev. Leonard Cowley of the University of Minnesota, national Newman Club chairman, will be in charge.

Students of the Jewish faith will meet at 4:15 p. m. daily in Hillel House to hear talks on the truths of Judaism.

AGREEMENT MADE ON ZIONIST FUND

$1,250,000 Is Allocated for Z. O. A. Projects in Israel—Step to Heal Breach Seen

The Zionist Organization of America announced yesterday an agreement with the Jewish Agency for Palestine and the World Confederation of Zionists providing for the allocation of $1,250,000 to be used for ZOA projects in Israel.

The announcement was made by Daniel Frisch, president of the organization, at a meeting of its national administrative council in the Waldorf-Astoria Hotel. The agreement, coupled with Mr. Frisch's virtual nomination of Dr. Abba Hillel Silver of Cleveland as head of the World Confederation of Zionists at its forthcoming congress, was regarded as an important move toward healing the breach in the Zionist movement that led to the resignation of Dr. Silver and Dr. Emanuel Neumann from the American section of the Jewish Agency earlier this year. Dr. Silver and Dr. Neumann are former presidents of the Zionist Organization.

Mr. Frisch told the 300 delegates that the agreement included the financing of the establishment of the first two organization colonies in Israel. He said the funds would also make possible the strengthening of the credit facilities and social services of the small business man in Israel.

Israel's Leaders Backed

As to the attitude of American Zionists toward Israel, Mr. Frisch said:

"We stand behind the duly elected Government of Israel. It is not for us as American citizens either to seek to influence its actions or to assume responsibility for its policies."

He stressed that American Jews were an integral part of the American community. In no way is their political allegiance, he said, affected by the emergence of the State of Israel.

"The American Jews owe their political allegiance to the Government of the United States, while citizens of Israel owe theirs to the Government of the State of Israel," Mr. Frisch asserted. He declared, however, that such a political separation did not imply any severance of the cultural, religious and sentimental bonds between the American Jewish community and Israel.

Mr. Frisch praised Dr. Silver for his work as a Zionist. He remarked the World Zionist Congress, scheduled to convene next summer in Jerusalem, was confronted with many important tasks. He said that under Dr. Silver's leadership the Zionist movement "will go from strength to strength, realizing the high hopes of World Zionism." Mr. Frisch, as well as Rudolph G. Sonneborn, chairman of the organization's administrative council, stressed the importance of meeting the needs of Jews overseas through the United Jewish Appeal. Such relief should take precedence of local Jewish communal need, they contended.

"The primacy of the United Jewish Appeal over all other funds was never more imperious than it is today, nor was the need greater to defend it against petty local interests," said Mr. Frisch. "However pressing any Jewish communal need anywhere may be, it cannot be compared at this moment in urgency with the need of caring for the hundreds of thousands now in Israel."

Mr. Sonneborn was critical of those Jews who, he said, imply that aid should be withdrawn from the needy overseas. He said that the Jewish community would reject self-disrespect and isolationism as the standards for Jewish life.

"It ill behooves the sons of immigrants to the United States who are themselves beneficiaries of the freedom and opportunity which this great country provided for them now to initiate a movement that would deprive other Jews of the same opportunity to find freedom and democracy in the State of Israel," he said.

He also was critical of the group of Jews in the United States who, he said, insisted that all energies and resources be concerned with fighting anti-Semitism in America. He asserted that anti-Semitism was weaker than ever before.

"To terrify the Jews of America with the bogey-man of anti-Semitism is both cowardly and, in my opinion, unavailing," he declared.

The council heard reports on the progress and activities of their respective efforts by Abraham Redelheim of Manhattan, national chairman of the membership committee; Jacob Lukashok of Westchester, chairman of the American Zionist Fund, and Harry Cohen of the Bronx, chairman of the National Shekel Committee.

דניאל פריש שלאָגט־פאָר, אַז ראַבאַי סילווער זאָל איבערנעמען פירערשאַפט פון וועלט־ציוניזם

The Day 11-14-49

וויכטיגער אָפּמאַך געשלאָסען צווישען אַגענטור און דער אמעריקאַנער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע. — 1,250,000 דאָלער ווערט איבערגעגעבען אין רשות פון דער „זי־אָ־איי" אויף צו בויען די ערשטע צוויי קאָלאָניעס אין ישראל.—500 באַטייליגן זיך אין דער זיצונג פון ציון־אַדמיניסטראַטיווען קאָונסיל אין וואַלדאָרף אַסטאָריע.

דניאל פריש, פרעזידענט פון דער אמעריקאַנער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע, האָט נעכטען דערקלערט, אַז דר. אבאַ הלל סילווער איז דער פאַסיגסטער מענש צו ווערען דער פירער פון דער ציוניסטישער וועלט־באַוועגונג. ער האָט אויך געמאָלדען, אַז עס איז געשלאָסען געוואָרען אַן אָפּמאַך צווישען דער אידישער אַגענטור און דער אַלגעמיינער ציוניסטישער קאָנפעדעראַציע, וואָס וועט שאַפען געשיכטע אין וועלט־ציוניזם.

לויט דעם דאָזיגען אָפּמאַך וועט די אמעריקאַנער ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע באַקומען די סומע פון 1,250,000 דאָלער פאַר קאָלאָניזאַטאָרישע און קאָנסטרוקטיווע פּראָיעקטען, וואָס וועלען אונטערגענומען ווערען אין משך פון דעם יאָר אונטער דער אויפזיכט פון דער היגער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע, און ספּעציעל פאַר דער פינאַנסירונג פון די צוויי ערשטע זי־אָ־עי קאָלאָניעס, וואָס וועלען געגרינדעט ווערען אין ישראל. די דאָזיגע צוויי קאָלאָניעס וועלען אויפגעשטעלט ווערען אויף לאַנד פון דעם אידישען נאַציאָנאַל־פאָנד אויף אַ שטח פון 6 טויזענט דונאַם אין אַ צענטראַלען פונקט פון לאַנד.

דניאל פריש האָט באַקאַנט געמאַכט וועגען דעם דאָזיגען אָפּמאַך אויף דער נעכטיגער זיצונג פון דעם ציוניסטישען אַדמיניסטראַטיווען קאָונסיל, וואָס איז פאָרגעקומען אַ גאַנצען טאָג אין וואַלדאָרף אַסטאָריע אונטער'ן פאָרזיץ פון מר. רודאָלף דזשיי. סאָנענבאָרן, טשערמאַן פון קאָונסיל, און אין וועלכען עס האָבען זיך באַטייליגט נאָענט צו 500 ציוניסטישע פירער פון לאַנד.

די פאַרהאַנדלונגען וועגען דעם אָפּמאַך האָט מר. פריש איבערגעגעבען, זיינען אָנגעגאַנגען פאַר אַ לענגערער צייט, און ענדליך איז דער אָפּמאַך

ראַביי אַבאַ הלל סילווער

דערגרייכט געוואָרען. עס האָבען זיך אויף אים גע'חתמ'עט די פאַרשטייער פון די קערפּערשאַפטען: דר. נחום גאָלדמאַן — אין נאָמען פון דער אידישער אַגענטור; דר. ישראל גאָלדשטיין — אין נאָמען פון דער ציוניסטישער וועלט־קאָנפעדעראַציע, און דניאל פריש, וועלכער האָט פאַרטראָטען דעם צד פון דעם אָרגאַניזירטען ציוניזם — די אמעריקאַנער ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע.

אָפּשטעלענדיג זיך וועגען די מערערע פּרטים, וואָס זיינען מיט דעם אָפּמאַך פאַרבונדען און די קוועלען, פון וועלכע די געלטער וועלען קומען, האָט מר. פריש איבערגעגעבען פאָלגענדעס: די סומע פון 500 טויזענט דאָלער וועט צושטעלען די ציוניסטישע וועלט־קאָנפעדעראַציע פון די אַלגעמיינע ציוניסטען אין ישראל. די זי־אָ־עי וועט זיך באַנוצען מיט די דאָזיגע געלט אויף צו העלפען און פאַרשטאַרקען דעם מיטעל־קלאַס עלעמענט, וועלכען פריש רופט אָן „דער פאַרגעסענער מענש" אין ישראל; און די אַנדערע 750 טויזענט דאָלער וועט געבען די אידישע אַגענטור און וואָס וועט הויפּטזעכליך גיין פאַר דער שטיצע פון די צוויי געפּלאַנטע קאָלאָניעס אין לאַנד. אַן אויסגעצייכענטער און געקליבענער מענשען־מאַטעריאַל וועט באַזעצט ווערען אויף די קאָלאָניעס. דאָס הייסט, אַז צוויי־דריטעל פון די נייע פּיאָנערן, וואָס וועלען זיך באַזעצען אויף די דאָזיגע קאָלאָניעס, וועלען זיין אמעריקאַנער, און דאָס איבעריגע וועט זיין יונגעלייט פון ישראל גופא. אין צוזאַמענהאַנג מיט אָט דעם אָפּמאַך, וועלכער גיט דער אמעריקאַנער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע אַ נייע אָריענטאַציע און נייע פּלענער פון אַרבייט פאַר'ן יאָר 1950, וועט די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע באַלד צוטרעטען צו אַ פולער מאָביליזאַציע און רעגיסטראַציע איבער'ן לאַנד פון ציוניסטישע יוגענטליכע, וועלכע ווילען זיך אָנשליסען אין דעם קאָנסטרוקטיווען אמעריקאַנער חלוצ'יזם און וואָס ווילען זיך באַזעצען אויף די ערשטע צוויי קאָלאָניעס פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע אין אמעריקע. אַ רוף וועט אַרויסגעלאָזט ווערען צו דער אמעריקאַנער יוגענט צו קומען אין מאַסען און אָנטייל נעמען אַקטיוו אין דעם אויפבוי פון מדינת ישראל.

מר. פריש האָט אויך איבערגעגעבען, אַז כדי מעגליך צו מאַכען, אַז די ציוניסטישע וועלט־קאָנפעדעראַציע זאָל קענען געבען איר טייל פון 500 טויזענט דאָלער צו דער זי־אָ־עי, וואָס וועט גיין פאַר דער פינאַנסירונג פון דער ישראל־אַרבייט, האָט די אידישע אַגענטור פאַרגרעסערט די סומע צו דער קאָנפעדעראַציע פאַר'ן יאָר 1950 פון 750 טויזענט צו איין מיליאָן און הונדערט טויזענט דאָלער.

און כאָטש די סומע וואָס איז באַווילליגט געוואָרען דער אמעריקאַנער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע פאַר דער ישראל־אַרבייט, איז ווייט נישט גענוג אויף צו קענען דעקען דעם בודזשעט פון די פילע פּראָיעקטען, וואָס וועלען אונטערגענומען ווערן דורך דער אמעריקאַנער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע אין ישראל, האָט דאָך די אמעריקאַנער ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע אויפגעגעבען דעם פּלאַן פון פּראָקלאַמירען אַן אייגענעם קאַמפּיין לטובת איר ישראל אַרבייט, ווייל, האָט פריש אויסגערופען, דער קאַמפּיין פון דעם יונייטעד דזשואיש אַפּיל קומט צו אַלעמערשט. און איך גלויב, אַז ווען מיר וואָלטען אַרויס מיט אַן אייגענעם קאַמפּיין, וואָלטען מיר שאָדען געטאָן דעם יונייטעד דזשואיש אַפּיל. דאָ האָט פריש אָנגעוויזען אויף דעם גרויסען שאָדען, וואָס די באַזונדערע קלענערע און גרעסערע זאַמלונגס־פאָנדען טוען אָן פאַר ישראל. ער האָט אַפּעלירט, אַז די באַזונדערע פאָנדען זאָלען זיך אויפלייזען און זיך בעסער אָנשליסען אין דעם גרויסען פאָנד פון דעם אמעריקאַנער אידענטום, דער יונייטעד דזשואיש אַפּיל.

מר. פריש איז דערנאָך אַריבער צו אַ ריי אַנדערע וויכטיגע פּראָבלעמען, וואָס שטייען איצט פאַר פאַר דער ציוניסטישער וועלט־באַוועגונג און האָט זיך אָפּגעשטעלט באַזונדערס אויף דעם דערוואַרטעטען ציוניסטישען וועלט־קאָנגרעס, וואָס דאַרף פאָרקומען קומענדען יאָר אין ישראל. פון די הויפּט - פּראָבלעמען, וואָס וועלען שטיין אויף דער אַגענדע פון דעם קאָנגרעס, האָט מר. פריש געזאָגט, וועט זיין די זעלבסטשטענדיגע רעכט פון אַלע ציוניסטישע פּאַרטייען און אָרגאַניזאַציעס, וועלכע זיי אַלע צוזאַמען שאַפען די ציוניסטישע וועלט־באַוועגונג. די אמעריקאַנער ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע אין באַצוג צו דער פראַגע וועט פאָדערן, האָט מר. פריש געזאָגט, אַ פולשטענדיגע אויטאָנאָמיע פאַר אַלע טעריטאָריעלע ציון־פאַרטייען. איצט, נאָך מער ווי פריער, האָט פריש באַטאָנט די וויכטיגקייט און נויטווענדיגקייט פון אַ גרויסער און שטאַרקער ציוניסטישער וועלט־אָרגאַניזאַציע, וואָס זאָל העלפען באַשיצען און פאַרזיכערן די צוקונפט פון דער יונגער אידישער מדינה. און איך וויל זאָגען, האָט מר. פריש אויסגערופען, אַז די איינציגע און פּאַסיגסטע פּערזאָן אין דער איצטיגער צייט איבערצונעמען די לייטונג פון דער ציוניסטישער וועלט־באַוועגונג איז דר. אבאַ הלל סילווער. איך בין פולשטענדיג איבערצייגט, האָט מר. פריש ווייטער געזאָגט, אַז אויב סילווער וועט איבערנעמען די פירערשאַפט פון דער ציוניסטישער וועלט - אָרגאַניזאַציע, וועט דער גאַנצער גלות־ציוניזם באַקומען אַ פיל אַנדערן פּרצוף, די וועלט־אָרגאַניזאַציע וועט געשטאַרקט ווערען און עס וועט במילא זיין אַ ברכה סיי פאַר ישראל און סיי פאַר'ן וועלט־אידענטום.

פריש האָט זיך אויך אַרויסגעזאָגט קעגען דעם סיסטעם פון וויילען דעלעגאַטען צום ציון־קאָנגרעס, ווייל דאָס קאָן ברענגען פיל שאָדען צום גאַנצען ציוניזם, און האָט פאָרגעשלאָגען, אַז די אַלע פּאַרטייען זאָלען קומען צו אַ פאַרשטענדיגונג און צוזאַמען שיקען דעלעגאַטען, כדי אויסצומיידען קאַמפּן און רייסערייען.

דער ציון־פרעזידענט האָט אויך איבערגעגעבען, אַז דאָס ציון־הויז, וואָס גייט באַלד אויפגעשטעלט ווערען אין תל־אביב און וואָס וועט ברענגען אַ נעענטערע פאַרשטענדעניש צווישען אמעריקאַנער טוריסטען, ציוניסטען און ביזנעסלייט, וואָס וועלען קומען אויף אַ באַזוך קיין ישראל און וועלען מיט דער הילף פון דעם ציון־הויז איינשטעלען מער ברידערליכע באַציאונגען צווישען אמעריקאַנער אידען און ישראל.

פריש האָט ווידעראַמאָל איבערגע־חזר'ט זיין רוף פאַר דער רעאָרגאַניזירונג פון דעם אידישען קהלה־לעבען אין אמעריקע, און דערמיט האָט ער געמיינט, הויפּטזעכליך די קאָמיוניטי־קאָונסילס און די וועלפעיר־פאָנדס, אין וועמעס הענט פון יחידים עס ליגט דער גאַנצער כלל ישראל פון אמעריקע. פריש פאָדערט, אַז די יסודות, אויף וועלכע דער קאָמיוניטי־קאָונסיל אין אמעריקע שטייט, זאָל אויפס'ניי איבערגעבויט ווערען, ווייל אויב ניט, איז דאָ, חס וחלילה, אַ סכנה פאַר'ן קיום און המשך פון דעם אמעריקאַנער אידענטום.

אין זיין לענגערער רעדע, וואָס דער ציון־פרעזידענט האָט געהאַלטען, האָט ער אויך אונטערשטראָכען די וויכטיגקייט פון אידישער דערציאונג צווישען דעם יונגען דור.

עס האָט אויך גערעדט דר. ישראל גאָלדשטיין, פרעזידענט פון דער ציוניסטישער וועלט־קאָנפעדעראַציע און געוועזענער טרעזשורער פון דער אידישער אַגענטור.

World Zionists Pay Honor to Dr. Silver

News 11-15-49

Cleveland will be gratified to hear that, in the effort to heal the disturbing breach within ranks of the Zionist Organization of America, additional honors are in store for Dr. Abba Hillel Silver, rabbi of The Temple. His selection as president of the World Zionist Congress in Jerusalem next summer, is now said to be virtually assured.

This is fitting recognition of Dr. Silver's valiant labors in behalf of Zionism and the establishment of Israel, in which he played so prominent a part.

SILVER SPEAKS TODAY

Rabbi Abba Hillel Silver of the Temple will speak on "Thanksgiving in a Troubled World" at 11 a. m. today at an all-university convocation at Western Reserve University. The service, in Amasa Stone Chapel, is a part of Reserve's Religious Emphasis Week observance and will replace the university's regular Thanksgiving convocation. PD 11-16-49

The Day

דער טאָג

THE NATIONAL JEWISH DAILY

Published every day by The Day Publishing Co., Inc.
MORRIS WEINBERG, President and Publisher
MAURICE BROOKS, Treasurer and General Manager
GOODWIN WEINBERG, Secretary
Address: 183 East Broadway, New York 2, N. Y.
Telephone: ORchard 4—3300
Entered as second class mail matter at the New York, N. Y., Post Office

SUBSCRIPTION (Paid in Advance)

East & Middle West to Mississippi River & South to Texas		Texas, West of Mississippi River, Pacific Coast, Mexco, Cuba	
1 Year	$16.00	1 Year	$17.00
6 Months	8.25	6 Months	8.75
3 Months	4.25	3 Months	4.50
1 Month	1.60	1 Month	1.75
South America, Manhattan and Bronx		**Canada**	
1 Year	$18.00	1 Year	$17.00
6 Months	9:50	6 Months	8.75
3 Months	5.00	3 Months	4.50
1 Month	1.75	1 Month	1.75

Europe

1 Year	$21.00
6 Months	11.00
3 Months	6.00

ALLIED PRINTING TRADES UNION LABEL COUNCIL NEW YORK 323

Wednesday, November 16, 1949 Vol. XXXV No. 12,710

ראַבי הלל סילווער אַלס דער פירער פון וועלט-ציוניזם

דער ערשטער רוף צו דר. אבא הלל סילווער, אַז ער זאָל זיך אַוועקשטעלען אין שפּיץ פון וועלט-ציוניזם, איז געקומען אויף דער קאָנפערענץ פון דעם אַדמיניסטראַטיווען קאָמיטעט פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע אין אַמעריקע לעצטען זונטאָג אָוונט.

דער דאָזיגער רוף איז ניט געקומען אומדערוואַרט. די וואָס זיינען באַקאַנט מיט דער לאַגע אין וועלט-ציוניזם און זיינען באַזאָרגט וועגען דער צוקונפט פון דער ציוניסטישער באַוועגונג האָבען געהאָפט, אַז דער דאָזיגער רוף וועט דערהערט ווערען אַזוי גיך ווי נאָר מעגליך.

עס איז ניט קיין סוד, אַז די ציוניסטישע באַוועגונג מאַכט דורך היינטיגען טאָג אַ קריזיס. דער דאָזיגער קריזיס איז אַ נאַטירליכער און מען האָט זיך געדאַרפט אויף אים ריכטען. נישט מער, וואָס די ציוניסטישע פירערשאַפט איז ניט געווען צוגעגרייט ווי געהעריג כדי צו באַגעגענען דעם דאָזיגען קריזיס און רעאַגירען אויף אים אין איינקלאַנג מיט דער נייער לאַגע, וואָס עס איז געשאַפען געוואָרען פון דעם מאָמענט וואָס עס איז פּראָקלאַמירט געוואָרען אַ אידישע מדינה.

מען האָט געדאַרפט פאַראויסזען, אַז מיט דער שאַפונג פון מדינת ישראל וועט די ציוניסטישע באַוועגונג מוזען בייטען איר פריערדיגען קורס און פאַרנעמען זיך אויף נייע וועגען. מען האָט אויך געדאַרפט דערוואַרטען, אַז אַ היפּשער טייל פון די פונקציעס, וואָס זיינען פריער דערפילט געוואָרען פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע, וועלען דאַרפען איבערגיין צו דער ישראל-רעגירונג. עס איז אָבער געווען צו ווינציג צייט אויף אויסקריסטאַליזירען און באַשטימען די באַציאונגען צווישען דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע און דער ישראל-רעגירונג, און דאָס האָט געמוזט פירען צו מיספאַרשטענדענישען, וואָס האָבען פון צייט צו צייט אָנגענומען דעם כאַראַקטער פון שאַרפע רייבונגען.

עס זיינען אויך געווען אַזעלכע, וואָס זיינען געווען מיט דער מיינונג, אַז מיט דער שאַפונג פון מדינת ישראל האָט די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע פאַרענדיגט איר מיסיע און האָט מער ניט קיין עקזיסטענץ-באַרעכטיגונג. די וואָס זיינען ניט געגאַנגען אַזוי ווייט האָבען דערקלערט, אַז אויב די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע זאָל ווייטער פונקציאָנירען דאַרף מען אונטערשערען אירע פליגעל און רעדוצירען זי צו אַ זאַמלונגס-אַגענטור פון פאָנדען און ניט מער. די דאָזיגע מיינונג איז אַרויסגעזאָגט געוואָרען פון איינעם פון די גאַר וויכטיגע פאַרשטייער פון דער ישראל-רעגירונג אויף איינער פון די ציוניסטישע קאָנפערענצען דאָ אין אַמעריקע.

דאָס מיינט אָבער ניט, אַז די איצטיגע ישראל-רעגירונג, ווי זי ווערט רעפּרעזענטירט פון דעם פּרעמיער-מיניסטער דוד בן-גוריון, טיילט דעם דאָזיגען שטאַנדפּונקט. אויף דער קאָנפערענץ פון דער „הסתדרות", וואָס איז אַנומלעטען פאָרגעקומען אין תל-אביב, האָט בן גוריון געהאַלטען אַ לענגערע רעדע, אין וועלכער ער האָט אָנגעוויזען, אַז די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע האָט נאָך פאַר זיך גרויסע אויפגאַבען און אַז עס איז פאַלש צו דענקען, אַז די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע האָט שוין פאַרענדיגט איר אַרבייט. בן גוריון האָט אין זיין רעדע אויך באַטאָנט, אַז מדינת ישראל דערוואַרט זעהר פיל פון דער ציוניסטישער וועלט-באַוועגונג און בויט שטאַרק אויף דער הילף וואָס די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע קאָן איר געבען.

די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע אין אַמעריקע, וואָס איז היינטיגען טאָג דער וויכטיגסטער כח אין וועלט-ציוניזם, איז געשטאַנען די גאַנצע צייט אויף דעם דאָזיגען שטאַנדפּונקט. די פירער פון אַמעריקאַנער ציוניזם האָבען ניט איין מאָל דערקלערט, אַז זיי באַטראַכטען די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע אַלס איינעם פון די גאָר וויכטיגסטע הילפס-אינסטרומענטען אין וועלכען די אידישע מדינה וועט זיך נויטיגען נאָך אַ לאַנגע צייט. די פירער פון אַמעריקאַנער ציוניזם האָבען געהאַט דערביי אין זינען ניט נאָר די פינאַנציעלע הילף, די פאָנדען וואָס ווערען דאָ געזאַמעלט פאַר דעם אויפבוי און דער אַנטוויקלונג פון מדינת ישראל, און אין וועמענס שאַפונג די אַמעריקאַנער ציוניסטען שפּילען אַ דאָמינירענדיגע ראָל, מען האָט אויך גענומען אין באַטראַכט די גרויסע פּאָליטישע הילף וואָס די אַמעריקאַנער ציוניסטישע באַוועגונג האָט געגעבען און וועט נאָך דאַרפען געבען מדינת ישראל.

אַלס ביישפּיל קאָן דינען דער איצטיגער קאַמף צו ראַטעווען ירושלים, אַז די הייליגע שטאָט זאָל ניט אָפּגעריסען ווערען פון דער אידישער מדינה. אויב עפּעס ווערט געטאָן אין דער דאָזיגער ריכטונג איז עס אַ דאַנק דער אַמעריקאַנער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע, וואָס וועקט די עפענטליכע מיינונג און נוצט אויס יעדען מעגליכען איינפלוס און דרוק אין וואַשינגטאָן, וואו עס געפינט זיך דער שליסעל צו דער לייזונג פון דעם ירושלים-פּראָבלעם. עס איז איבעריג דערביי צו דערמאָנען די קאָלאָסאַלע ראָל וואָס די אַמעריקאַנער ציוניסטישע באַוועגונג, אונטער דער לייטונג פון דר. עמנואל ניומאַן און ראַבי דר. הלל סילווער האָט געשפּילט אין דער צייט וואָס עס איז אָנגעגאַנגען דער קאַמף פאַר דער אָנערקענונג פון מדינת ישראל.

דער דאָזיגער קאַמף איז אָבער נאָך ווייט ניט קיין פאַרענדיגטער. מיר זעהען איצטער פאַר אונזערע אויגען ווי די שונאים פון ישראל רוען ניט און אַרבייטען מיט אַלע כחות אַריינצושטעכען אַ מעסער אין רוקען פון דער יונגער אידישער מדינה. אָט זיינען ערשט די טעג געקומען די פאַרשטייער פון די זיבען אַראַבישע מלוכות קיין וואַשינגטאָן צו צינדען די פייערן קעגען דער אידישער מלוכה און צו פּראָוואָצירען אָפען אויף אַ נייעם קריג. מען קאָן דערפאַר ניט וויסען וויפיל גרויסע אויפגאַבען עס ליגען נאָך פאַר דער ציוניסטישער באַוועגונג אין אַמעריקע און וואָס פאַר אַ קאַמף מיר וועלען דאָ נאָך דאַרפען פירען כדי צו באַשיצען די אידישע מדינה.

ווי געזאָגט, איז די אַמעריקאַנער ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע היינטיגען טאָג דער וויכטיגסטער כח אין וועלט-ציוניזם. עס איז דערפאַר גאַנץ נאַטירליך, אַז די פירער פון דער אַמעריקאַנער ציוניסטישער באַוועגונג זאָלען זיך ערנסט פאַרטראַכטען וועגען דעם ווער עס גייט זיין דער קומענדיגער פּרעזידענט פון דער אַלוועלטליכער ציוניסטישער פּאַרטיי. דער פּרעזידענט פון דער אַמעריקאַנער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע, דניאל פריש, האָט אַרויסגערוקט דעם נאָמען פון דער דינאַמישסטער פיגור, וואָס ניט נאָר די ציוניסטישע באַוועגונג דאָ אין לאַנד, נאָר דאָס גאַנצע אַמעריקאַנער אידענטום פאַרמאָגט היינטיגען טאָג, און דאָס איז — דר. הלל סילווער.

אַמעריקאַנער ציוניסטען און דאָס אַמעריקאַנער אידענטום בכלל וויסען ווער דר. הלל סילווער איז און ווי גרויס עס זיינען זיינע פאַרדינסטען פאַר דער דערגרייכונג פון אַ אידישער מדינה. דר. סילווער'ס אויפטריטען אין דער „יונייטעד ניישאָנס" געהערען צו די גרויסע היסטאָרישע מאָמענטען אין דער געשיכטע פון אונזער קאַמף פאַר דער אָנערקענונג פון די אידישע נאַציאָנאַלע רעכטען. דר. סילווער'ס לייטונג פון אַמעריקאַנער ציוניזם איז איינער פון די שענסטע קאַפּיטלעך אין דער געשיכטע פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע אין אַמעריקע. דר. סילווער איז אויך איינער פון די וויכטיגסטע פיגורען אין דער אַלוועלטליכער ציוניסטישער באַוועגונג. זיינע אויפטריטען ביי די ציוניסטישע קאָנגרעסען האָבען שטענדיג אַרויסגערופען דעם גרעסטען אויפזען. די ציוניסטען פון אַמעריקע און פון דער וועלט האָבען שטענדיג געזען אין אים אַ גאָט-געבענשטען פאָלקס-טריבון, אַ פירער מיט שוואונגיגער וויזיע, אַן עלעקטריזירענדיגע פּערזענליכקייט פון גרויס קראַפט און פאַרנעם.

עס איז דערפאַר זיכער, אַז די פאָדערונג, וואָס איז אַרויסגעשטעלט געוואָרען ביי דעם אַדמיניסטראַטיווען קאָמיטעט פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע אין אַמעריקע דעם זונטאָג, אַז דר. סילווער זאָל איבערנעמען די פירערשאַפט פון וועלט-ציוניזם, וועט געפינען אַ טיפען און פריידיגען אָפּקלאַנג אין אַלע ציוניסטישע קרייזען.

עס איז אויך זיכער, אַז אונטער דער פירערשאַפט פון דר. סילווער וועט די ציוניסטישע באַוועגונג אין אַמעריקע און אין דער גאַנצער וועלט אַנגעצונדען ווערען מיט נייַ לעבען און וועט ווידער דערפילען די גרויסע מיסיע וואָס די געשיכטע האָט פאַר איר אָנגעצייכענט.

Too-Active Age Is Deplored by Silver

PD 11-17-49

A capacity audience of students, faculty and staff of Western Reserve University assembled in Amasa Stone Chapel yesterday to hear Rabbi Abba Hillel Silver of the Temple address an all-school convocation on "Thanksgiving in a Troubled World."

"This age in which we live is full of activity, but, I am afraid, is possessed of little meaning," he said. "We travel very fast in our day and are eager to travel even faster. We can speak farther, see farther, hear farther almost every day."

"Let us in our daily lives learn to reach out for the meaning of things and live by the light of these meanings," he urged.

"The purpose of religion is to open our eyes to see through things into the heart of things and to infuse all knowledge with the glow of ethical purpose.

"Without the university, the church and synagogue are repositories of superstitions and their essential truth is marred and distorted by ignorance and fear. Without the church and synagogue, the university is a dynamo of power which may destroy mankind."

Also participating in the program were Dr. John Schoff Millis, president of the university; Rev. George Nostrand, university chaplain, and Rabbi Stephen Sheridan, director of the Hillel Foundation.

RESERVE CONVOCATION. Participating in Western Reserve University's all-school Thanksgiving convocation yesterday were (left to right) Rabbi Stephen Sherman of the Hillel Foundation, Rabbi A. H. Silver of the Temple, Rev. George Nostrand, university chaplain, and Dr. John Schoff Millis, Reserve president.

PD 11-17-49

Letters to

Ben-Gurion's Speech

Criticism Expressed of Dispatch as Conveying False Impression

TO THE EDITOR OF THE NEW YORK TIMES:

THE NEW YORK TIMES on Nov. 6 featured on the front page a news dispatch from Tel-Aviv with the sensational headlines: "Ben-Gurion Warns Foreign Zionists — Assails Leaders Abroad Who Try to Sway Israel Policy —Silver Held Target."

NOV 26 1949

The dispatch itself contained only one brief quotation from Ben-Gurion's speech, but your correspondent commented that "Listeners felt that his finger was pointed at Rabbi Abba Hillel Silver and other leaders of the Zionist Organization of America," and added the further comment that these American Zionists "are in conflict with Israel leaders over functions and authority of the Zionist Organization."

There has been no correction of this story and your readers are likely to remain with the false impression of a constant struggle between American Zionism and the Government of Israel. It is regrettable that your correspondent cabled such an interpretative and impressionistic account.

Other Versions

Other versions of that speech which have come to hand convey a considerably different impression. Not one of them suggests that Ben-Gurion was referring to Dr. Silver. It appears that Mr. Ben-Gurion cautioned against two erroneous views: First, that the creation of the state has disposed of the need for the Zionist movement; and, secondly, that the Zionist movement could continue to operate as formerly, prior to the establishment of the state.

The Jewish Telegraphic Agency dispatch does say that Ben-Gurion added that any attempt to pressure the Israel Government through Zionist funds or organizations "would be interpreted as a disavowal of the State of Israel." No one would dissent from these statements, although many are distressed that Mr. Ben-Gurion should have referred, however vaguely, to the idea of "pressuring" the Israel Government, and are mystified by this remark. Actually, there has been not a single instance of attempted pressure on Israel by any Zionist group in the United States or any other country. American Zioinists were the first to proclaim, immediately following the establishment of the State of Israel, that the conduct of its affairs must be left entirely to its own citizens. Dr. Silver, as the foremost figure in American Zionism, himself set the example of rigorous adherence to this principle.

Though it is not quite clear to whom the Prime Minister was referring, a clue may be found in the only direct quote in the dispatch of your correspondent, who reports Ben-Gurion as saying that Israel would not tolerate a "State within a State or a Government within a Government." This can only refer to an organization or body operating in Israel and so important and influential as to impinge upon the authority of the Government of Israel—most probably the Jewish Agency in Jerusalem, which continues to exercise highly important functions in the fields of immigration and colonization. Mr. Ben-Gurion's remarks evidently reflected certain friction which is natural and almost inevitable between some government departments and departments of the Jewish Agency. In view of the fact that Dr. Silver resigned from the Jewish Agency last February, it is astounding to find in THE TIMES such a sensational account of an attack by Israel's Prime Minister on the former chairman of the Jewish Agency.

Zionist Stand

It is pertinent to recall that at the meeting of the General Council of the World Zionist Organization last year it was the delegation of the Zionist Organization of America, led by Dr. Silver, that insisted upon clear-cut constitutional separation between the Government of Israel, representing the citizens of that country, on the one hand, and the Jewish Agency, representing the Zionists of the world, on the other hand. We maintained that: (a) The Jews of the world should not intervene in matters lying within the jurisdiction of the Government of Israel, and (b) that the leaders and Government of Israel should not intervene in matters which are the proper concern of local Jewish communities and Zionist groups the world over.

The controversy which took place last year had nothing to do with the particular questions touched upon by Mr. Ben-Gurion. That controversy arose in this country, over the conduct of fund-raising activities in the United States, and the unfortunate intervention of Israeli leaders in local administrative problems arising on the American scene. EMANUEL NEUMANN.

New York, Nov. 10, 1949.

SILVER TO REPORT TO CONGREGATION

PD 11-26-49

B'nai B'rith Joint Sabbath Planned Friday

Members of the Temple will spend their annual "evening with the rabbi" tomorrow night to hear Rabbi Abba Hillel Silver's informal report on topics of general interest to his congregation.

The meeting, sponsored by the Temple Alumni Association, will be held in Mahler Hall starting at 8:15. Mrs. Joan Terr Ronis, member of the alumni association and pianist, will play a selection of request numbers. Refreshments will follow Rabbi Silver's report and the meeting will conclude with a dance.

Rabbi Silver Tells Jews to Be Loyal to Own Countries

11-28-49

Jews of the World outside Israel owe undivided allegiance to their respective countries, Rabbi Abba Hillel Silver told members of the Temple Alumni Association in Mahler Hall last night. PD

Speaking at the association's annual "Night With the Rabbi," at which Dr. Silver presided at an informal discussion on general topics, he said: "Israel is the nonpolitical center of the Jewish world, a unifying and sustaining influence."

The majority of Jews still live outside of Palestine and should maintain the same attitude toward Israel as their forefathers, who regarded it as their spiritual center, Rabbi Silver asserted.

The alumni association, composed of Temple confirmants, is now in its 45th year and is one of the oldest Reformed temple youth organizations in the country.

Mrs. Joan Terr Ronis, association member and concert pianist, opened the program with piano selections which included a group of compositions by Chopin and others by Jewish composers, including Mendelssohn, Ravel, Gershwin and Copland.

NEWS —AND— VIEWS

The Day

The Miracle of Israel.
And the Role of American Jewry.
Wrapped in Wonder, Encased in the Unbelievable.
Dr. Silver's Generalship.

11-29-49

By DR. S. MARGOSHES

It has become banal to speak of miracles in connection with the resurrection of the State of Israel. Undoubtedly there were many wonders wrought in the course of the establishment and the defense of the Jewish State. Nobody can view that great period that began with the open struggle for Jewish statehood almost immediately following the end of the war, and culminating in the membership of the State of Israel in the United Nations after a bloody war in which the armies of seven states were met and defeated, without coming to the conclusion that great and invisible powers directed the destiny of Israel.

However, if the book of Israel's restoration is a story of miracles, the chapter dealing with American Jewry's part in the final phase of the struggle for Jewish statehood, is a special miracle wrapped in wonder and encased in the unbelievable. For here was a confluence of elements rarely seen in combination. Surely, nothing that has happened in the natural course of American Jewish history has prepared us for it.

To begin with, great and wondrous was the response of American public opinion to the valiant struggle waged for Jewish statehood. Rarely, if ever, was the American public as united on an issue as it was on the Jewish State. Newspapers which could never see eye to eye on any question under the sun agreed on the validity of the Jewish claim to Palestine. Clergymen, editors, labor leaders, congressmen, governors, presidents of universities and other leaders of public opinion in the United States, stood shoulder to shoulder on the Jewish right to their own national home. The dissenters, chiefly drawn from the ranks of the oil companies and the American missionaries and their college in Beirut, were few and weak as compared to the solid body of American supporters of Jewish statehood. America's solidarity on the great question of a Jewish state was as imposing as it was unique; it could only have a profound effect on the attitude of the Government which, weak and vacillating at first, proved strong and decisive on the last day, and one might almost say, in the last hours of the great stuggle, which culminated in the UN Resolution for a Jewish State.

The second, and by no means less wondrous a project, was the unity of the American Jewish community on the issue of the Jewish State. Never before were the five million Jews as united. Ordinarily torn in competing and conflicting groups, they stood together in the fight for the Jewish State. Organizations, with long assimilationist and anti-nationalist records, clasped hands with representatives of Zionist organizations, while Reform Temples vied with orthodox synagogues in their support of the Jewish State idea. Nothing in the long history of the Jewish community in the United States so manifested its unity and essential oneness of the diverse Jewish groups as their marching together towards one goal, the Jewish State.

And, perhaps, the greatest wonder of them all was the generalship that commanded this great army so miraculously deployed according to plan, taking up previously prepared positions and acting on orders. It was a generalship which, having sprung as if from nowhere, assumed command as if it had been designated for the task by a power which was not to be resisted or gainsayed. It was a generalship which grew in authority as it proceeded with its work from that memorable day in 1943, when, at the American Jewish Conference, it threw the gauntlet to the opponents of the Jewish State, to the never-to-be-forgotten moment when, on May 14, 1948, at the United Nations, it announced to the world the proclamation of the Jewish State. It was a generalship which slowly and painstakingly laid the groundwork for the attack which was finally to carry everything before it until the goal of the Jewish State had been attained. It was the generalship which, having galvanized into action all the forces in American public opinion, threw into the struggle the combined strength of the whole of American Jewry. It was the generalship which, marshalling all the forces at its command, knew how to sway the conventions of both political parties in the country, the Congress of the United States, and finally, the White House. It was an intrepid, tireless, courageous and an inspired generalship. And its soul was Abba Hillel Silver.

Just two years ago the great miracle broke on American soil when the call went forth from Lake Success for resurrection of the Jewish State. We are still under the impact of this miracle, and as in the case of all miracles, it will take years and years before its full significance will begin to dawn on us.

AIM TO SWAY ISRAEL DENIED BY DR. SILVER

The charge that American Zionists were trying to influence the Labor Government in Israel through donated funds was denounced as "false and mischievous" last night by Rabbi Abba Hillel Silver, former American chairman of the Jewish Agency for Palestine.

Dr. Silver declared that the Zionist Organization of America "has always insisted upon separation between the Government of Israel and the Jewish Agency of the world Zionist movement." He added that "we do not wish either to trespass upon the legitimate domain of the other."

An important leader of the conservative "general Zionists" party, Dr. Silver was a principal speaker at a dinner of 500 members and guests of the Manhattan region of the organization, at the Waldorf-Astoria Hotel. The dinner marked the second anniversary of the United Nations resolution recognizing the creation of the State of Israel.

Dr. Silver said that perhaps the time would come soon for all the contending Zionist factions outside Israel to amalgamate into a single organization of "friends of Israel."

Jacques Torczyner, president of the Manhattan region, was chairman at the dinner. Daniel Frisch, president, and Dr. Emanuel Neumann, former president of the ZOA, greeted the diners, who contributed $100 each to the local fund. Another speaker was Aubrey Eban, chief Israeli delegate to the United Nations.

DR. SILVER ASKS UNITY OF ZIONIST FACTIONS

NY Times 11-30-49

Perhaps the time will come soon for all the contending Zionist factions outside Israel to amalgamate into a single organization of "friends of Israel," Rabbi Abba Hillel Silver, former American chairman of the Jewish Agency for Palestine, suggested last night.

Dr. Silver, who is an important leader of the conservative "general Zionists" party, was a principal speaker at a dinner of 500 members and guests of the Manhattan Region, Zionist Organization of America, at the Waldorf-Astoria Hotel. The dinner marked the second anniversary of the United Nations resolution recognizing creation of the State of Israel.

Dr. Silver denied as "false and mischievous" the charge that American Zionists were trying to influence the Labor Government in Israel through donated funds.

"The ZOA has always insisted upon separation between the Government of Israel and the Jewish Agency of the world Zionist movement," he said. "We do not wish either to trespass upon the legitimate domain of the other."

Jacques Torczyner, president of the Manhattan Region, was chairman of the meeting. Daniel Frisch, president, and Dr. Emanuel Neumann, former president, of the ZOA, greeted the diners, who contributed $100 each to the local ZOA fund. Another speaker was Aubrey Eban, chief Israel delegate to the United Nations.

SILVER DENIES U.S. ZIONISTS INTERFERE IN ISRAEL POLICY; ASKS PRIORITY FOR ISRAEL NEEDS

NEW YORK, Nov. 29. (JTA) -- Zionists in this country and Israel "would do well" to drop the "fictitious issue" raised by charges that American Zionists "are attempting to pressure the Government of Israel through the control of funds," Dr. Abba Hillel Silver, former chairman of the American section of the Jewish Agency executive and the American Zionist Emergency Council, declared here tonight.

Dr. Silver spoke at a $100-a-plate dinner at which some 500 guests celebrated the second anniversary of the United Nations resolution of Nov. 29, 1947, establishing the state of Israel through the partition of Palestine. The dinner, at the Waldorf-Astoria Hotel, was sponsored by the Manhattan Region of the Zionist Organization of America.

"No one is trying to direct the policies of the Government of Israel," Dr. Silver stated, "unless the existence of separate Zionist parties in the United States and elsewhere with their inherited programs which antedated by far the establishment of the state, is in itself a form of interference. In that case all Zionist parties, left, right, and center, should be abolished."

The Zionist Organization of America, Dr. Silver, explained, has always insisted upon a decisive constitutional separation between the Government of Israel and the Jewish Agency of the World Zionist Movement. "We do not wish either to trespass upon the legitimate domain of the other," he said. "The principle of separation works both ways. We will not interfere in the policies of the Government of Israel and we do not wish the leaders of the Government of Israel to interfere in matters which are the exclusive concern of the American Jewish community and of the Zionist bodies in the United States."

Discusses Israel Situation and Jewish Needs in U.S.

Reviewing the situation in which Israel finds itself, particularly in relation to the possibility of another Arab war, Dr. Silver said: "Those who have reduced the concept of the rebuilding of Israel to the charity level, of bringing in so many of our homeless Jews and of disposing of them in Israel, and who are today clamoring that local charity needs should take precedence over these needs, simply do not grasp what is involved in the colossal, exacting and prolonged task of building a state and making it secure. It will be years before Israel, born in the agony of war and surrounded by irreconcilable enemies on all sides, will feel itself sufficiently strong and secure to be able to divert its energies completely to the enterprises of peace."

Turning to "Jewish self-haters of the stripe of the American Council for Judaism" who are "urging full stoppage of funds" for Israel, the veteran Zionist leader asked why it is wrong for Jews in this country to contribute their own money to the economy of Israel while it is proper for them to contribute as taxes through the Marshall Plan to the economy of a dozen foreign states. He pointed out that both the American people and government and the American Jews have contributed to persons fighting for freedom or who have been ravished by war or other disasters.

Among the other speakers at tonight's dinner were Dr. Emanuel Neumann, former president of the Z.O.A., Daniel Frisch, president of the Z.O.A., Jacques Torczyner, vice-chairman of the Z.O.A. National Administrative Council and president of the Z.O.A.'s Manhattan Region, and Israel delegate to the U.N. Aubrey S. Eban. (Mr. Eban had not yet spoken when the Bulletin went to press.)

Dr. Silver Hits Idea U. S. Jews Pressure Israel

NYHT 11-30-49

Terms Charge False Issue; Says Tel Aviv Must Not Interfere Here, Either

Dr. Abba Hillel Silver, of Cleveland, one of the most influential figures in World Zionism, flatly denied last night the American Zionists are attempting to exert any pressure on the government of Israel through control of funds given to the new state.

Dr. Silver spoke at a dinner marking the second anniversary of the United Nations Palestine partition resolution under the auspices of the Manhattan Region of the Zionist Organization of America at the Waldorf-Astoria.

Dr. Silver's statement appeared to be an answer to Prime Minister David Ben-Gurion, who in Tel Aviv on Nov. 6 warned that donation of funds to Israel does not give to any Zionist the right to apply pressure on the Israeli government or to attempt to direct its policies.

Calls it a False Issue

While calling for the dropping of the entire issue of alleged American-Zionist efforts to influence Israel, Dr. Silver asserted that American Jews do not want Israeli leaders to interfere in matters which are exclusively the concern of Americans.

Dr. Silver resigned in February as chairman of the American Section of the Jewish Agency for Palestine, world's top Zionist body, after a dispute with Henry Morgenthau jr., general chairman of the United Jewish Appeal. The Israeli government reportedly gave its behind-the-scenes support to Mr. Morgenthau.

"I should like to comment on a fictitious issue which has been blown up from time to time to the effect that American Zionists are attempting to pressure the government of Israel through the control of funds," Dr. Silver said. "In my considered judgment Zionists both here and in Israel would do well to drop this issue once and for all. It is a false issue and a mischievous one.

"Works Both Ways"

"No one is trying to direct the policies of the government of Israel, unless the existence of separate Zionist parties in the United States and elsewhere, with their inherited programs which antedate by far the establishment of the state, is in itself a form of interference. In that case, all Zionist parties, Left, Right and Center, should be abolished. Perhaps the time will soon come for their amalgamation into an all-embracing organization of friends of Israel.

"The Zionist Organization of America has always insisted upon a decisive constitutional separation between the government of Israel and the Jewish Agency of the World Zionist movement. We do not Wish either to trespass upon the legitimate domain of the other. The principle of separation works both ways. We will not interfere in the policies of the government of Israel, and we do not wish the leaders of the government of Israel to interfere in matters which are the exclusive concern of the American Jewish community and of the Zionist bodies in the United States."

Others who spoke included Aubrey Eban, chief Israeli delegate to the United Nations; Daniel Frisch, president of the Zionist Organization of America, and Jacques Torczyner, president of the Manhattan Region of the Z. O. A.

הרב סילווער אין בעגין־קאמיטעט

טויזנט פראמינענטע אמעריקאנער שטאאטסמענער, שריפטשטעלער און געזעלשאפטליכע פיהרער האבען זיך אנגעשלאסען אין קבלת פנים קאמיטעט פאר דעם גרויסען העלד, געוועזענעם הויפט קאמאנדיר פון אירגון צבאי לאומי, מנחם בעגין.

צווישען די פיהרענדע פערזענליכקייטען פון קאמיטעט געפינען זיך: הרב אליעזער סילווער, מיטגליד פון פרעזידיום פון אגודת הרבנים; סענאטאר עלבער טאמאס פון יוטא, וואדען מאגנוסאן פון וואשינגטאן, ארטור קעפער פון קענסעס, גאי מ. דזשילעט פון אייאווא, טעאדאר גרין פון רהאד איילאנד און הערבערט אקאנאר פון מערילאנד, ווי אויך די גאווערנארס דזשיימס דאף פון פענסילווייניע, ראברט בלאו פון אייאווא, מ. וואלגרין פון וואשינגטאן, דזשאן האל פון ארעגאן, דזשעים פאלסאן פון אלאבאמא, לעסטער האנט פון וויאמינג און פיל אנדערע פון א רייע שטאאטען.

הונדערטער מיטגלידער פון קאמיטעט און טויזענטער אנדערע וועלען באגעגענען מנחם בעגין, וועלכער האט עטליכע יאהר אנגעפירט מיט דער ארמיי, וועלכע האט געהאלפען ארויסטרייבען די ענגלישע אקופאנטען פון ארץ ישראל, ווען ער וועט אנקומען קומענדע וואך אויפ'ן לא גוואדיא לופט־פעלד.

„קענעדער אדלער"

„הבונים" האט געפייערט דעם זילבערנעם יובילעי

א גרויסער עולם פון אלע לאדזשען פון דעם ציוניסטישען ארדער „הבונים" האט זיך פארזאמעלט לעצטען מיטוואך אוונט אין האל פון דער ציון־ארגאניזאציע און אויף א פייערליכען אופן אנגעפאנגען א רייה פון שמחות לכבוד דעם 25־טען געבורטסטאג פון דעם ארדער „הבונים". מר. לעאן קרעסטאל ק. ס., אלס דער נאציאנאלער פרעזידענט און טשערמאן פון דעם אוונד האט זעהר קאלעגיאל און מיט פולער הארציגקייט באגריסט די פארזאמעלטע, און דאן געבעטען מר. שוויסבערג, ק. ס., איינעם פון די עקס־פרעזידענטען אויסצוטיילען סערטיפיקאטען צו די אלע גרינדער פון די „הבונים", וואס זענען געזעסען אויף דער פלאטפארם.

די דאזיגע צערעמאניע האט ארויסגערופען גרוים פרייד ביי די פארזאמעלטע, און בעיקר ביי די גרינדער אליין — וועלכע האבען דערלעבט צו פייערען דעם שעהנעם יום טוב נאך א פערטעל יאהרהונדערט.

עס איז אויסגעדריקט געווארען א דאנק צו דעם גייסטיגען שעפער פון די הבונים, הרב י. ל. זלאטניק, וועלכער געפינט זיך איצט אין סאוט־אפריקע און קלייבט זיך קירצליך אריבערצופאהרען קיין ישראל. ווען מען האט אויפגערופען מר. ב. פעלמוטער, איינעם פון די עלטסטע מיטגרינדער פון די „הבונים", האט ער זיך ניט געקענט קאנטראלירען, און געמאכט די ברכה „שהחינו" . . .

דער גאסט־רעדנער איז געווען מר. דניאל פריש פון ניו יארק, וויים־פרעזידענט פון דער אמעריקאנער ציון־ארגאניזאציע. מר. פריש האט געהאלטען א רעדע פאר א שעה צייט, און ארויסגעבראכט די הויפט עיקרים פון דעם ציוניזם, וועלכער זוכט איצט נייע פארמען און ווייטערע מעגליכקייטען, כדי צו באַרעכטיגען זיין עקזיסטענץ. מר. פריש האט דורכגעפלאכטען זיין רעדע מיט פארשידענע עפיזאדען און משעה'לאך, און אויך דערמאנט א רייה פאקטען פון זיין לעצטען באזוך אין ארץ ישראל, און דער עולם האט שטארק געלאכט און הנאה געהאט. מר. פריש האט אבער אויך ניט פארפעהלט אנצושלאגען א טאן פון קריטיק, זאגענדיג אז די אלגעמיינע ציוניסטען האבען ארויסגעוויזען אין די לעצטע יאהרען א היפשע קורצזיכטיגקייט.

מיר וואלטען היינט גאנץ אנדערש אויסגעזעהן, ווען מיר וואלטען אפגעהיט דעם ציוניזם אין דעם גייסט פון דר. הערצל, און פון זיינע נאכפאלגער, האט באמערקט מר. פריש, און דאפיי ארויסגעבראכט מעהרערע געדאנקען, וועלכע זענען פאקטיש די שיטה פון דר. אבא הלל סילווער, וועמעס „פלייסיגער" תלמיד ער איז . . . דער עולם האט מיט דער גרעסטער אויפמערקזאמקייט אויסגעהערט די רעדע פון מר. פריש, און ער איז שטארק באדאנקט געווארען פון מר. האראלד פרימאן, איינער פון די אקטיווסטע „הבונים" טוער.

דער אוונד איז געווען א גרויסער ערפאלג.

— מ. ג.

סילווער און איבאן רופען צו באנייען קאמף פאר זיכערהייט פון ישראל

JEWISH JOURNAL Dec 1 1949

א פייערדיגער רוף צום אמעריקאנער אידענטום, אויפצוגיי צו מאבילזירען אלע זיינע כוחות פאר דער פארטיידיגונג פון מדינת ישראל געגען איהרע באזינגטע שונאים, וואס גרייטען זיך צו א נייער מלחמה, איז געהערט געווארען אויף דעם באנקעט דינסטאג אוונט אין וואלדארף אסטאריא האטעל, וואס איז פאראנשטאלט געווארען פון דעם מאנהעטען ציוניסטישען רידזשאן לכבוד צווייטען יאהר־טאג פון דער יו־ען רעזאלוציע צו עטאבלירען דעם אידישען שטאט.

עטליכע הונדערט געסט פון די אנגעזעהענע ציוניסטישע עסקנים פון ניו יארק און אומגעגענט, האבען זיך באטייליגט אין דעם אוונט, צאלענדיג צו $100 א "פלעיט". די איינקונפט איז געגאנגען פאר'ן ציוניסטישען "עקשאן פאנד" פון מאנהעטען רידזשאן.

דער הויפט רעדנער אויף דעם אוונט איז געווען דער בארימטער ציוניסטישער פיהרער דר. אבא הלל סילווער. אין א בריליאנטענער רעדע, וואס האט ארומגענומען די גאנצע אידישע סצענע דא און אין ישראל, האט דר. סילווער שארף געווארענט געגען די טענדענצען, וואס האבען לעצטענס גענומען קומען צום אויסדרוק און געוויסע אידישע קרייזען אין אמעריקע זיך צו באפרייען פון די פאראנטווארטליכקייטען פאר די נויטען פון ישראל און זיך איינגאנצען אפגעבען מיט אייגענע, לאקאלע באדערפענישען.

די אידען, וואס נעמען איצט אזא שטעלונג, האט דר. סילווער געזאגט, באגהיופען פשוט נושט, וואס עס איז פארוויקעלט אין דער קאלאסאלער אויפגאבע פון בויען א שטאאט און מאכען זיכער זיין עקזיסטענץ. די ווארנונג פון ישראל פיהרער, אז די אראבישע לענדער גרייטען זיך צו באנייען די מלחמה, מוז גענומען ווערען זעהר ערנסט, און אמעריקאנער אידען מוזען ענדליך פארשטעהן, אז עס וועט נאך נעמען יאהרען ביז ישראל, ארומגערינגעלט מיט שונאים פון אלע זייטען, וועט זיין גענוג שטארק און זיכער צו קענען פארקידעווען זיין גאנ־

צע ענערגיע צו פריהענס אונטערנעמונגען.

דר. סילווער האט מיט זיין פארניכטענדיגען סארקאזם אויך באהאנדעלט די „שונאי־ציון'דיגע מאנעווערס פון דעם קאונסיל אוו דזשודאאיזם, און באזונדערס געגען דער נייער פארשטעהרין פון דעם געזינדעל, דאראטי טאמפסאן, וועלכע האלט אין איין זאגען די אמעריקאנער אידען נעגען

געבען פינאנציעלע שטיצע צו מדינת ישראל, אפשרעקענדיג זיי מיט דער סטראשידלע פון "טאפעלטער לאיאליטעט". דער רעדנער האט באצייכענט מיס טאמפסאן אלס א געוועזענע "קאסטבארע" פיגור אויף ציוניסטישע טריבונעס און ער האט ציטירט פון איהרע רעדעס מיט עטליכע יאהר צוריק, ווען זי האט דוקא שטארק פארטיידיגט די פארבינדונג פון אמעריקאנער אידען מיט ארץ ישראל.

אין פארלויף פון זיין רעדע, האט דר. סילווער באמערקט, אז ער האט פאר די לעצטע עטליכע חדשים זיך נישט עפענטליך באטייליגט אין ציוניסטישער ארבייט, ווייל ער האט זיך גענויטיגט אין א ביסעל אפרוה. איצט האבען מיינע חדשים פון אפרוה זיך געענדיגט, — האט ער געזאגט.

דאס איז פון דעם עולם גענומען געווארען ווי אן אנדייטונג, אז דר. סילווער איז איצט ווידער גרייט זיך אריינצואווארפען אין אקטיווער ציוניסטישער פיהרערשאפט.

אבא איבן, ישראל פארשטעהער ביי דער יו־ען, האט אין זיין רעדע אויך אנגעדייט אויף די געפאהרען פון די אראבישע מיליטערישע פארבארייטונגען, אבער ער האט פארענדיגט אין א טאן פון אפטימיזם, אז דער ירושלים קריזיס וועט געלייזט ווערען צו ישראל'ס צופרידענקייט און אז קיינע כוחות אין דער וועלט קענען מעהר ניט אונטערגראבען דעם קיום פון אידישען שטאאט.

V. XXIII pt. 3

Jewish News letter 12-2-49

Dr. Silver Comes Back

The significance of Dr. Abba Hillel Silver's speech on the occasion of the second anniversary of the UN partition decision, held at the Waldorf Astoria last Tuesday, was that it indicated a return of the famous Zionist leader to public life which he left after his resignation from the Jewish Agency last Summer. There had been rumors that Dr. Silver's retirement was to be permanent, or at least for a longer period. His own announcement that his 'rest' from public life had come to an end was the most important part of his long speech, and it can, therefore, be considered as an outline of his own future program and the program of American and World Zionism.

Dr. Silver in the first place reasserted the independence of American Zionism of Israeli influences and pressure. Bluntly replying to Ben-Gurion's most recent speech on the attempts of foreign Zionists to dictate policy in Israel, he told the Premier that American Zionists never aspired to dictate Israeli policy, but in return, he wanted the Israelis not to dictate policy to American Zionists. The second point emphasized in Dr. Silver's speech was an admonition to American Jews to stop clamoring for funds for their local social and educational needs, a thing which he seemed to consider as almost a "Chutzpa." The speaker appeared to be painfully surprised that there could be Jews, some of them even Rabbis, who could even think of their own needs in America while Israel had not yet come out of its crisis.

He reiterated his continued sharp antagonism to the present leadership of the UJA and put upon it squarely the blame for the decline in UJA collections this year which, he claimed, had reached only the ninety million dollar mark including all pledges, instead of the declared 250 millions. Nor has his language and hatred of his anti-Zionist opponents been tempered in the least by his six months retirement and contemplation. He attacked the American Council for Judaism with the usual ferocity which makes one doubt the legend that Jews are 'Children of mercy.' He castigated particularly Miss Dorothy Thompson for her recent speech warning against the continuation of Jewish nationalistic activities in the United States after the establishment of the State of Israel. Finally he came out with renewed vigor for a Halutzioth movement of American Jewish youth to Israel, although he tempered it with a statement that he did not favor a MASS emigration of Jewish youth to Israel, in obvious contra-distinction to Ben-Gurion and his immigration chief, Mr. Dobkin.

On the whole Dr. Silver's speech was a restatement of an old Zionist program of a period before the rise of Israel, and it differed only in language, not in content, from the program of Mr. Daniel Frisch who was present on the platform. It left an impression that the old leader, like so many of his followers, had not yet sufficiently realized that Zionism had entered a new era and that his followers had expected from him not only a return in person, but also a new program and new slogans to lead them out of the confusion into which the establishment of the new State had led them.

William Zukerman

The Israelite Press

WINNIPEG, MAN., FRIDAY, DECEMBER 2, 1949

SILVER ACTIVE AGAIN, BLASTS U.J.A. HEADS

ABBA HILLEL SILVER
. . . asks the same

Zionist Chief Back On Job, Banquet Told

NEW YORK—(YIVNO)—Rabbi Abba Hillel Silver returned to active participation in Zionist work this week—and immediately charged the present leadership of United Jewish Appeal with responsibility for the great decline in UJA fund campaign results this year.

The noted American Zionist leader, who resigned from the Jewish Agency executive earlier this year in a widely-publicized inner controversy, publicly announced his return to Zionist activities at a banquet in his honor marking the second anniversary of the UN partition resolution.

In a review of Zionist developments during the last six months, Rabbi Silver outlined his program and answered Israel Prime Minister's recent speech against foreign Zionist interference in the affairs of the Jewish state.

American Zionists never wanted to interfere with Israel, but they ask the same from Israeli leaders, he said.

Asserting that he favors an all-out effort to aid Israel in preference to local needs, Rabbi Silver charged the present UJA regime is responsible for the great decline in the fund which collected a little over $100 million this year.

The speaker rejected Dorothy Thompson's accusations of Zionist "double loyalty" and favored a limited Chalutziot movement from America to Israel.

Other speakers included UN representative Aubrey Eban; Daniel Frisch, president of Zionist Organization of America; Dr. Emanuel Neumann, ZOA past president; and Jacques Torczyner, president of Manhattan Zionist Region, which sponsored the banquet.

Rabbi Silver Is Next Church Night Speaker

At the Church Night Dinner Wednesday evening, Dec. 7, the speaker will be Rabbi Abba Hillel Silver of The Temple. He will speak on "The Significance of the New State of Israel."

Dr. Silver was trained in the University of Cincinnati and Hebrew Union College; and has received the degree of Litt.D. from Western Reserve University. Epworth Euclid

12-2-49

He opened his ministry in Cleveland at The Temple in 1917. He has had a long and distinguished service not only as the spiritual leader of his congregation, but throughout the world. It would take a long column to recite the relationships that he has sustained with the religious and cultural enterprises of the religious world. He has served as President of the Central Conference of American Rabbis, and as Executive Chairman of the American Zionist Movement.

Probably no member of the American Hebrew community has given more important and distinguished service in the creation of the new state of Israel.

He has served as University preacher at Harvard, Cornell, University of Chicago, Syracuse, Purdue, and New York. He was the Dudleian lecturer at Harvard University in 1940.

Dr. Silver has written many books, among them, "Messianic Speculations in Israel", "Democratic Impulse in Jewish History", "Religion in a Changing World", and "World Crisis and Jewish Survival."

SILVER IS DINNER SPEAKER

Rabbi Abba Hillel Silver, spiritual leader of the Temple, will be guest speaker at Epworth-Euclid Methodist Church for the church night dinner meeting Wednesday. Dr. Oscar Thomas Olson, minister of Epworth - Euclid Church, will be among those who will welcome Rabbi Silver. PD 12-3-49

Dr. Silver Receives Medal

Special to THE NEW YORK TIMES.

ALBANY, Dec. 4—Dr. Abba Hillel Silver, former president of the Zionist Organization of America, has been named recipient of the annual Cardozo Memorial Award of Tau Epsilon Rho law fraternity, according to an announcement here by State Supreme Court Justice Isadore Bookstein, supreme chancellor of the fraternity.

DEC 5 1949

Israel 'Existing' in Armed Truce, Silver Asserts

PD 12-8-49

The state of Israel today is still existing under a condition of armistice, Rabbi Abba Hillel Silver, spiritual leader of the Temple, said last night as guest speaker at the church night dinner of Epworth-Euclid Methodist Church.

Continuing the close association which has existed between the Temple and the Epworth-Euclid congregation for about half a century, Rabbi Silver "walked across the street from the Ansel Road temple to the Methodist church on E. 107th Street at Chester Avenue N. E. to give the family night group a capsule report on the Zionist movement.

Rabbi Silver, a leader in the establishment of the Jewish homeland in Palestine on May 14, 1948, said it would be a mistake to assume that many of the fundamental problems faced by the new state of Israel had been settled.

"Israel is existing under a condition of armed truce or armistice," he said. "At present there is confusion in the minds of certain people about the internationalization of Jerusalem and the internationalization of the holy places in Jerusalem.

"The state of Israel is prepared to join with the Arab state in favor of international supervision of the holy places in Jerusalem to insure that these are protected and that there may be free access to them. But the state of Israel is opposed to the internationalization of the new Jewish city that has been built in the suburban areas of Jerusalem in the last two generations."

Rabbi Silver was welcomed by one of the largest church night dinner groups of the year. Dr. Oscar Thomas Olson, minister, was chairman of the program.

Silver to Receive Cardozo Award

Dr. Abba Hillel Silver has been named recipient of the annual Cardozo Memorial Award of Tau Epsilon Rho law fraternity, according to an announcement by State Supreme Court Justice Isadore Bookstein, supreme chancellor of the fraternity. 12-13-49

The award is made annually by Tau Epsilon Rho law fraternity, an organization of 4,000 practising lawyers and law students, maintaining chapters in the leading law schools throughout the country.

Dr. Silver will receive the award at the fraternity convention banquet which will be held at the Plaza Hotel in New York City on December 29, 1949.

Soviet-Israel Relations Deteriorating Rapidly

By WILLIAM ZUKERMAN
(Jewish World News Service)

NEW YORK—The fact of a deterioration in Soviet-Israel relations (and by implication also in Russian-Jewish relations) can no longer be overlooked. Signs of deterioration have been accumulating for the last six months.

The most recent manifestation of this pattern came into prominence at Lake Success when the Soviet block joined the Arabs and Catholics (what a combination!) in the United Nations in a combined attack on Israel's position against the complete internationalization of Jerusalem.

For the first time since the famous Gromyko speech of two years ago in favor of partition of Palestine, the states of the Soviet bloc have abandoned their consistent support of Israel in the UN.

It is true that even the present move cannot be interpreted as an anti-Israel act, for Soviet Russia is primarily motivated by its desire to gain a foothold in the Middle East rather than by enmity to Israel; nevertheless, the act marks the first serious rift in Soviet-Israel relations, the official end of the Soviet-Israel honeymoon.

* * *

TOWARD COLD WAR

THE PROPAGANDA against Zionism, the Zionists and their institutions and against so-called 'Jewish cosmopolitanism,' which is now being carried on in the Communist press in the Soviet bloc, is an indication of a change of mood, if not yet of policy, on the part of the Soviet rulers towards Israel. For propaganda, especially in that part of the world, where it is being conducted and organized by the government, is the herald of a cold-war.

Some facts of this propaganda have been brought to the attention of the American public by the reports of Joseph Newman in the "New York Herald Tribune," and of the former American Ambassador to Soviet Russia, General Walter Bedell Smith, in the "New York Times." Their reports tell a graphic story of an alarming change of mood towards Jews in Soviet Russia.

True, the reports are not new and have been known to Jewish readers for nearly a year, but their confirmation by reliable authorities such as these adds new significance to the facts. They indicate that rising nationalism in Russia does not differ from nationalism in other countries and that it can lead to the same tragic results as elsewhere.

* * *

SILVER'S SPEECH

The significance of Dr. Abba Hillel Silver's speech on the occasion of the second anniversary of the UN partition, was that it indicated a return of the famous Zionist leader to public life which he left after his resignation from the Jewish Agency last summer. There had been rumors that Dr. Silver's retirement was to be permanent, or at least for a longer period.

His announcement that his 'rest' from public life had come to an end, can be considered as an outline of his future program and the program of American and world Zionism.

* * *

REPLY TO BEN GURION

Dr. SILVER REASSERTED the independence of American Zionism of Israeli influences and pressure. Bluntly replying to Ben Gurion's recent speech on the attempts of foreign Zionists to dictate policy in Israel, he said American Zionists never aspired to dictate Israeli policy, but in return, he wanted the Israelis not to dictate policy to American Zionists.

The second point emphasized in Dr. Silver's speech was an admonition to American Jews to stop clamoring for funds for their local social and educational needs.

He reiterated his antagonism to the present leadership of the UJA and put upon it squarely the blame for the decline in UJA, which he claimed, had reached only the 90 million dollar mark including all pledges, instead of the declared 250 millions.

He attacked the American Council for Judaism with the usual ferocity. He castigated particularly Miss Dorothy Thompson for her recent speech warning against the continuation of Jewish nationalistic activities in the United States after the establishment of the State of Israel.

* * *

OLD [illegible]NIST IDEAS

On the whole Dr. Silver's speech was a restatement of an old Zionist program of a period before the rise of Israel. It left an impression that the old leader, like so many of his followers, had not yet sufficiently realized that Zionism had entered a new era and that his followers had expected from him a new program and new slogans to lead them out of the confusion into which the establishment of the new State had led them.

THE DAY Dec 11 1949

יו-ען וועט אינגיכן מוזן פאַרריכטן איר שווערן טעות, דערקלערען ציון-פירער צום „טאָג"

דר. נחום גאָלדמאַן

דר. אבא הלל סילווער, דר. נחום גאָלדמאַן, דניאל פריש, מאַכען ספּעציעלע דערקלערונגען וועגען ירושלים-באַשלוס פון יו-ען.

דניאל פריש

די רעדאַקציע פון „טאָג" האָט זיך געווענדעט צו די פּראָמינענטסטע ציון-פירער אין אמעריקע און זיי געבעטען צו מאַכען דערקלערונגען פאַר די לעזער פון „טאָג" וועגען די נאָענטסטע שריט, וואָס דאַרפען געמאַכט ווערען איצט, נאָכדעם ווי די יו-ען האָט אָנגענומען אַ באַשלוס אָפּצורייסען ירושלים פון מדינת ישראל.

דער „טאָג" האָט באַקומען פאָלגענדע ספּעציעלע וויכטיגע דערקלערונגען פון באַוואוסטען אמעריקאנער ציון-קעמפער דר. אבא הלל סילווער; פון טשערמאַן פון דער אמעריקאנער געשטעלט קעגען דער יונייטעד ניי-סעקציע פון דער אידישער אגענטור דר. נחום גאָלדמאַן, און פון פּרעזידענט פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע אין אמעריקע, דניאל פריש;

דערקלערונג פון דר. אבא הלל סילווער

די יונייטעד ניישאַנס האָט ניט געקענט דורכפירען די צעטיילונג רעזאָלוציע פון ארץ ישראל, וואָס זי האָט געהאַט אָנגענומען אין 1947. די אידען פון ארץ ישראל האָבען עס געמוזט דורכפירען מיט זייער בלוט, וואָס זיי האָבען פאַרגאָסען אינ'ם קאַמף קעגען די אראבישע מלוכות, וואָס האָבען זיך

ראַבאַי אבא הלל סילווער

שאַנס און ארויפגעצוואונגען מלחמה אויף ישראל.

איצט שלאָגט פאָר די יונייטעד ניישאַנס איינצושטעלען אַן אינטערנאַציאָנאַלען רעזשים פאַר ירושלים קעגען דעם וואונש פון ביידע — די רעגירונג פון ישראל און דער אראבישער שטאַט, וואָס האָט איצט זיינע קרעפטען אין ירושלים און וואָס האָט בדעה דאָרט צו פאַרבלייבען.

ווי אזוי רעכענט די יונייטעד ניישאַנס דורכצופירן איר באַשלוס? וואָס פאַר אַ מאָראַלע אויטאָריטעט קען זיין הינטער אַ באַשלוס, וואָס פאַרוואַרפט פולשטענדיג דעם אויסגעדריקטען וואונש פון אַלע איינוואוינער אין דער געגענט וואָס מען שלאָגט פאָר צו אינטערנאַציאָנאַליזירען?

איך בין ביי דער מיינונג, אַז די יונייטעד ניישאַנס וועט אין דער ניט-ווייטער צוקונפט אָנערקענען, אַז אַ טעות איז געמאַכט געוואָרען און זי וועט אויפס-ניי באַטראַכטן איר האַנדלונג.

דאָס וועט ניט זיין קיין נייע דערפאַרונג פאַר דער יונייטעד ניישאַנס

קאָנסיל, וואָס דאַרף באַשליסען וועגן ירושלים, וועט ניט קענען אויפטאָן קיין שום זאַך. אויף דער פראַגע, וואָס מיר, אין ישראל, וועלען איצט טאָן, איז דאָ בלויז איין ענטפער, האָט משה שרת דערקלערט: מיר דאַרפען גאָרניט טאָן, און דערפאַר וועלען זיי, די וואָס האָבען געשטימט פאַר דעם ניט-דורכפירבאַרען באַשלוס, גאָרניט קענען אויפטאָן.

עס ווערט פאַרשטאַנען, אַז ישראל וועט אָננעמען די פּאָליסי פון פּאַסיווען ווידערשטאַנד און בשום אופן ניט קאָאָפּערירען מיט דעם באַשלוס פאַר דעם אינטערנאַציאָנאַלען רעזשים אין ירושלים.

דאָס שליסען פון דער גענעראַל-אַסעמבלי איז דורכגעפירט געוואָרען מיט דער געוויינליכער פייערליכער צערעמאָניע, וואָס איז באַשטאַנען פון רעדעס פון דעם גענעראַל-סעקרעטאַר פון דער יו-ען, טריגווע לי; פון פּרעזידענט פון דער אַסעמבלי בריגאַדיר-גענעראַל קאַרלאָס פּ. ראָמולאָ, און אַ צאָל פאַרשטייער פון פאַרשידענע דעלעגאַציעס. אַלע רעדנער האָבען געלויבט די אויפטוען פון דער האַריגער סעסיע, אָבער ס'האָט זיך געפילט אַ ניט-אויפריכטיגקייט אין דעם טאָן. די ניט-אויפריכטיגקייט אין די רעדעס האָט זיך באַזונדערס געפילט, ווען די יו-ען פירער האָבען אונטערגעשטראָכען, אַז די באַשלוסען פון דער איצטיגער סעסיע וועלען העלפען צו פאַרשטאַרקען דעם פרידען אויף דער וועלט און פירען צו אַ בעסערער צוזאַמענלעבונג פון די פאַרשידענע פעלקער. דער ארויסגעצוואונגענער באַשלוס וועגען ירושלים שטימט ניט מיט די פייערליכע רעדעס וועגען פרידען. דאָס פילט דאָ יעדער איינער.

פון קוואַלען וואָס שטייען נאָענט צו דער ישראל-דעלעגאַציע, איז דערקלערט געוואָרען, אַז ישראל וועט ניט קאָאָפּערירען מיט דעם באַשלוס פון דער יו-ען, וואָס איז ניט רעאַל און בשום אופן ניט דורכפירבאַר. ישראל וועט זיך ניט באַטייליגען אין די זיצונגען פון דעם טראַסטישיפּ-קאָונסיל.

דער טראַסטישיפּ-קאָונסיל, אין וועלכען סאָוועט-רוסלאַנד, אַלס איינע פון די פינף גרויסמאַכטען, איז אַ שטענדיגער מיטגליד, וועט אָפּהאַלטען זיין נעקסטען מיטינג פעברואַר דעם 19טען, 1950. ביי דער היינטיגער אַסעמבלי-פאַרזאַמלונג האָט דער אָנפירער פון דעם אראבישען בלאָק, דר. טשאַרלס מאַליק, שטאַרק געקעמפט דערפאַר, אַז דער טראַסטישיפּ-קאָונסיל זאָל מער ניט אָפּהאַלטען זיינע מיטינגען אין ניו יאָרק, נאָר אין זשענעווע, שווייץ. דער אראבישער שונא-ישראל האָט אָפען געגעבען אָנצוהערן, אַז צוליב דעם וואָס דער טראַסטישיפּ-קאָונסיל דאַרף האַנדלען וועגען ירושלים, וואָלט געווען פיל בעסער, ווען די מיטינגען וועלען אָפּגעהאַלטען נ[illegible] אין ניו יאָרק. דערמיט האָט דער אַר[illegible] בער געמיינט, אַז אין ניו יאָרק [illegible]

דער אידישער איינפלוס ווירקען אויף דעם אויסגאַנג פון די באַשלוסען.

דער אידישער דעלעגאַט פון פּוילען, דר. יוליוס קאַץ-סוכי, האָט שטאַרק אונטערשטיצט די שטעלונג פון'ם אראבישען פירער, און פאַרטיידיגט דעם פאָרשלאַג, אַז דער מיטינג פון דעם טראַסטישיפּ-קאָונסיל זאָל פאָרקומען אין דער שווייץ. דר. קאַץ-סוכי האָט אויסגעלאַכט אַ פאָרשלאַג, וואָס איז געמאַכט געוואָרען פון דעם דעלעגאַט פון ניי-זעלאַנד, סער קאַרל בערענדסען, אַז די אַסעמבלי זאָל ניט גוטהייסען די סומע פון 36 טויזענט דאָלער, וואָס דער יו-ען בודזשעט פאַר קומענדיגען יאָר האָט לעצטענס באַשטימט פאַר דעם צוועק, אַז דער טראַסטישיפּ-קאָונסיל זאָל אָפּהאַלטען זיינע מיטינגען אין זשענעווע. דר. קאַץ-סוכי האָט געזאָגט, אַז דער פאָרשלאַג פון ניי-זעלאַנד איז אַ באַליידיגונג פאַר אַלע דעלעגאַטען, ווייל עס מאַכט דעם איינדרוק, אַז אַלע וואָס די יו-ען פאַרשטייער טוען אין זשענעווע, איז בלויז צו זוכען פאַרגעניגן. דער פּוילישער דעלעגאַט האָט גערופען די אַסעמבלי צוריקצואווייזען דעם פאָרשלאַג פון ניי-זעלאַנד.

עס איז דורכגעפירט געוואָרען אַן אָפּשטימונג וועגען דעם ניי-זעלאַנד פאָרשלאַג. דער רעזולטאַט איז געווען ווי פאָלגט: 32 קעגען; 12 פאַר, און 12 צוריקגעהאַלטענע.

די אָפּשטימונג וועגען דעם אַלגעמיינעם בודזשעט פאַר דער יו-ען איז פאַרגעקומען אויף פאָלגענדען אופן:

אין דעם ערשטען פּונקט וועגען די אַכט מיליאָן דאָלער פאַר ירושלים זיינען 39 געווען פאַר, בלויז איינער (ישראל) קעגען, און 14 האָבען זיך צוריקגעהאַלטען.

די אָפּשטימונג וועגען די איבער 49 מיליאָן דאָלער פאַר דער יו-ען איז געווען: 39 פאַר, קיינער קעגען, און 14 צוריקגעהאַלטענע.

די יו-ען אויסגלייך-קאָמיסיע וועגן ארץ-ישראל האָט דאָ היינט פאַרעפענטליכט אַ מעלדונג, אַז זי האָט אָפּגעהאַלטען מיטינגען מיט די דעלעגאַציעס פון ישראל און די אראַבישע לענדער. די קאָמיסיע מעלדעט אויך, אַז זי וועט מער ניט אָנהאַלטען איר אַרבייט אין ניו יאָרק, און אַז זי וועט זיך ווידער פאַרזאַמלען דעם 16-טען יאַנואַר, 1950, אין זשענעווע, וואו זי וועט דיסקוטירען דעם ענדגילטיגען באַריכט פון דער עקאָנאָמישער אויספאָרש-קאָמיסיע פאַר דעם מיטעלען מזרח. די גענעראַל-אַסעמבלי האָט דאָ היינט אויך גוטגעהייסען די קאַנדידאַטור פון אַ האַיקאָמישאַנער איבער ליביע, וואָס וועט קריגן איר אומאָפּהענגיגקייט אין צוויי יאָר אַרום.

AMERICAN JEWISH ARCHIVES

SUNDAY, DECEMBER 25, 1949 The Day

PROMINENT LEA

RABBI AND ZIONIST LEADER

Mr. Morris Weinberg, Publisher
The Day
Dear Mr. Weinberg:

I am happy to learn that The Day is to celebrate its 35th anniversary on December 25th, and I should like you to include me among your many friends who wish to congratulate you, the editors and co-workers of The Day and the Jewish public on this auspicious occasion. I have been a reader of The Day for many years. I know in what high esteem and conscientious manner it has served every constructive cause and movement in Jewish life the world over, and in American life. Its valiant championing of Zionism and the re-establishment of the State of Israel was a vital factor in the creation of a favorable public opinion and the mobilization of the forces which achieved the historic victory for our people. It has always been positive, progressive and helpful in its approach with every problem in Jewish life.

I wish it well in the oncoming years. In the great tasks which lie ahead for the Jewish people in the years to come a newspaper like The Day—rich in tradition and achievement, firm in its convictions, and high in its standards of journalism—will be of inestimable value.

With warm personal greetings, I remain
Most cordially yours,
ABBA HILLEL SILVER.

SILVER DENIES ZIONISTS TRY TO CONTROL ISRAEL POLICY

Believes Separation Works Both Ways

Canadian Zionist 12-15-49

New York—Zionists in this country and Israel "would do well" to drop the "fictitious issue" raised by charges that American Zionists "are attempting to pressure the Government of Irael through the control of funds." Dr. Abba Hillel Silver, former chairman of the American section of the Jewish Agency executive and the American Zionist Emergency Council, declared here recently.

Dr. Silver spoke at a $100-a-plate dinner at which some 500 guests celebrated the second anniversary of the United Nations resolution of November 29, 1947, establishing the State of Israel through the partition of Palestine. The dinner, at the Waldorf-Astoria Hotel, was sponsored by the Manhattan Region of the Zionist Organization of America.

"No one is trying to direct the policies of the Government of Israel," Dr. Silver stated, "unless the existence of separate Zionist parties in the United States and elsewhere with their inherited programs which antedated by far the establishment of the state, is in itself a form of interference. In that case all Zionist parties, left, right, and centre, should be abolished."

The Zionist Organization of America, Dr. Silver, explained, has always insisted upon a decisive constitutional separation between the Government of Israel and the Jewish Agency of the World Zionist Movement. "We do not wish either to trespass upon the legitimate domain of the other," he said. "The principle of separation works both ways. We will not interfere in the policies of the Government of Israel and we do not wish the leaders of the Government of Israel to interfere in matters which are the exclusive concern of the American Jewish community and of the Zionist bodies in the United States."

Israel And Jewish Needs In U.S.

Reviewing the situation in which Israel finds itself, particularly in relation to the possibility of another Arab war, Dr. Silver said: "Those who have reduced the concept of the rebuilding of Israel to the charity level, of bringing in so many of our homeless Jews and of disposing of them in Israel, and who are today clamoring that local charity needs should take precedence over these needs, simply do not grasp what is involved in the colossal, exacting and prolonged task of building a state and making it secure. It will be years before Israel, born in the agony of war and surrounded by irreconcilable enemies on all sides, will feel itself sufficiently strong and secure to be able to divert its energies completely to the enterprises of peace."

Turning to "Jewish self-haters of the stripe of the American Council for Judaism" who are "urging full stoppage of funds" for Israel, the veteran Zionist leader asked why it is wrong for Jews in this country to contribute their own money to the economy of Israel while it is proper for them to contribute as taxes through the Marshall Plan to the economy of a dozen foreign states. He pointed out that both the American people and government and the American Jews have contributed to persons fighting for freedom or who have been ravished by war or other disasters.

Among the other speakers at the dinner were Dr. Emanuel Neumann, former president of the Z.O.A., Daniel Frisch, president of the Z.O.A., Jacques Torczyner, vice-chairman of the Z.O.A. National Administrative Council and president of the Z.O.A's Manhattan Region, and Israel delegate to the U.N. Aubrey E. Eban.

CHURCH OF COVENANT INSTALLS PASTOR. Above: Rev. Harry Bertrand Taylor (second from right), pastor-elect of Church of the Covenant, is shown receiving final instructions from Rev. J. Robert Wills (left) of Akron, moderator of the Cleveland Presbytery, before they took part in the installation ceremony last night. Other officiants were Dr. William H. Hudnut, jr., of Rochester, N. Y., and Dr. Ganse Little (right) of Columbus. Below: Greater Cleveland leaders who took part in the processional included, left to right: Bishop Beverley D. Tucker of the Episcopal Diocese of Ohio; Dr. John S. Mills, president of Western Reserve University, Dr. Oscar Thomas Olson, Epworth-Euclid Methodist Church; Rabbi Barnett R. Brickner, Euclid Avenue Temple; Bishop Edward Thomas Denby, retired Episcopal bishop of Arkansas, and Rabbi Abba Hillel Silver of the Temple.

v. XXIII pt. 3

Dec. 20, 1949 Yediot Achronot

סילבר הורחק – ויורשו ברח...

הציונות באמריקה מתפוררת כליל

לואי ליפסקי: „אני הולך כמחאה נגד התערבות ממשלת ישראל בפעולותינו"

מות

אמש ישבתי ושוחחתי עם ידיד, שבא לביקור מאמריקה. הוא מוכר לי כציוני מסור ונאמן עוד מימי שבתי באי־רופה (לפני כ־15 שנה). הה־שאלה הראשונה ששאלתיו הי־תה, כמובן, על אודות מקומו בתנועה הציונית ש ם, בארץ־קולומבוס.

נאנח האיש ויאמר:

— ציונות? אוי, ידידי, אתה מוסיף לחשוב עדיין במו־שגים טרום־היסטוריים... כי הרי אין עתה „ציונות" באמ־ריקה! ישנה „מגבית יהודית מאוחדת", שלה תורם גם אני את כספי — וחסל...

ואכן, אם לדון לפי ה ד מ מ ה, שהשתררה במה שנקרא פעם „ציונות אמריקאית" — צ ד ק האיש, כנראה: היתה ציונות, וראו — איננה עוד...

על כל פנים לא הורגש שהשפעתה רבה על הרוחות, שהחלו לנשוב עלינו מושינג־טון...

וכשנופל המתח בציונות האמריקאית — נופל הוא גם בשאר הארצות. הנה — צרפת: איפה היו „הציונות הצרפתית", וה„ועד לידידות צרפת—ישר־אל", ו„קשרינו האמיצים" עם בלום ואחרים ע ת ה, עת פתחה ממשלת צרפת במלחמת ה־„בינאום"?

א י ן. מקום ריק...

רק אתמול הופיעה ידיעה מבוישת בעתון, שמישהו מצ־יונינו התעורר שם מתרדמתו, ו ע ו מ ד לעשות משהו. „ער־מד". ומדוע שכב ע ד כ ה?.. והיוכל לעמוד על רגליו עתה, לאחר השכיבה הממושכת?..

מ ו ת. שקט של בית הקב־רות בתנועה.

°

היו זמנים...

והרי היה אחרת פעם! התזכרו עוד את אמריקה הציונית מלפני שנתיים.

אז ב א מ ת אפשר היה לד־בר על ה„ציונות" — על הציו־נות ב ל י מרכאות כפולות! כי הורגש אז כ ח מדיני מרוכז, שהוטל ע"י התנועה כולה למ־עננו, למען ישראל. בוושינגטון, בניו־יורק, בלייק־סאכסס, וא־פילו בבירות ד ר ו ם־אמריקה — ל כ ל מקום הגיע אותו הכח. ואכן, התחשבו והתחשבו בו. האומות ונציגיהן ראו בו את היהדות כולה בהתגייסיתה. ומי יודע, אם היינו משיגים את מה שהשגנו א ל מ ל א אותו הכח הפלאי.

והנה קרה משהו מוזר, משהו שאין להסבירו בהגיון, אלא אולי — ברגשות אשר נבעו מתחום היצרים בלבד: אנו, הישראלים, לקחנו את בעלי בריתנו הטובים, דטבעיים ביותר, את התנועה הציונית המאורגנת וה„דופקת" כהלכה באמריקה — וזרקנוה דימה...

כך, ממש:

ערכנו „ריבולוציה" בתנועה והרחקנו ממנה את אלה ממנ־היגיה, שהצטיינו דוקא.

ולשם מה?

כדי להושיב במקומם מנהי־גים ותיקים — מימי נח ומתו־שלח...

מר לואי ליפסקי, זקן נעים מאד בשיחה, אבל איש שזמנו המדיני עבר, ולפני ־רנה מאד שנים — ה ו א שהוחזר לאוכף משום מה...

ומאז ידד הכל פלאיב.

ואף מר ד. פריש, המנהיג המוכשר, העמל למניעי הפי־רוד הקשה, ל א קל לו לאחות את הקרעים שנתהוו בתנועה.

°

ועכשיו מה?

שהרי החילות לשבור — שבור תשבור...

כי הנה הולך ומתפורר הכל. ל„דבר" מודיע סיפרו הא־מריקאי:

— המשבר במה שנקרא פעם „ציונות" הולך ו מ ת ר ח ב באמריקה, ואפילו מר ליפסקי (הצייתן!) מוחה ובורח מן הה־גה...

הוא בורח, לפי הסופר, בג־לל התערבות ממשלת ישראל בפעולותיו, באמצעות הסוכ־נות היהודית".

כך! ההתערבות הזאת היא שהבריחה את ק ו ד מ י ו של ליפסקי והעלה א ו ת ו להגה, אלא שממדיה של ההתערבות גדלו עתה עד כדי כך, שאפי־לו ה ו א לא יכול עוד לשאת בה...

וגם ה ו א בורח מן ה„אר־פיס!"

ומה יהיה שם עכשיו? מי יתמנה ע ת ה כ„מנהיג אמריק־קאי" בחסדנו?

אולי — מר אילת, צירנו בוושינגטון, המקבל את הור־אותיו י ש ר מכאן?...

האמנם?...

ואולי — נ ח ד ל מהמשחק הזה, שגיוון את התנועה ועשה אותנו ללעג? אולי ניתן לציו־נים האמריקאיים והעולמיים לנהוג כ ח פ צ ם ו כ ר צ ו נ ם? אולי נרשה להם סוף סוף להחזיר את מ נ ה י ג י ה ם לה־גה, את אלה שאנו הכשלנום — לרעתם ולרעתנו?

ה. ר.

דער טאָג

Sunday, December 19, 1948 Vol. XXXIV. No. 12,381

אויטאָריטעט אין אַמעריקאַנער ציוניזם

• • •

די דעפּעשע, וואָס די ירושלים'ער עקזעקוטיווע פון דער אידישער אַגענטור האָט אייערנעכטען צוגעשיקט צו דר. אבא הלל סילווער, פּאַרזיצער פון דער אַמעריקאַנער סעקציע פון דער אידישער אַגענטור, באַפעסטיגענדיג די אויטאָריטעט פון דער אַמעריקאַנער ציוניסטישער פירערשאַפט איבער אַלע ענינים אין אַמעריקע, וואָס האָבען צו טאָן מיט'ן ציוניזם און מיט'ן אויפבוי פון ארץ ישראל, איז באמת אַ היס־טאָרישע — אין דעם זין וואָס זי וועט האָבען ווייט־גרייכענדע קאָנ־סעקווענצען איבער דעם געשיכטליכען גאַנג פון דער ציוניסטישער באַוועגונג אין דער גאַנצער וועלט.

מ'קאָן זאָגען, אַז מיט דער דאָזיגער דעפּעשע האָט ירושלים אַנערקענט ניו יאָרק נישט נאָר דע־פאַקטאָ, נאָר אויך דע־יורע.

די ווענדונג פון דער ירושלים'ער עקזעקוטיווע צו דער אַמעריקאַ־נער סעקציע פון דער אידישער אַגענטור ענדיגט, לאָמיר האָפען, אַ רייע שטרייטיגקייטען, וואָס האָבען אויסגעבראָכען צווישען דעם אַמעריקאַנער ציוניזם און דער וועלט־אָרגאַניזאַציע, און אויך געוויסע עלעמענטען אין דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע פון אַמעריקע.

ערשט ניט לאַנג צוריק ביי דער זיצונג פון ציוניסטישען אַקציאָנס־קאָמיטעט אין ירושלים סוף אויגוסט, האָט מען אויפגעהויבען אַ גע־שריי געגען דער פירערשאַפט פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע אין אַמעריקע, אַז זי זוכט כלומר'שט צו פאַרכאַפּען אַלע פונקציעס פון דער ציוניסטישער וועלט־אָרגאַניזאַציע פאַר זיך און אַריבערטראָגען דעם צענטער פון דער ציוניסטישער וועלט־באַוועגונג פון ירושלים קיין ניו יאָרק. און דאָס אַלץ איז געשען דערפאַר, ווייל די פירער פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע פון אַמעריקע האָבען פאַרלאַנגט, אַז אין דעם רעאָרגאַניזאַציע־פּראָצעס פון דער ציוניסטישער וועלט־באַוועגונג, וואָס האָט נאָכגעפאָלגט די גרינדונג פון דער אידישער מלוכה, זאָלען צעטיילט ווערען די ציוניסטישע פונקציעס אַזוי, אַז זייערע באַדייטענדע אויפגאַבען, וואָס האָבען צו טאָן מיט די אידישע מאַסען, זאָלען אַנגעטרויט ווערען צו דער ציוניסטישער באַוועגונג אין אַמע־ריקע, וואו עס לעבט איצט אַ העלפט פון דעם גאַנצען וועלט־אידענטום. איצט, נאָך אַ היפּש ביסעל בייז בלוט, קומט די ירושלים'ער עקזעקו־טיווע פון דער אידישער אַגענטור און פּסק'ענט: „די אַמעריקאַנער סעקציע פון דער אידישער אַגענטור... ווערט אַנגעטרויט מיט דער פאַראַנטוואָרטליכקייט פון סטימולירען און וואַכען איבער אַלע טעטיג־קייטען, וואָס ווערען אַנגעפירט אין דעם נאָמען פון דער ציוניסטישער באַוועגונג און דער אידישער אַגענטור אויף דער אַמעריקאַנער סצענע, און אויך אַלע אָרגאַניזירטע אַרבייטען, וואָס זיינען פאַרבונדען מיט דעם אויפבוי פון ארץ ישראל".

דאָס מיינט גאַנץ פשוט, אַז פון איצט אָן און ווייטער ווערט אַוועקגעשטעלט אַן עפענטליכער אויטאָריטעט־קאָנטראָל איבער אַלע ציוניסטישע ענינים אויף דעם אַמעריקאַנער באָדען, און קיינער האָט נישט קיין רעכט צו מאַכען שבת פאַר זיך.

די דאָזיגע אויטאָריטעט און קאָנטראָל האָט זיך אַרויסגעוויזען פאַר באַזונדערס וויכטיג אין דער לעצטער צייט ווען עס איז אַרויס־געשפּרונגען דער מאָנטאָר־סקאַנדאַל. וואָרים עס איז געווען ניט מער און ניט ווינציגער ווי אַ סקאַנדאַל, אַז אַ באַצאָלטער באַאַמטער פון אַ ציוניסטישען פאָנד, וואָס שטייט אונטער דער אויפזיכט פון דער ציוניסטישער באַוועגונג, האָט געקאָנט פועל'ן ביי זיך צו באַליידיגען די באַוועגונג און צו אָרגאַניזירען אַ גאַנצע גרופּע אַרום זיך, וואָס זאָלען ניט נאָר ווידערשפּעניגען קעגן דער פירערשאַפט פון דעם אַמעריקאַ־נער ציוניזם, נאָר זאָל אויך סטראַשען צו שאַפען אַ קאָנקורענץ־פאָנד צו די אַלטע ציוניסטישע פאָנדען — סיידען מען וועט נאָכגעבען זיינע פאָדערונגען. אַזאַ סיטואַציע טאָר בשום אופן ניט טאָלערירט ווערען און ס'איז גוט וואָס די ירושלים'ער אַגענטור האָט געפונען פאַר נויטיג — כאָטש אַ ביסעל שפּעטלאַך — אַרויסצוקומען מיט קלאָרע דיבורים, אויפהויבענדיג די חשיבות און די אויטאָריטעט פון דער פירערשאַפט פון דעם אַמעריקאַנער ציוניזם.

ס'איז גוט אויך וואָס די ירושלים'ער עקזעקוטיווע פון דער אידי־שער אַגענטור האָט זיך דערמאָנט צו געבען דער אַמעריקאַנער סעקציע פון דער אידישער אַגענטור דעם לאַנג פאַרדינטען קאָמפּלימענט בנוגע „גרויסע דערגרייכונגען אויפ'ן פּאָליטישען געביט". עס איז געווען די אומדערמידליכע און גלענצענדע אַרבייט פון דער אַמעריקאַנער סעקציע פון דער אידישער אַגענטור און פון דעם אַמעריקאַנער ציו־ניסטישען עמערדזשענסי קאָונסיל, — צוויי ציוניסטישע הויכע אינ־סטאַנצען פון וועלכע דר. אבא הלל סילווער איז דער פּאַרזיצער, — וואָס איז געווען פאַראַנטוואָרטליך אין גאָר אַ הויכער מאָס פאַר דעם היסטאָרישען אידישען זיג אין לעיק סוקסעס דעם 29טען נאָוועמבער, 1947, און פאַר דער גרינדונג פון דער אידישער מלוכה. פאַרדינטע אַנערקענונג איז תמיד אין צייט און אַמפּלאַץ. אָבער נישט וועגען דעם גייט איצטער. איצטער גייט אין דעם צו פאַרשטאַרקען, דורך פאַרדינטער אַנערקענונג, די אויטאָריטעט פון דער ציוניסטישער פי־רערשאַפט אין אַמעריקע קעגען יענע סעפּעראַטיסטישע עלעמענטען אין העצער, וואָס זוכען אַרונטערצורייסען די חשיבות פון דער ציוניס־טישער באַוועגונג אין אַמעריקע צוזאַמען מיט איר קאָנטראָל איבער ציוניסטישע אַרבייטען אויף דעם אַמעריקאַנער באָדען.

די ירושלים'ער עקזעקוטיווע האָט זיך אין איר דעפּעשע צו דר. סילווער'ן אַוועקגעשטעלט אינגאַנצען אויף דער זייט פון די אַלטע ציוניסטישע פאָנדען און קעגען די דאָזיגע, וואָס האָבען זיי געזוכט אונטערצוגראָבען און צו צעברעכען.

קיינער האָט נישט געאַרבייט אַזוי אומדערמידליך און געקעמפט אַזוי העלדיש פאַר דער גאַנצקייט און דעם פּרעסטיזש פון די היס־טאָרישע ציוניסטישע פאָנדען, דער קרן קימת און דער קרן היסוד, אין דעם איצטיגען גראַנגעל אין דער יו־פּי־איי, ווי דר. עמנואל ניו־מאַן, פּרעזידענט פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע פון אַמעריקע. די פעסטע שטעלונג פון דער ירושלים'ער עקזעקוטיווע פון דער אי־דישער אַגענטור, שטיצענדיג די צוויי גרויסע ציוניסטישע פאָנדען, איז אויך אַ באַרעכטיגונג פון דעם קאַמף וואָס דר. ניומאַן האָט אַנגע־פירט, און אַ באַפעסטיגונג פאַר זיין פּרעסטיזש און אויטאָריטעט.

די ירושלים'ער עקזעקוטיווע פון דער אידישער אַגענטור האָט געמאַכט אַ וויכטיגען ביטראַג צום שלום אין די ציוניסטישע רייען און אין דעם אַמעריקאַנער אידענטום. דער דאָזיגער שלום קען זיין אַ דויערנדיגער נאָר ווען ער איז געבויט אויף די יסודות פון פאָל־שטענדיגער אַנערקענונג פון דער אויטאָריטעט און דעם קאָנטראָל פון דער ציוניסטישער פירערשאַפט אין אַמעריקע.

עס הערשט ביי אונז אין אַמעריקע אַ צושטאַנד בנוגע צו ארץ ישראל, וואָס גרענעצט זיך מיט הפקרות. עס איז אַ צושטאַנד פון איש כל הישר בעיניו יעשה. ניט נאָר שטייען־אויף גרופּעס ציוניס־טישע פּורשים, וועלכע אונטער איין נאָמען אָדער אַן אַנדערען מאַ־כען זיי שבת פאַר זיך, ברעכענדיג די דיסציפּלין פון דער ציוניסטישער וועלט־אָרגאַניזאַציע, נאָר עס קומען אויך אויף פאַרשידענע אונטער־נעמונגען, פּריוואַטע און האַלב־קהל'שע, וואָס זוכען כלומר'שט צו העלפען מדינת ישראל און וואָס זיינען באמת אויסען צו העלפען נאָר די אייגענע קעשענע אָדער אין בעסטען פאַל די שנאָרער־טאַרבע פון זייער אָרגאַניזאַציע. דער דאָזיגער מצב מוז אָפּגעשאַפט ווערען איינ־מאָל פאַר אַלע מאָל.

עס מוז זיין אַן אויג, וואָס גיט אַכטונג און אַ האַנט, וואָס איז שטאַרק און אויטאָריטאַטיוו גענוג אָפּצושטעלען אַי סעפּאַראַטיסטי־שע אַקציעס, אַי יחיד'ישע אונטערנעמונגען, וואָס זוכען אויסצונוצען די טיפע געפיהלען פון די אידישע מאַסען פאַר מדינת ישראל.

מיר האָבען אַ גרויס פעלד אין אַמעריקע, אָבער עס פעלט ביי אונז אָרדענונג און אויטאָריטעט. ס'איז די העכסטע צייט, אַז אַי אָר־דענונג אַי אויטאָריטעט זאָלען ביידע איינגעשטעלט ווערען.

B. N. CARDOZO AWARD GOES TO RABBI SILVER

NYT 12-30-49

Rabbi Abba Hillel Silver, Zionist leader, received the Benjamin N. Cardozo Award of Tau Epsilon Rho Fraternity at the thirtieth annual convention dinner of that national legal society at the Plaza Hotel last night.

Supreme Court Justice Isadore Bookstein of Albany, supreme chancellor of the fraternity, presented the wooden plaque engraved with silver to the rabbi. The award has been made six times since 1942 to "the individual who has made a great contribution to the extension of the American way of life."

In his speech of acceptance, Rabbi Silver told the 150 lawyers and their guests that they must "save civilization from deepening lawlessness and anarchy."

"We must build dikes against the floods of the new barbarism which have been sweeping over our world," he said, "materialism, dictatorship, the tyranny of the state or the class, the submergence of the individual, the lawlessness in international life, the breakdown in the moral standards of individuals and the family, the cheapening and brutalization of life generally.

"Here is the clear challenge to the members of your profession and mine: to re-establish the sovereignty of law, of God and the inalienable rights of man, to restore security and dignity to the spirit of man, in an age which is sadly reducing the stature of the individual and denying him sanctuary anywhere."

Previous winners of the Cardozo Award were Bartley Crum, lawyer; Bernard Baruch, statesman; Chief Justice Fred M. Vinson, Justice Robert Jackson and the late Justice Frank Murphy.

RABBI SILVER GETS FRATERNITY PRIZE

NY Sun 12-30-49

Rabbi Abba Hillel Silver, Zionist leader, received the Benjamin N. Cardozo award of Tau Epsilon Rho, national law fraternity, at its thirtieth annual convention dinner at the Plaza Hotel last night.

The award is given to a person who has made "an outstanding contribution to the American way of life." It was awarded to Rabbi Silver for his leadership in helping to create the State of Israel. The award consists of a wooden plaque engraved with silver and a specially bound volume of the works of the late Associate Justice Cardozo.

Rabbi Silver told the 150 lawyers and their guests that they must "save civilization from deepening lawlessness and anarchy."

He said: "Here is the clear challenge to the members of your profession and mine—to re-establish the sovereignty of law, of God and the inalienable rights of man, to restore security and dignity to the spirit of man, in an age which is sadly reducing the stature of the individual and denying him sanctuary anywhere."

Cardozo Award Is Presented To Rabbi Silver

NYHT

Tau Epsilon Rho Fraternity Names Him for Aid to American Way of Life

30-49

Rabbi Abba Hillel Silver, Zionist leader, last night received the Cardozo Memorial Award given annually by Tau Epsilon Rho, national law fraternity, to an individual who has made "an outstanding contribution to the American way of life."

The presentation was made by State Supreme Court Justice Isadore Bookstein, head of the fraternity, at a dinner at the Plaza as part of the organization's thirtieth annual convention.

The award, consisting of a plaque and a specially bound volume of the works of the late Associate Justice Benjamin N. Cardozo, was made to Rabbi Silver for his leadership in helping to create the State of Israel.

Rabbi Silver praised the role of American Jewry in helping to bring Israel into being, declaring that without this assistance "the State of Israel would not have ben established." He said there is still much that American Jewry must do to help the new state. Among Israel's problems, whose solution requires continued aid, he said, are the Jerusalem question, Israel's boundaries, Arab refugees and helping to finance migration to Israel.

American Jews and those in all other countries, he said, are in turn benefitting from the creation of Israel.

"The establishment of the State of Israel," he said, "will have great significance for the Jewish people through the world. It will, I believe, tend to normalize Jewish life everywhere. The concept of galut (exile) will gradually disappear from Jewish consciousness. There will be far more of confidence and dignity in Jewish life, much less of strain and tension, much less of running away from one's self, which characterized the lives of so many of our people, especially among the intellectuals and upper classes in Western Europe.

"The sense of uprootedness will pass, and with it the sense of inferiority and self-hate. There will be less obsession with anti-Semitism and with apologetics. The reconstituted Jewish state, if it will remain true to the essential . . . character of historic Israel, will come to exercise a stimulating influence in world Jewry as well as a unifying one."

Former recipients of the Cardozo award have been Associate Justice Robert H. Jackson, Bernard M. Baruch and the late Associate Justice Frank Murphy.

THE EDITOR'S CHAIR

National Jewish Post 12-16-49

IT IS CLEAR that the internationalization of Jerusalem was a political defeat of Israel. What may not be so clear are the reasons for that defeat.

These reasons are neither complex nor hidden.

After the tremendous victories of the Palestine war, there was considerable feeling that Israel should be moved back into the original partition boundaries. A propaganda war developed, which had political implications, as have all propaganda efforts of this kind, and you know what the ultimate result was.

Now the present debacle was of the same nature. Although the final decision was a political one, it could be fought by American Jews only with the weapon of propaganda.

The propaganda developed by the American Zionist Council and other Zionist agencies and even Israel itself in the United States was weak and ineffectual. In fact at one point there was some doubt as to whether the American Zionist Council wanted any propaganda in the U.S. at all on the internationalization question, although any political fighter of any experience knows better than to be too sure of one's position.

Early this year, the apparatus which had won such remarkable victories in the U. S. for Zionism was disbanded. Rabbi Abba Hillel Silver removed himself, wilfully it was this paper's feeling, from the Zionist Council. The State of Israel here announced very emphatically—through Foreign Minister Moshe Sharett—that political ((propaganda) work would now rest solely in the hands of the Israeli.

Now it is proven that Israel was wrong and its error was in underestimating the work of American Zionists in achieving the political victories. That error in judgment has now proven costly.

Will the situation be retrieved? How can it be retrieved?

Louis Lipsky, as head of the American Zionist Council, must be removed. His short term of office has been marked mostly by bungling and ineffectual or rather non-existent leadership. Mr. Lipsky's best role, and his principal service to Zionism, has not been in the role of leadership, and he would probably be the first to admit it.

Other leadership is sorely wanting in the American Zionist community. Daniel Frisch, Mortimer May, Dewey Stone, Rudolph Sonneborn, Ezra Shapiro—all of these lack something that at this juncture is so important.

Only Rabbi Silver can do the job. But he is a difficult person to deal with. His type of leadership brooks no opposition, to use a trite phrase. Still, it becomes obvious that the present defeat is due directly to the lack of strong direction and clear thinking that marks Rabbi Silver's leadership.

Rabbi Silver's recent speech in New York indicated, although not to a full extent, a certain maturation of his political attitudes and softening of the edges of his bitterness against those who oppose him. It is hoped that he has learned some of the lessons that all must learn before they become true statesmen.

It is true there is another side to the picture and Rabbi Silver can hardly be blamed for some of his bitterness. Has Israel recognized that the defeat on Jerusalem can be laid directly on its own doorstep?

The next move is obvious. Rabbi Silver must be brought back leadership in American Zionism, at least until the recurring crises in the political sphere have subsided. If this means that some people in Israel must eat crow, then let them eat it. It may not be as painful for them in the long run as continued ignoring of the significance of the work of American Zionists.

* * *

V. XXIII pt. 3

THE SUMMONS

Official Organ of TAU EPSILON RHO International Legal Fraternity

Volume 22, No. 3 DECEMBER, 1949 Page One

1949 CARDOZA AWARD TO DR. ABBA HILLEL SILVER

DR. ABBA HILLEL SILVER

Born—Lithuania 1893; received his A.B. from U. of Cincinnatti 1915; rabbi Hebrew Union College, 1915, D.D. 1925; Litt. D., Western Reserve, 1928; D.H.L., Hebrew Union College, 1941; Rabbi The Temple, Cleveland from 1917; Chairman American Section Jewish Agency for Palestine; President of Zionist Organization of America; Chairman and Co-Chairman, United Palestine Appeal (1938-'43); United Jewish Appeal (Co-Chairman); National Chaplain Jewish War Veterans; Charter member Ohio Race Betterment Assn.; Member Bd. Cleveland Chap. Red Cross; V. P. Jewish Acad. Arts and Sciences; served as University preacher at Harvard, Cornell, U. of Chicago, Syracuse and Purdue; in France during World War; Ohio Com. on Unemployment Problems of the Negro; author.

Judge Bookstein To Make Presentation

The Honorable Isadore Bookstein, Justice of the Supreme Court of the State of New York and Supreme Chancellor of TAU EPSILON RHO LAW FRATERNITY has announced that the CARDOZO MEMORIAL AWARD for the year 1949 has been given to Dr. Abba Hillel Silver of Cleveland, Past President of the Zionist Organization of America and former member of the Executive of the Jewish Agency for Palestine.

Dr. Silver presented the case of the Jewish people before the United Nations, and successfully represented his position to the point that United Nations decisions resulted in the establishment of the State of Israel. The fraternity award recognizes "The Establishment of the State of Israel as a bastion of democracy in the Near East wherein the American Way of Life will be extended and developed."

Dr. Silver will receive the award at the Fraternity Convention Banquet which will be held at the Plaza Hotel in New York City on December 29th, 1949.

Former recipients of the award are Justice Jackson of the United States Supreme Court, Bernard Baruch, Bartley Crum, and Chief Justice of the United States Fred M. Vinson and the late Justice Frank Murphy.